

STEVEN ERIKSON

prach snů

+

PŘÍBĚH Z MALAZSKÉ KNIHY PADLÝCH

Steven Erikson

PRACH SNŮ

PŘÍBĚH
Z MALAZSKÉ KNIHY PADLÝCH

TALPRESS

Copyright © 2009 by Steven Erikson
Translation © 2011 Dana Krejčová
Cover design © 2009 Steve Stone

First published as DUST OF DREAMS by Transworld Publishers.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat nebo šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-577-9

Před deseti lety se mi dostalo podpory ze zcela nečekaného zdroje, od spisovatele, jehož si vážím a jehož obdivuji. Přátelství zrozeného v té chvíli si vysoce cením. S láskou a vděčností věnuji tento román Stephenu R. Donaldsonovi.

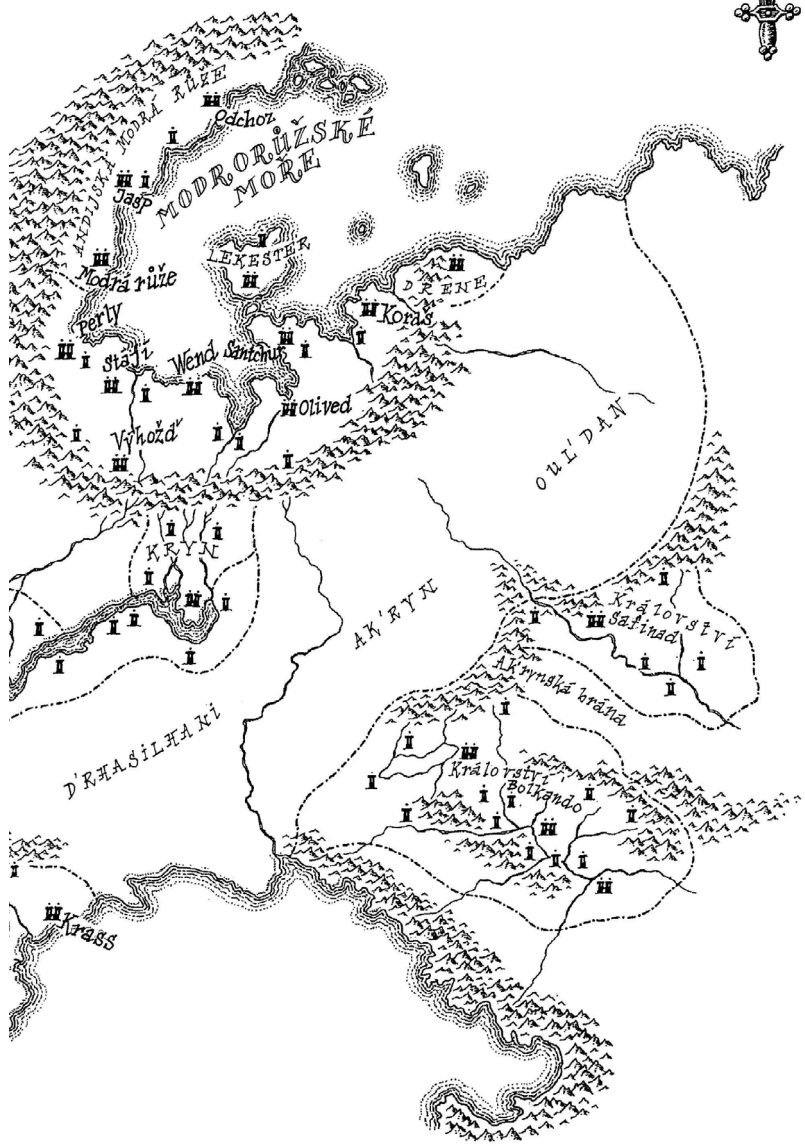
Poděkování

Připomínkovat první polovinu velmi dlouhého dvousvazkového románu není snadný úkol. Mé díky (a soustrast) patří Williamu Hunterovi, Hazel Kendallové, Bowenovi Thomas-Lundinovi a Aidan-Paulu Canavanovi za jejich postřeh a shovívavost. Pochvala také náleží zaměstnancům The Black Stilt a Café Macchiato ve Victorii, protože byli velice chápaví, když jsem se začal oddávat kávě bez kofeinu. Díky patří i Clare Thomasové a zvláštní vděk také mým studentům z kursu tvůrčího psaní, který jsem posledních pár měsíců vedl. Shannon, Margaret, Shigenori, Brenda, Jade a Lenore – díky vám jsem si připomněl, o čem je vlastně psaní fikce.

Poznámka autora

Pochopitelně jsem známý psaním tlustospisů, jimiž se dá podkládat nábytek, ale závěr Malazské Knihy padlých v mé mysli odjakživa vyžadoval něco víc, než co zvládne moderní technika vázání knih. Dnes jsem se vyhýbal psaní knih končících napínavě v polovině děje hlavně proto, že jako čtenář nesnáším, když musím čekat, než zjistím, jak to dopadne. Žel, *Prach snů* je první polovina dvousvazkového románu, který zakončí až *Chromý bůh*. Pokud zde tedy hledáte ukončení různých dějových linek, nenajdete je. Dále si povšimněte, že zde není Doslov a *Prach snů* ani strukturou nesleduje tradiční dějovou linii. Proto vás všechny prosím o strpění. Víím, že to zvládnete, nakonec jste čekali tak dlouho, ne?

Steven Erikson
Victoria, Britská Kolumbie

POSTAVY

Malažané

pobočnice Tavore
velemág Rychlej Ben
pěst Keneb
pěst Blistig
kapitán Lostara Yil, žena
Banaschar
kapitán Laskava
kapitán Skanarow, žena
kapitán Faradan Sort, žena
kapitán Ruthan Gudd
kapitán Chvat
kapitán Dokavad Rum
poručík Pores
poručík Raband
Sinn, žena
Žrout

Oddílů

seržant Šumař
kaprál Smola
Koryk
Smíška, žena
Fláška
Corabb Bhilan Thenu'alas
Sépie
seržant Gesler
kaprál Bouřňák
Krátkonos
Bystroška, žena
Jepice, žena
seržant Šňůra

kaprál Křáp
Pajda
Ebron
Krump (Jamber Kmen)
seržant Hellian, žena
kaprál Truc
kaprál Bezdech
Balgrid
Snad, žena
seržant Balšám
kaprál Smraďoun
Hrdlořez
Galt
Lob
Nešťast
seržant Thom Tissy
Tulipán
Pružník
seržant Urb
kaprál Rím
Masan Gilani, žena
Sololiz
Sotva
seržant Sintr, žena
kaprál Pravalak Rim
Med
Řemen Mull
Houfy
Ohlíd
seržant Badan Gruk
kaprál Volán, žena
Pěna, žena
Nep Žlábek
Reliko
Hromsky Tupej
seržant Upjata
kaprál Polibti, žena
Lov
Mulvan Děsič
Neller
Smrtileb

Prvnitas, žena
Mrtvej Křovák
alchymista Bavedikt
seržant Rozbřesk
seržant Sopol
kaprál Sladkýšpek, žena
kaprál Džbányrumu, žena

Chundrylové

vojevůdce Drz
Hanavat (Drzova žena)
Jarabb
Šelemasa, žena
Vedit

Zánické šedé přílby

smrtný meč Krughava, žena
nezdolný štít Tanakalian
válečný jezdec Run'Thurvian

Ledeřané

král Tehol
královna Žanat
kancléř Bugg
ceda Bugg
správce pokladnice Bugg
Yan Tovis (Šero), žena
Yedan Derryg (Stráž)
Brys Beddikt
atriceda Aranikt, žena
Šurk Elalle, žena
Skorgen Kaban
Ublala Pung
čarodějka Pully
čarodějka Skwish
Kráteň, žena
Pádeň, žena
Ruket, žena

Ursto Hoobutt
Pinosel, žena

ᛖarghastové

vojevůdce Onos Toolan
Hetan, žena
Stavi, žena
Storii, žena
válečný náčelník Stolmen
zaklínač Cafal
Strahl
Bakal
válečný náčelník Maral Eb
stahovačka Ralata, žena
Oulan Příval
Setok Vlčí

ᛞad

Rutt
Držána, žena
Badalle, žena
Saddik
Brayderal, žena

ᛞmassové

Onrak
Kilava, žena
Ulsun Pral

ᛚlan ᛞmass

Lera Epar
Kalt Urmanal
Rystalle Ev, žena
Brolos Haran
Ilm Absinos, žena
Ulag Togtil
Nom Kala, žena
Inistral Ovan

K'Chain Che'Malle

matrona Gunth'an Acyl
strážce J'an Bre'nigan
lovec K'ell Sag'Churok
jediná dcera Gunth Mach
lovec K'ell Kor Thurán
lovec K'ell Rythok
asasín Shi'gal Gu'Rull
Sulkit
válečný jezdec Kalyth (Elanka), žena

Ostatní

Silchas Zmar
Rud Elalle
Telorast
Cudrn
Bloud (Errastas)
Vrhcáb (Sechul Lath)
Kilmandaros, žena
Mael
Olar Ethil, žena
Udinaas
Šeb
Taxilan
Výd
Asane, žena
Dech, žena
Posleda
Nappet
Rautos
Sandalat Drukorlat, žena
Withal
Mara, žena
Slup
Fňuk
Křivák
Kulička

Ú V O D

Elanská pláň, západně od Kolanse

O bjevilo se světlo a pak přišlo vedro. Rutt poklekl a opatrně vzal do rukou křehkou látku. Přesvědčil se, že každý překlad je dokonalý a na dítě nedopadne ani paprsek slunce. Zatáhl kapucku, až zůstal jen otvor na pěst velký a z obličejů holčičky byly vidět jen šedé šmouhy ve tmě. Pak ji něžně zvedl a položil si ji do ohbí lokte. Nebyla zrovna těžká.

Tábořili u jediného stromu široko daleko, ale ne pod ním. Byl to gamleh a ty nemají rády lidi. Předešlého večera byly jeho větve obalené třepetavou masou šedivých listů, aspoň dokud se nepřiblížili. Ráno byly větve holé.

Rutt se otočil k západu, s holčičkou, jíž dal jméno Držána, v náručí. Tráva byla bezbarvá, místy ji otrhal suchý vítr, který pak odnesl prach a obnažil kořeny a světlé cibulky, takže rostliny brzy uschly. Po prachu a cibulkách zůstal místy holý štěrk, jindy podložní skála, černá a zvrásněná. Elanská pláň ztrácela vlasy, jak by možná řekla Badalle, zelené oči upřené na slova ve své hlavě. Nebylo pochyb, že má dar, ale Rutt věděl, že některé dary jsou ve skutečnosti maskované kletby.

Badalle k němu zamířila, sluncem spálené paže hubené jako čapí krky, ruce, svěšené u boků, pokryté prachem a příliš velké vedle kostnatých stehen. Odfoukla mouchy, které se jí usadily kolem úst, a promluvila:

„Rutt drží Držánu,
dobře ji balí
po ránu,
a pak se postaví –“

„Badalle,“ začal, věda, že svou báseň ještě nedokončila, ale také věděl, že se nechá honit, „jsme pořád naživu.“

Kývla.

Tato jeho slova se jim stala rituálem, avšak rituál nikdy neztrácel

přídech překvapení, chabé nevíry. Žebrovici na ně byli včera v noci zvláště tvrdí, ale dobrá zpráva byla, že snad už konečně nechali otce za sebou.

Rutt si posunul holčičku, kterou pojmenoval Držána, na ruce a vykročil. Nohy měl opuchlé, takže kulhal. Mířil na západ, do srdce Elan.

Nemusel se ohlížet, aby věděl, že jej ostatní následují. Tedy ti, kdo ještě mohli. Pro zbytek si přijdou žebrovici. Neprosil se, aby se mohl stát hlavou hada. Neprosil se o nic, ale byl nejvyšší a možná i nejstarší. Možná mu bylo třináct, ale mohlo mu být i čtrnáct.

Badalle za ním pokračovala:

„A na cestu se vydává,
ven z toho rána,
s Držánou v náručí,
a jeho žebrovaný ocas
sebou švihá
jako jazyk
ze slunce.
Potřebuješ nejdlejší
jazyk,
když hledáš
vodu,
jako to rádo dělá slunce...“

Badalle ho chvíli pozorovala, pozorovala i ostatní, jak se řadí za něj. Brzy se také připojí k žebrovanému hadovi. Odfoukla mouchy, ale ty se pochopitelně okamžitě vrátily, hemžily se kolem boláků na jejích rtech a olizovaly jí koutky očí. Kdysi bývala krásná, s těma zelenýma očima a dlouhými zlatými vlasy. Jenže krása nedokáže kupovat úsměvy věčně. *Když spíž zeje prázdnotou, krása se umaže.* „A mouchy,“ zašeptala, „vytvářejí vzorce utrpení. A utrpení je ošklivé.“

Pozorovala Rutta. On byl hlavou hada. Byl i jeho zuby, ale to byl jen její soukromý vtip.

Tento had zapomněl jíst.

Byla mezi těmi, kdo přišli z jihu, ze skořápek domů v Korbanse, Krosis a Kanrosu. Dokonce z Otpelaských ostrovů. Někteří, stejně jako ona, šli podél pobřeží Pelasiarského moře a pak na západní okraj Stetu, což kdysi býval velký hvozd, a tam našli dřevařskou stezku, Pařezovou stezku, jak se jí někdy říkalo. Kmeny byly rozřezané a dřevěná kola zatlučená do řady táhnoucích se do dálky. Ostatní děti dorazily ze samotného Stetu, kde sledovaly stará koryta potoků, vinoucí

se šedivou změtí vývratů a nemocných keřů. Byly vidět stopy, že Stet kdysi býval hvozdem hodným svého starého jména, jež znělo Stetský hvozď, ale Badalle o tom nebyla tak úplně přesvědčená – ona viděla jen rozrytou pustinu, zničenou a zpustošenou. Nikde nerostl jediný strom. Nazývalo se to Pařezová stezka, ale jindy to byla Lesní stezka a to byl také soukromý vtíp.

Někdo pochopitelně potřeboval spoustu stromů, aby tuto stezku vyrobil, takže tady možná kdysi skutečně rostl les. Dnes byl ale pryč.

Na severním konci Stetu před Elanskou plání narazily na další zástup dětí a den poté se k nim připojil ještě jeden od severu, ze samotného Kolanse, a v jeho čele šel Rutt. S Držánou v náručí. Byl vysoký, s vystouplými rameny, lokty, koleny a kotníky a kůži kolem nich uvolněnou a napjatou. Měl velké, vlahé oči. Pořád měl všechny zuby, a když se rozednilo, každé ráno tam byl, pěkně v čele. Zuby, a zbytek jen následoval.

Všichni věřili, že Rutt ví, kam jdou, ale neptali se ho na to, protože víra je důležitější než pravda, a pravda byla taková, že byl stejně ztracený jako ostatní.

„Celý den Rutt Držánu drží,
a udržuje ji
zahalenou
ve svém stínu.
Je to těžké,
nemilovat Rutta,
ale Držána ho nemiluje,
a nikdo nemiluje Držánu,
krom Rutta.“

Visto pocházel z Okanu. Když trapiči a vyzábílí inkvizitoři přitáhli do města, matka ho poslala na útěk, spolu se sestrou, která byla o dva roky starší než on. Utkáli ulicemi mezi hořícími budovami, křikem naplněnou nocí, kdy trapiči vykopávali dveře a vyvlékali lidi ven a dělali jim hrozné věci, zatímco vyzábílci to pozorovali a tvrdili, že je to nezbytné, že všechno tohle je nezbytné.

Sestru mu vyrvali z ruky, a jemu v hlavě stále zněl její křik. Od té doby se na něm vezl každou noc po cestě spánku, od okamžiku, kdy ho přemohlo vyčerpání, do chvíle, kdy se probudil do bledé tváře jitra.

Připadalo mu, že utíká celou věčnost na západ, pryč od trapičů. Snědl, co se dalo, sužovaný žízňí, a když utekl trapičům, objevili se

žebrovi, obrovská smečka vyhublých psů se zarudlýma očima, kteří se nebáli ničeho na světě. A potom otcové, celí zahalení v černém, kteří se vrhali na tábory otrhanců u cest a kradli jim děti, a jednou s několika dalšími narazil na jedno z jejich nočních doupat, kde na vlastní oči viděli rozštípané malé kosti, zabarvené do modrošeda a naházené do popela, a tehdy pochopili, co otcové dělají s dětmi, které odnesou.

Visto si pamatoval, jak poprvé uviděl Stetský hvozd, pás odlesněných kopců pokrytých nerovnými pařezy. Kořeny mu připomněly jeden ze dvorů plných kostí, lemujících město, jež bývalo jeho domovem, poté, co byl poražen poslední dobytek. V té chvíli, při pohledu na to, co kdysi bývalo lesem, si Visto uvědomil, že celý svět je mrtvý. Nic nezůstalo, není kam jít.

Přesto se dál plahočil na západ, nyní jen jeden mezi desítkami tisíc, možná víc. Cesta dětí se táhla celé lígy, a za všechny, které zemřely, dorazily další. Visto si předtím ani neuměl představit, že existuje tolik dětí. Byly jako velké stádo, jediný zdroj potravy pro poslední, zoufalé lovce na světě.

Vistovi bylo čtrnáct. Ještě pořádně nevyrostl, a už nikdy nedoroste. Břícho měl kulaté a tvrdé jako kámen a vypouklé tak, že se mu páteř v bedrech silně prohýbala. Chodil jako těhotná žena, zešíroka, s rozbolavělými kostmi. Byl prolezlý jezdcí satra, červi mu v těle plavali a každý den rostli. Až budou připravení – a to bude brzy – vylezou z něj. Polezou mu nosem, koutky očí, ušima, pupkem, pyjem i konečnickem a ústy. A pokud ho někdo uvidí, bude mít dojem, že splaskl, kůže se mu zvrásní, propadne se a vytvoří záhyby po celé délce jeho těla. Jako by se okamžitě proměnil ve starce. A potom zemře.

Visto se toho málem nemohl dočkat. Doufal, že žebrovi snědí jeho tělo, čímž do sebe přijmou vajíčka jezdců satra a ti je taky zabijou. Ještě lepší by to bylo s otci – ale ti určitě nebyli tak hloupí – ne, ti by se ho ani nedotkli, a to byla škoda.

Had zanechal Stetský hvozd za sebou a dřevěná stezka ustoupila kupecké silnici s vyjetými kolejemí, vinoucí se přes Elan. A tak zemře na pláni a jeho duch se vyprostí ze svaštělého těla a vydá se na dalekou cestu domů. Půjde hledat sestřičku. A matku.

Jeho duch byl už tak unavený, tak unavený chůzí.

Večer se Badalle přinutila vyšplhat na starou elanskou mohyly se staříčkým stromem na kraji – šedé listí se třepetal – kde se otočila a zadívala se k východu, na cestu, po níž přišli. Za rozlezlým táborem

viděla vlnovku těl táhnoucí se až k obzoru. Dnešek byl zvlášť zlý, bylo přílišné horko a přílišné sucho a jediná vodní jáma byla spíš louží s ohavným, parazity prolezlým bahnem plným rozkládajících se hmyzích mrtvolek chutnajících jako leklá ryba.

Badalle se dlouho dívala na žebrovaného hada. Ti, kdo cestou odpadli, zůstali prostě ležet, nikdo je neodtáhl, jen po nich šlapali nebo je překračovali, a cesta byla cestou z masa a kostí, povlávajících vlasů, a jak věděla, vytřeštěných očí. Žebrový had. Elansky Chal Managal.

Odfoukla si mouchy ze rtů.
A přednesla další báseň.

„Dneska zrána
jsme viděli strom
s šedivými listy,
a když jsme se přiblížili,
ty listy odletěly.

Za poledne bezejmenný kluk
s ukousnutým nosem
upadl a už se nepohnul,
a ty listy přiletěly,
aby se nakrmily.

Za soumraku jsme potkali další strom,
a třepetající se šedé listy
se na něm usazovaly na noc.
A po rozednění
ty listy opět vyletí.“

Ampelas Vrostlá, Pustiny

Stroje byly pokryté mastným prachem, jenž se zaleskl ve tmě, kdykoliv po něm sklouzla slabá záře lucerny, zprostředkovávající pohyb i tam, kde žádný neexistoval, iluzi tichého plazení jakoby ještěřích šupin, což jako vždy působilo kruté příhodně. Jak Kalyth spěchala úzkou chodbou, supěla a občas se sklonila, aby se vyhnula neforemným černým kabelům zavěšeným pod stropem. V nose a hrdle ji štípal silný kovový pach zatuchlého, nehybného vzduchu. Mezi obnaženými vnitřnostmi Kořene se cítila jako v obležení nepoznatelnými,

nekonečnými záhadami děsivých tajemství. Nicméně tyto neosvětlené, opuštěné chodby byly jejím oblíbeným revírem a ona dobře věděla, jaký houf sebeobviňujících motivů ji k těmto rozhodnutím dovedl.

Kořen k sobě zval ztracence a Kalyth byla opravdu ztracená. Nešlo o to, že by v nespočetných křivolakých chodbách nenašla cestu ven, že by netrefila rozlehlými sály s tichými zamrzlými stroji a dírami v podlaze, kde nikdy nebyla položena dlažba, a že by se nedokázala vyhnout změti kovu a kabelů hrnoucích se z holých stěn – ne, po měsících, kdy se tu potloukala, se v Kořeni vyznala docela dobře. Kletba bezmocného, beznadějného chaosu postihla jejího ducha. Nebyla tím, koho z ní chtěli mít, a nic, co řekla, je o tom nedokázalo přesvědčit.

Narodila se v jednom kmeni na Elanské pláni. Tam i dospívala, z nemluvněte v holčičku, z holčičky v ženu, a ničím se neodlišovala od ostatních, nic nenaznačovalo, že by byla výjimečná či obdařená nečekaným nadáním. Vdala se měsíc po prvním krvácení. Porodila tři děti. Manžela téměř milovala a naučila se žít s tím, jak z ní byl poněkud zklamaný, když její mladistvá krása ustoupila unavenému mateřství. Popravdě žila stejně jako její matka, a tak jasně viděla – aniž by potřebovala nějaké zvláštní nadání – stezku, po níž se bude její život ubírat rok za rokem, pomalé chřadnutí těla, ztrátu pružnosti, prohlubující se vrásky, povislá prsa, nepříjemné oslabení močového měchýře. Jednoho dne už nedokáže vstát a kmen ji nechá tam, kde v té chvíli bude. Nechají ji zemřít v samotě, protože se umíralo vždycky v samotě, protože to tak muselo být. Protože Elanové tohle věděli lépe než usedlí lidé v Kolanse, se svými kryptami a poklady pro mrtvé, kdy rodinnému služebnictvu a poradcům podřízli krk a nacpali je do chodby před pohřební komorou, služebníky až za hrob sám, služebníky navěky.

Ale každý nakonec umírá o samotě. Prostá pravda. Pravda, které se nikdo nemusel bát. Duchové počkali, než duši rozsoudili, čekali na duši – osaměle umírající – aby posoudili ji, život, který prožila, a pokud z toho vzešel mír, byli duchové milosrdní. Pokud na divoké kobyle jelo soužení, inu, duchové věděli, jak se s tím vyrovnat. Nakonec, když duše stála sama před sebou, nebylo možné lhát. Klamavá tvrzení hlasitě zvonila falší, poddajnost a slabost byly příliš očividné, než aby je bylo možné pominout.

Takový byl její život. Zdaleka ne dokonalý, ale jen trochu nešťastný. Život, jaký bylo možné ořezat do podoby připomínající spokojenost, i když byl výsledek jaksi beztvary a postrádající význam.

Nebyla čarodějka, nevlastnila dech šamana, a tak se nemohla stát

jezdcem na skvrnitém koni. A když pro ni a pro její lid jedno ráno naplněné hrůzami a násilnostmi nastal konec tohoto života, ona projevila pouze prokleté sobectví – když odmítla zemřít a uprchla ode všeho, co znala.

To nebyly ctnosti.

Neměla žádné ctnosti.

Dorazila k ústřednímu točitému schodišti – stupně byly pro lidské nohy příliš nízké a široké – a vydala se po něm. Námahou dýchala mělčeji a rychleji, jak stoupala jednotlivými podlažkami. Vyšla z Kořene do spodních sálů Krmelny, kde využila rampy s protizávažím, která ji vynesla svislou šachtou kolem kypících kádí s houbami a naskládaných klecí s ortheny a grisoly, až se s vrzáním zastavila na spodním podlaží Lúna. Tady ji zasáhla kakofonie mládat, syčivý, bolestivý křik, zatímco probíhaly děsivé operace – a osudy byly vyhlášovány v hořkých příchutích. Popadla trochu dech a spěchala vzhůru kolem podlaží strašlivých ohavností, smradem odpadků a panikou lesknoucí se jako olej na měkké kůži mezi tvory kroutícími se na všech stranách – tvory, kterým se pečlivě vyhýbala pohledem, a spěchala s rukama na uších.

Z Lúna do Srdce, kde procházela mezi vysokánskými tvory, kteří jí nevěnovali pozornost a jimž musela uhýbat z cesty, protože jinak by přes ni prostě přešli. Po obou stranách ústřední rampy stáli ve'gathští vojáci, dvakrát vyšší než ona, a jejich tajemná zbroj připomínala obrovské stroje v Kořeni hluboko dole. Tváře jim zakrývala zdobená mřížka hledí, zpod něhož vyčníval pouze čenich s tesáky, a linie čelisti jim propůjčovala příšerný úšklebek, jako kdyby je pobavil nezastíraný účel jejich chovu. Práví vojáci K'Chain Che'Malle Kalyth děsili do hloubi duše dokonce ještě víc jež J'anové nebo K'ellové. Matrona je produkovala ve velkých počtech.

Žádný další důkaz nebyl zapotřebí – válka se blížila.

Že Ve'Gathové matroně způsobovali ohromné bolesti a každý z ní vyšel v záplavě krve a páchnoucí tekutiny, nebylo podstatné. Kalyth dobře věděla, že nezbytnost je nekrutějším pánem ze všech.

Vojáci strážící rampu jí nijak nebránili v cestě. V plochých kamelech byly jamky, aby se měli kde zachytit drápy, a kolem vál studený vítr – pokles teploty na rampě měl zjevně nějak tišit instinktivní strach, jaký K'Chain zakoušeli, když stroj s vrzáním a skřípáním stoupal úrovněmi Srdce a končil v Očích, Vnitřní tvrzi, Acylině hnízde a domově samotné matrony. Jelikož se Kalyth vezla na rampě sama, byl mechanismus namáhán méně a ona slyšela jen svištění větru, které ji pokaždé mátló, takže měla dojem, že padá, i když

rychle stoupala vzhůru, a pot na končetinách a na čele jí rychle osychal. Než rampa zpomalila a nakonec zastavila v dolním podlaží Očí, Kalyth se celá třásla.

J'anští strážní sledovali její příchod od paty polotočitého schodiště vedoucího k Hnízdu. Stejně jako Ve'Gathové, ani oni si jí nevěšili – bezpochyby věděli, že byla povolána, ale i bez toho by ji nepovažovali za sebemenší hrozbu pro matronu, k jejíž ochraně byli chováni. Kalyth nebyla pouze neškodná, ona byla zbytečná.

Cestou ke schodišti ji obklopil horký, páchnoucí vzduch, nepříjemný jako mokrá plášť. Neohrabaně stoupala po schodech k matroninu výsostnému území.

Na podestě stál poslední strážný. Bre'nigan nejméně tisíc let starý, vyzáblý a vysoký – vyšší než Ve'Gath – a jeho vícevrstevné šupiny nesly stříbritou patinu, takže vypadal jako přízrak, jako kdyby byl vytesaný ze sluncem vybělené břidlice. V přivřených očích mu nebyla vidět panenka ani duhovka, jen matná žluť potažená zákalem. Kalyth měla podezření, že tělesný strážce je slepý, ale nemohla se o tom nijak přesvědčit, protože když se pohnul, byly jeho pohyby dokonale jisté, dokonce půvabné a plavné. U pasu mu v mosazném kroužku – zpola zarostlém do kůže – visel dlouhý, mírně zakřivený meč dlouhý jako Kalyth, s nafialovělou keramickou čepelí, jejíž bezvadné ostří se stříbrnitě lesklo.

Kalyth ho pozdravila kývnutím, jež nevyvolalo jakoukoliv odezvu, a prošla kolem něj.

Doufala – ne, *modlila se* – a když jí padl zrak na dva K'Chain stojící před matronou sami, bez dalšího doprovodu, nálada jí prudce poklesla. Zmocnilo se jí zoufalství a hrozilo, že ji zcela pohltí. Jen s námahou se jí podařilo nadechnout, jak měla stažený hrudník.

Za nově přichozími se na stupínku rozvalovala matrona Gunth'an Acyl a vycházely z ní vlny bolesti – na tom se nic neměnilo, nikdy, ale nyní Kalyth z obrovské královny cítila hořký podtón... něčeho.

Rozrušená a pološilená Kalyth si teprve po chvíli všimla, v jakém stavu jsou oba K'Chain Che'Malle. Hluboké rány měli jen zpola zahojené a na bocích a krku měli hotové předivo jizev. Vypadali vyhladovělí, dohnání do děsivých krajností strádání a násilností, a Kalyth z toho pohledu zabořilo u srdce.

Soucít však neměl dlouhého trvání. Pravda byla taková, že lovec K'ell Sag'Churok a jediná dcera Gunth Mach neuspěli.

Matrona promluvila Kalyth v hlavě, i když to nebyla řeč jako taková, prostě jí vnutila informace a význam. „*Válečný jezdců Kalyth,*

chybná volba. Zůstáváme zlomení. Já zůstávám zlomená. To nespravíš, ne sama, nespravíš.“

Ani informace, ani význam nebyly pro Kalyth darem, protože pod slovy cítila šílenství. Matrona jednoduše přišla o rozum. A šílené bylo i to, co nutila dělat své děti a Kalyth. Žádné domluvy nepřicházely v úvahu.

Bylo pravděpodobné, že Gunth'an Acyl znala Kalytin názor – že je matrona šílená – ale žádný rozdíl to neznamenal. Stará královna byla jen uzlíčkem bolesti a utrpení ze zoufalé potřeby.

„Válečný jezdec Kalyth, oni to zkusí znovu. Co je zlomeno, musí být sceleno.“

Kalyth nevěřila, že Sag'Churok a jediná dcera přežijí další výpravu. A to byla další pravda, které se nepodařilo zvíkat Acylino rozhodnutí.

„Válečný jezdec Kalyth, tohoto hledání se zúčastníš. K'Chain Che'Malle jsou slepí.“

A tak aspoň došly k tomu, co bylo nevyhnutelné, přestože doufala a modlila se v opak. „To nemohu,“ zašeptala.

„Půjdeš. Ochránci jsou vybráni. K'ell Sag'Churok, Rythok, Kor Thuran. Shi'gal Gu'Rull. Jediná dcera Gunth Mach.“

„Nemohu,“ zopakovala Kalyth. „Nemám žádné... nadání. Nejsem válečný jezdec – nevidím to, co válečný jezdec potřebuje. Nedokážu najít smrtelný meč, matrono. Ani nezdočný štít. Je mi líto.“

Obrovská ještěrka přesunula váhu a znělo to, jako když se balvany usazují na šterku. Na Kalyth upřela planoucí oči, z nichž vyzařovaly vlny kritiky.

„Vybrala jsem tebe, válečný jezdec Kalyth. To mé děti jsou slepé. Je to jejich selhání, i mé. Každou válku jsme prohráli. Já jsem poslední matrona. Nepřítel mě hledá. Nepřítel mě zničí. Tvému druhu se na tomto světě daří – to vidí dokonce i mé děti. Mezi vámi si vyberu nové šampiony. Můj válečný jezdec je musí nalézt. Můj válečný jezdec odejde za rozbřesku.“

Kalyth mlčela, věděla, že jakákoliv odpověď je k ničemu. Po chvíli se poklonila a odešla z Hnízda. Cítila se jako opilá.

Bude je doprovázet Shi'gal. Význam byl jasný. Tentokrát se neúspěch konat nebude. Neúspěch znamenal matroninu nelibost. Jejím rozsudek. Tři lovci K'ell, jediná dcera a sama Kalyth. Pokud selžou... i přes vražedný hněv asasína Shi'gal dlouho nepřežijí.

Kalyth věděla, že za rozbřesku se vydá na svou poslední cestu.

Do pustiny, hledat šampiony, kteří ani neexistují.

Už pochopila, že to je pokání seslané na její duši. Musí trpět za

svou zbabělost. *Měla jsem zemřít s ostatními. S manželem. S dětmi. Neměla jsem utéct. Teď musím platit za svou sobeckost.*

Jediné milosrdenství spočívalo v tom, že až přijde poslední soud, bude to rychlé. Smrtící ránu od Shi'gala neucítí, natož aby ji uviděla.

Matrona nikdy nezplodila víc než tři asasíny najednou a jejich příchutě byly takové, aby se na smrt nenáviděli, tudíž nehrozilo nebezpečí, že by uzavřeli spojenectví. A pokud by jeden z nich snad usoudil, že matronu je nutné zahubit, druzí dva by se mu ze své podstaty postavili. A tak každý Shi'gal chránil matronu před druhými dvěma. Poslat jednoho s hledáním bylo velké riziko, protože teď ji budou chránit pouze dva asasínové.

Další důkaz matronina šílenství. Takhle se vystavovat nebezpečí a zároveň poslat pryč svou jedinou dceru – jediného potomka schopného rozmnožování – se vymykalo zdravému rozumu.

Ona se ale Kalyth sama chystala jít vstříc své smrti. Co jí záleželo na těchto děsivých tvorech? Ať si válka přijde. Ať se na Ampelas Vrostlou a všechny ostatní Vrostlé vrhne ten záhadný nepřítel a pobije všechny K'Chain Che'Malle do posledního. Svět je postrádat nebude.

Kromě toho Kalyth věděla všechno o vyhubení druhu. *Jediná skutečná kletba je ta, kdy se stanete posledním svého druhu.* Ano, Kalyth dobře chápala takový osud a znala skutečnou hloubku osamělosti – ne, ne tu ubohou, plytkou, sebelítostnou hru, jakou hrají lidé na celém světě – ale krutou samotu bez možnosti léčby, bez naděje na spásu.

Ano, každý umírá sám. Někdo možná lituje. Někdo možná želí. To však není nic ve srovnání s tím, když se stanete posledním z rodu. Protože pak nelze uniknout pravdě o selhání. Naprostém, zdrcujícím selhání. Selhání vašeho vlastního druhu, hrnoucí se ze všech stran, nalézající poslední ramena, na která se může usadit s váhou, jakou žádná duše neunes.

S jazykem K'Chain Che'Malle přicházel jakýsi zbytkový dar a ten nyní Kalyth trápil. Její mysl vnímala mnohem víc, než co zažila v předchozím životě. Informace nebyly požehnáním, uvědomění bylo chorobou postihující celého ducha. I kdyby si vydloubla oči, stále by viděla příliš.

Cítili šamani jejího kmene také tak zdrcující vinu, když opravdu nadešel konec? Znovu si připomněla tu bezútešnost v jejich očích a pochopila ji tak, jak to v dřívějším životě nedokázala. Ne, nemohla dělat nic jiného než proklínat strašné dary K'Chain Che'Malle. Proklínala je z celého srdce, se vší nenávistí, jíž byla schopna.

Začala sestupovat. Potřebovala dusné ovzduší Kořene, vysloužilé stroje všude kolem, kapající olej a zkažený, zatuchlý vzduch. Svět byl zničený. Ona byla poslední z Elanů a jejím jediným zbývajícím úkolem na tomto světě bylo zajistit zničení poslední matrony K'Chain Che'Malle. Poskytovalo jí to uspokojení? Pokud ano, bylo to hříšné uspokojení, a tudíž velice lákavé.

Její lid věřil, že smrt přichází s třepetáním křídel před tváří zapadajícího slunce, černé, rozedrané znamení nízko nad obzorem. Ona bude tím preludem, úlopkem zavražděného měsíce. Hnaná k zemi, jako nakonec všechno.

To vše je pravda.

Pohled' na bezútešnost v mých očích.

Shi'gal Gu'Rull stál na samém kraji Čela a kolem jeho vysoké, hubené postavy vyl noční vítr. Asasín byl nejstarší ze Shi'galů a během dlouhé služby Acyl v boji porazil sedm jiných Shi'galů. Prožil jedenašedesát století života a rostl, byl dvakrát vyšší než lovec K'ell, protože na rozdíl od lovců – kterým byla podávána příchuť náhlého konce po uběhnutí deseti století – Shi'galové žádnou takovou vadu neměli. Mohli dokonce přežít samotnou matronu.

Gu'Rull byl chován pro svou vychytralost a ohledně duševního zdraví matky Acyl si nedělal nejmenší iluze. To, jak neohrabaně se chopila božské moci, nevyhovovalo ani jí, ani ostatním K'Chain Che'Malle. Matrona vyhledávala lidské uctívače a lidské sluhy, ale lidé jsou příliš křehcí, příliš slabí, než aby byli k nějakému užítku. Ta žena Kalyth toho byla dostatečným důkazem i přes příchuť chápavosti, kterou ji Acyl obdařila – chápavosti, která jí měla přinést pocit jistoty a sílu, kterou však její slabá mysl překroutila do nových nástrojů sebeobviňování a sebelítosti.

Ta příchuť se během hledání vytratí, protože Kalytina rychlá krev bude neustále ředit Acylin dar a každodenní doplňování nebude možné. Válečný jezdec se nebude moct uchýlit ke své vrozené inteligenci, která byla v každém případě chabá. Podle Gu'Rullova názoru už teď nebyla k ničemu. A na této nesmyslné výpravě bude břemenem, přítěží.

Nejlepší by bylo ji co nejdříve zabít, ale žel, rozkaz matky Acyl nic takového nepřipouštěl. Válečný jezdec musí vybrat smrtelný meč a nezdolný štít ze svého vlastního druhu.

Sag'Churok vylíčil neúspěch jejich první volby. Hromadu chyb, která byla jejich vyvoleným: Rudomaskem Oulanem. Gu'Rull nevěřil, že si tento válečný jezdec povede lépe. Lidem se možná na světě

dařilo, ale toho dosáhli stejně jako neochočení orthenové, jednoduše neomezeným rozmnožováním. Žádné jiné nadání neměli.

Shi'gal zvedl zkrácený čenich, roztáhl nozdry a zavěťřil v chladném nočním vzduchu. Vítr vál od východu a jako obvykle páchl smrtí.

Gu'Rull vydrancoval ubohé vzpomínky válečného jezdce, takže věděl, že na východě, na pláni zvané Elanská, žádná spása k nalezení není. Sag'Churok a Gunth Mach se vydali na západ do Oul'dan, ale i tam se setkali jen s neúspěchem. Sever byl hrůzu nahánějící říší ledu bez života, zmučených moří a prudkého mrazu.

Proto se musí vydat na jih.

Shi'gal již osm století neopustil Ampelas Vrostlou. Bylo nepravděpodobné, že za tak krátkou dobu se v oblasti známé lidem jako Pustiny něco změnilo. Nicméně předběžný průzkum byl z taktického hlediska moudrý.

S tím roztáhl měsíc stará křídla a rozložil protažené péřovité šupiny, aby se mohly pod tlakem větru zploštit a nabrat vítr. Spustil se z útesu Čela a křídla se mu natáhla do své plné délky. A zazněla píseň letu, tiché, kvílivé hvízdání, pro Shi'gala představující hudbu svobody.

Když opouštěl Ampelas Vrostlou... pocítil něco, co již dávno nezakusil... vzrušení.

Poprvé otevřel pár nových očí pod sanicí a složené vidění – nebe před sebou a země dole – ho na okamžik zmátlo, ale po chvíli už zvládal nezbytné odloučení obou úhlů pohledu, výhledy fungovaly ve správném vzájemném vztahu a vytvořily rozlehlé panoráma okolního světa.

Acyliny nové příchutě byly ctižádnostivé, ba přímo geniální. Patří taková tvořivost k šílenství? Možná.

Vzbuzuje tato možnost v Gu'Rullovi naději? Ne. Naděje nebyla možná.

Asasín letěl nocí vysoko nad zničenou krajinou bez života. Jako úlomek zavražděného měsíce.

Pustiny

Nebyl sám. Vlastně si nevzpomínal, že by kdy byl sám. Něco takového bylo vyloučeno, a on to věděl. Nakolik to poznal, byl bez těla a měl kuriózní výsadu – dokázal se dle přání přemísťovat z jednoho společníka do druhého. Věřil, že pokud by zemřeli nebo by objevili

způsob, jak ho vypudit, přestal by existovat. A on chtěl tolik zůstat naživu, vznášet se jako dosud v euforickém údivu svých přátel, své neobvyklé, nesourodé rodiny.

Procházeli rozervanou, opuštěnou divočinou plnou rozlámaných skalisek a větrem navátých vějířů šedivého písku a náhodně začínajícími i končícími poliemi suti ze sopečného skla. Kopce a horské hřebeny se proplétaly v nevyzpytatelném zmatku a na zvlněném obzoru nebyl vidět jediný strom. Slunce na obloze připomínalo rozmazané oko táhnoucí se mezi řídkými mraky. Bylo vedro a vítr nikdy neustával.

Jedinou potravu, kterou skupina dokázala najít, poskytovala hejna podivných šupinatých hlodavců – jejich tuhé maso chutnalo jako prach – a plemeno přerostlých rhizan s vaky pod křídly naplněnými mléčnou vodou. Ve dne v noci je sledovaly kápoité mûry, trpělivě čekající, až někdo padne a už nevstane, ale to nebylo příliš pravděpodobné. Jak tak přeletoval od jedné osoby k druhé, cítil jejich odhodlání a neselhávající sílu.

Ale ani taková zmužilost nedokázala zarazit zřejmě nekonečnou litanii stížností, tvořící hlavní část jejich rozhovorů.

„Takový plejtvání,“ remcal Šeb a drbal se ve svědčících vousech. „Vykopat pár studní, z kamenů vyskládat domy a krámy a tak. Pak byste měli něco, co by za něco stálo. Pustina není k ničemu. Toužím po dni, kdy bude všechno k něčemu, všechno na celém světě. Města se spojej v jedno –“

„To by pak ale nebyly žádné statky,“ namítl Posleda, ale jako vždy to byla mírná, nesmělá námitka. „Bez statků nebude mít nikdo co jíst –“

„Nebud' pitomec,“ štěkl Šeb. „Pochopitelně že statky budou. Jenom nebude žádná taková jalová země, kde nežije nic, akorát ty zatracený krysy. Krysy v zemi, krysy ve vzduchu, a brouci a kosti – no věřil bys všem těm kostem?“

„Ale já –“

„Sklapni, Posledo,“ řekl Šeb. „Nikdy neřekneš nic užitečného, nikdy.“

Tehdy promluvila Asane svým slabým, roztrášeným hlasem. „Nehádejte se, prosím vás. Je to už tak dost hrozné i bez toho, aby ses pořád hádal, Šebe –“

„Opatrně, babo, nebo budeš další na řadě.“

„Nechčeš to zkusit se mnou, Šebe?“ zeptal se Nappet a odplivl si. „Ani jsem si to nemyslel. Ty jenom žvaníš, Šebe, nic jiného neděláš. Jednou v noci, až usneš, ti vyříznu jazyk a hodím ho těm pitomejm

kápovejm můrám. Kdo si bude stěžovat? Asane? Dech? Posleda? Taxilan? Rautos? Nikdo, Šebe, všichni budeme tancovat.“

„Mě z toho vynech,“ zabručel Rautos. „Už jsem si na jeden život vytrpěl dost, když jsem žil se svou ženou, a není nutné říkat, že mi neschází.“

„To je celý náš Rautos,“ prskala Dech. „Moje žena udělala tohle, moje žena řekla tamto. Už je mi špatně z toho, jak pořád poslouchám o tvojí ženě. Není tady, ne? Nejspíš jsi ji utopil, a proto utíkáš. Utopil jsi ji v té vaší nóbl fontáně, podržel jsi ji tam a koukal ses, jak kulí oči a otevírá pusu a křičí skrz vodu. A ty ses jen koukal a usmíval se, to jsi udělal. Já nezapomínám, já nemůžu zapomenout, byla to hrůza. Jsi vrah, Rautosí.“

„Už je to tu zas,“ štěkl Šeb, „zase mluví o topení.“

„Jí bych jazyk mohl vyříznout taky,“ navrhl Nappet a zakřenil se. „I Rautosovi. Už žádný žvásty o topení nebo manželkách nebo stěžování – vy ostatní jste dobrý. Posledo, ty nic neříkáš, a když to uděláš, nikoho nedráždíš. Asane, ty obvykle víš, kdy máš držet zobák. A Taxilan stejně skoro nepromluví. Jen my, a to by –“

„Něco vidím,“ hlásil Rautos.

Duch cítil, jak se jejich pozornost přesouvá, našel ohnisko a jejich očima spatřil nejasnou šmouhu na obzoru, něco vztyčeného k nebi, příliš úzkého, aby to byla hora, příliš velkého, aby to byl strom. Dosud to bylo celé lígy daleko a ze všeho nejvíc to připomínalo zub.

„To chci vidět,“ prohlásil Taxilan.

„Kurva,“ řekl Nappet, „stejně nemáme, kam jinam jít.“

Ostatní mlčky souhlasili. Byli na cestě už celou věčnost a už dávno se přestali dohadovat o tom, kam by vlastně měli zamířit. Nikdo neměl odpověď a nikdo ani nevěděl, kde vlastně jsou.

A tak zamířili k té záhadné stavbě v dálce.

Duch byl spokojený, byl rád, že jde s nimi, a navíc sdílel Taxilanovu zvidavost, jež sílila, a pokud by došlo na lámání chleba, snadno by překonala Asaniny obavy i houf posedlostí, sužujících ostatní – topení Dech, Rautosovo nešťastné manželství, Posledův bezvýznamný život plný plachosti, Šebovu nenávisť i Nappetovu radost ze zkaženosti. Hovor zatím ustal, ozývalo se jen křupání a dupot bosých nohou na nerovné zemi a tiché sténání nikdy neutuchajícího větru.

Vysoko nad nimi sledovaly dvě desítky kápočných much osamělého postavu kráčející Pustinami. Přitáhly je hlasy, ale našly jen osamělého, vyzáblého poutníka s matně zelenou pletí a kly trčícími z úst. Kromě meče neměl vůbec nic, ani nitku. Osamělý poutník hovořil

sedmi hlasy, které ho znaly pod sedmi jmény. Byl mnoha a zároveň jedním. Ztraceni byli všichni, včetně něj.

Kápoové mouchy doufaly, že jeho život brzy skončí. Už to ale byly týdny. Měsíce. A ony celou dobu jen hladověly.

Byly tu vzorce vyžadující uvážení. Jednotlivé prvky však zůstávaly oddělené ve vznášejících se úponcích, ve volných černých šmouhách jako skvrny plující mu před očima. Ale aspoň viděl, a to už bylo něco. Shnilou látku mu z očí stáhly proudy, které necítil.

Klíč k otevření všeho bude k nalezení ve vzorcích. Byl si tím jistý. Jen kdyby je dokázal poskládat, pak by pochopil. Dozvěděl by se vše, co potřeboval vědět. Vyznal by se v preludech, které ho trápily.

Zvláštní dvounohý ještěr, celý oděný v lesklé černé zbroji, jen s pahýlovitým ocasem, stojící na jakémsi kamenném přístavišti, a po obou stranách tečou škarpami potoky krve. Nelidské oči se bez mrknutí upírají na zdroj vši té krve – draka přibitého rezavými, opocnými hřeby na mříž z obrovských dřevěných trámů. Z draka se valily vlny utrpení, odepřená smrt, život proměněný ve věčnou bolest. A ze stojícího ještěra vycházelo chladné uspokojení jako krutý polostín.

V jiném preludu ho z větrem ošlehaného hřebene pokrytého trávou a skalními výchozy pozoroval pár vlků. Opatrně, neklidně, jako kdyby si přeměřovali soka. Za nimi se z těžkých mraků lil déšť. A on se odvrátil, jako kdyby mu byli lhostejní, a vydal se přes obnaženou pláň. V dáli se ze země zvedaly jakési dolmeny, byly jich desítky, bez jakéhokoliv zřetelného uspořádání, a přitom vypadaly všechny stejně – možná to tedy byly sochy. Došel blíž a zamračil se na sochy s podivnými, trčícími kápěmi, otočené k němu úzkými, nahrbenými zády, s ocasy obtočenými kolem nohou. Země, na které seděly, se třpytila, jako by byla posetá démanty či drceným sklem.

Už když se blížil k těm tichým, nehybným strážcům, dopadl na něj tmavý stín a najednou se ochladilo. V hlubokém zoufalství se zastavil a vzhlédl.

Nic než hvězdy, uhánějící, jako by se utrhyly z vodítka, jako zrnka prachu na hladině pomalu se vyprazdňujícího rybníčku. Dolů se nesly slabé hlasy a otíraly se mu o čelo jako sněhové vločky, které okamžitě roztají a veškerý význam je ztracen. Argumenty zaznívající v Propasti, přičemž ale on ničemu z toho nerozuměl. Pohled vzhůru vyvolával závrať, vyváděl z rovnováhy. Cítil, jak se jeho nohy zvedají ze země a on se vznáší. Otočil se a podíval se dolů.

Další hvězdy, avšak tady se z jejich středu vynořil tucet sluncí

planoucích zeleným ohněm. Slunce prosekávala černou látku vesmíru a trhlinami pronikalo světlo. A čím víc se blížila, tím víc mohutněla, až přes jejich záři neviděl nic jiného, a vír hlasů zesílil v řev, a to, co předtím působilo jako sněhové vločky rychle tající na čele, nyní páliho jako oheň.

Kdyby jen dokázal ty úlomky poskládat, sestavit celou mozaiku a tak pochopit, co vzorce znamenají. Kdyby tak jen mohl –

Spirály. Ano, to je ono. Pohyb neklame, naopak, odhaluje tvar vespod.

Spirály v husté kožešině.

Tetování – podívej – podívej!

A jakmile se tetování usadila, okamžitě si uvědomil, kdo je.

Jsem Heborik Neviditelné ruce. Válečný jezdec svrženého boha. Vidím ho –

Vidím tě, Fenere.

Tělo tak obrovské, tak ztracené. Neschopné pohybu.

Bůh byl lapený v pasti a stejně jako Heborik byl jen němým svědkem planoucích nefritových sluncí, padajících dolů. Heborik i jeho bůh jim stáli v cestě a něco takového nebylo možné odstrčit. Neexistoval štít dost pevný, aby odrazil to, co se blížilo.

Propasti na nás nezáleží. Propast přináší vlastní argumenty, proti kterým nic nezmůžeme.

Fenere, zničil jsem tě. A ty, starý bože, jsi zničil mne. Ale už toho nelituji. Takhle to má být. Nakonec válka nezná žádný jiný jazyk. Ve válce přivoláváme vlastní zkázu. Ve válce trestáme vlastní děti zkáznosným odkazem krve.

Už vše pochopil. Jak je to s bohy války a co znamenají, co značí samotná jejich existence. Díval se na nefritová slunce přilétající blíž a zachvacovala jej marnost skrývající se za vší tou nadutostí, tou bezduchou ješitností.

Hleďte, jak tkáme vlastní korouhve nenávisti.

Hleďme, kam nás dostávají.

Začala konečná válka s nepřitelem, před kterým se nebylo možné ubránit. Slova ani skutky nedokážou oklamat tohoto bystrookého soudce. Je imunní vůči lžím, lhostejný k výmluvám a vyčichlým rozpravám o nezbytnosti, o zvažování dvou zel a pohodlné spravedlivosti při výběru toho menšího z nich – ano, tyto argumenty poslouchal, prázdné jako éter, jímž se nesly.

V ráji jsme stáli zpřímá. A pak nás povolali bohové války, abychom sami sobě přivodili zkázu, svému světu, samotné zemi, jejímu vzduchu, vodě a nesčetným formám života. Ne, neukazuj mi žádná pře-

kvapení, žádný nevinný údiv. Teď se dívám očima Propasti. Teď se dívám očima svého nepřítele, a tak promluví jeho hlasem.

Pohleďte, přátelé, neboť já jsem spravedlnost.

A až se nakonec setkáme, nebude se vám to líbit.

A pokud se ve vás nakonec probudí ironie, uvidíte mne ronit tyto nefritové slzy a odpovíte na ně úsměvem.

Budete-li mít tolik odvahy.

Máte odvahu, přátelé?

КНИГА ЈЕДНА

MOŘE O VÁS NESNÍ

Vydám se po stezce, po níž se stále chodí,
jeden krok před tebou
a jeden krok za tebou,
budu se dusit prachem tvými kroky zvířeným
a další ti naženu do obličeje,
chutná všechen stejně,
i když předstíráš opak.

Ale tady na stezce, po níž se navždy chodí,
nanovo si staří budou lhát.
Můžeme vzdychat jako králové,
jako císařovny v darovaných vozech,
skvělí ve vymyšleném významu.

Půjdu po stezce, po níž se navždy chodí,
ač je můj čas krátký,
jako kdyby hvězdy patřily
do mých sepjatých dlaní
a rozhazovaly tyto rozkoše,
jiskřící na slunci,
když klesají a dole se usazují.

Smíš vstoupit na stezku, po níž se navždy chodí,
za tebou, za mnou,
mezi krokem minulým a krokem příštím,
tak vzhlédni, jen jednou vzhlédni,
než budu pryč.

Vypravěč příběhů
Fasstan z Kolanse

KAPITOLA JEDNA

Nejhorší bída nespočívá v tom, co pokrývka odhaluje,
nýbrž v tom, co skrývá.

Král Tehol Jediný z Lederu

Na zarostlý pozemek mrtvé azathské věže ve městě Lederas dorazila válka. Od řeky sem vpadla hejna ještěrek. Nalezly hojnost podivného hmyzu a bezhlavě se pustily do žraní.

Nejpodivnější mezi tajuplnými brouky byl jeden dvouhlavý druh. Jednoho takového brouka zahlédly čtyři ještěrky a obklíčily ho. Brouk si všiml hrozeb ze dvou stran a opatrně se pootočil, takže odhalil další dvě hrozby. Nato se přikrčil a hrál mrtvého brouka.

Nezabralo to. Jedna ještěrka z druhu lezoucího po zdech, se širokou tlamou a zlatě skvrnitýma očima, skočila a brouka spolkla.

Totéž se odehrávalo po celém areálu, hrozná jatka, uspěchané vyhazování. Dvouhlavým broukům nebyl tento večer zjevně nakloněn osud.

Avšak ne všechna kořist byla tak bezmocná, jak na první pohled vypadala. Role oběti v přírodě je pomíjivá a kořist se může ve věčném dramatu o přežití časem nakrmit těmi, kdo z ní kořistili.

Osamělá sova, již přecpaná ještěrkami, byla jediným svědkem náhlé vlny svíjející se smrti na nerovné zemi, kdy se z tlam umírajících ještěrek vynořovaly groteskní tvorové. Vyhubení dvouhlavým broukům nehrozilo tak bezprostředně, jak se zdálo ještě před chvílí.

Jenže sovy, patřící mezi nejméně chytré ptáky, na takové lekce nedbají. Tato jen přihlížela s prázdným pohledem, dokud neucítila zvláštní pohyby v žaludku, který odpoutal její pozornost od podivného umírání dole, od řádky světlých ještěřích bříšek, barvicích tmavou hlínu. Nevzpomněla si na ještěrky, které sežrala. Ani zpětně si neuvědomila, jak neohrabaně se jí některé snažily uniknout ze spárů.

Sovu čekala dlouhá noc hodně bolestivého zvracení. Jakkoliv byla hloupá, od té doby už nechytla jedinou ještěrku.

Svět své lekce předává způsobem rafinovaným nebo v případě nut-

nosti krutým a nevybíravým, takže to pochopí i ten nejzabedněnější jedinec. Či v opačném případě zemře. Pro ty nejchytřejší je pochopitelně nechápavost neomluvitelná.

Horká noc v Lederas. I kámen se potil. Voda v kanálech vypadala vazká, nehybná, s hladinou podivně vyhlazenou a zneprůhledněnou naneseným prachem a odpadky. Nad vodou tančil hmyz, jako by hledal svůj odraz, avšak hladká patina nic nevyjevovala, pohltila dokonce i hvězdy, polykala jasné světlo loučí pouličních hlídek, a tak okřídlený hmyz kroužil bez ustání, jako by byl poblázněný horečkou.

Pod mostem, na strmých březích pohřbených ve tmě, lezli cvrčci připomínající kapky oleje, lesklí, nafouklí, křupající pod nohama, jak zjistili ti dva, kteří se tam setkali.

„Nikdy by tam nešel,“ drsně šeptal jeden z nich. „Voda smrdí a hele, ani vlnka, nic. Vzal roha na druhou stranu, někam na noční trh, kde se může rychle ztratit.“

„Ztratit,“ zabručela jeho společnice, rukou v rukavici zvedla dýku a prohlížela si ostří, „to je dobrý. Jako kdyby se mohl ztratit. Jako kdyby se kdokoliv z nás mohl ztratit.“

„Myslíš, že se nedokáže zabalit tak jako my?“

„Na to nebyl čas. Zdrhl. Je na útěku. Zpanikařil.“

„Vypadalo to jako panika,“ souhlasil muž a pak potřásl hlavou.

„Jaktěživo jsem neviděl něco tak... neuspokojivýho.“

Žena vrátila dýku do pochvy. „Vyštvali ho. Zase se vrátí, a my po něm skočíme.“

„Hlupák, myslet si, že dokáže uniknout.“

Po chvíli Smíška znovu vytáhla dýku a zadívala se na její ostří.

Hrdlořez vedle ní jen zakoulel očima a neřekl nic.

Flaška se narovnal a kývl na Koryka, ať se k němu připojí, načež se pobaveně díval, jak se rozložitý setijský míšenec prodírá davem a zanechává za sebou brázdu našťvaných pohledů a spolknutých nadávek – potíže pochopitelně nehrozily, protože tomuhle hroznému cizinci šlo očividně právě o ně, a jelikož jsou instinkty po celém světě více méně stejné, do Koryka se nikdo pouštět nechtěl.

Škoda. Taková podívaná by stála za to, usmíval se v duchu Flaška, kdyby se na podmračeného barbara vrhl houf rozezlených lederských hokynářů a snažili se ho utlouct bochníky křupavého chleba a kořenovou zeleninou.

I když na druhou stranu by se jim něco takového nehodilo do krámu. Aspoň ne teď, když konečně objevili svou kořist a Smola

s Corabbem obcházeli krčmu, aby kryli únikovou cestu do zadní uličky, a Snad s Masan Gilani vylezli na střechu pro případ, že by měl jejich cíl větší fantazii.

Se skřípěním zubů dorazil Koryk, celý zpotený a zamračený. „Ležna mizerný,“ huhlal. „Co je to za vašeň utrácet peníze? Trhy jsou blbý.“

„Ale lidi jsou díky nim šťastní,“ upozornil ho Flaška, „nebo když už ne vyložené šťastní, tak... dočasně uspokojení. Což slouží stejnému účelu.“

„A jakýmu asi?“

„Nedostávají se do potíží. Nebezpečných potíží,“ dodal, když viděl, jak Koryk vraští čelo a rozhlíží se kolem. „Takových, jaký nastanou, když si obyvatelstvo najde čas na přemýšlení, myslím skutečný přemýšlení – a pomalu si uvědomí, jak tohle všechno stojí za hovno.“

„Tohle zní jako jeden z těch královských proslavů – vždycky mě uspávají, stejně jako ty teď, Flaško. Kde vlastně je?“

„Jedna moje krysa dřepí pod balustrádou –“

„Která?“

„Malá Smíška – ta je na tohle nejlepší. Každopádně na něj právě upírá ty svoje oči jako korálky. Sedí u stolu v rohu těsně pod tím zavřeným oknem – ale nevypadá, že by jím mohl někdo prolízt. V podstatě je zahnaný do kouta,“ zakončil.

Koryk se zamračil ještě víc. „To je moc snadný, není?“

Flaška se poškrábal na strništi, přešlápl a povzdechl si. „Jo, až moc snadný.“

„Tady je Balšám s Geslerem.“

Dorazili oba seržanti.

„Co tady děláme?“ chtěl vědět Balšám s vykulenýma očima.

„Zase má plný kalhoty, nevímejte si ho,“ prohlásil Gesler. „Předpokládám, že nás čeká boj. A hnusnej. Ten se nedá jen tak.“

„Co teda máme v plánu?“ zeptal se Koryk.

„Bouřňák je v čele. Vyplaší nám ho – pokud vyrazí k zadním dveřím, chytí ho vaši kamarádi. To samý, pokud vyleze na střechu. Já bych hádal, že oběhne Bouřňáka a poběží k předním dveřím – to bych udělal já. Bouřňák je hromotluk a vypadá zle, ale rychlejší zrovna není. A na to spolíme. My čtyři si na něj počkáme – a chytíme si ho. Bouřňák půjde za ním a bude hlídat dveře, aby mu zabránil v ústupu.“

„Vypadá nervózní a zřejmě má špatnou náladu,“ poznamenal Flaška. „Varuj Bouřňáka – klidně by se mu mohl postavit.“

„Uslyšíme rachot a vlítáme tam,“ prohlásil Gesler.

Seržant se zlatou kůží odešel informovat Bouřňáka. Balšám zůstal stát vedle Koryka a stále vypadal poplašeně.

Lidé chodili do krčmy a zase ven, jako by to byl nevěstinec. Pak se objevil Bouřňák. Byl vyšší než všichni ostatní, v obličeji byl celý rudý a vousy měl ještě rudější, jako kdyby mu hořela hlava. Uvolnil mírové poutko na meči a šoural se ke dveřím. Lidé mu uhýbali z cesty. Na prahu se setkal s jedním zákazníkem, popadl ho za košili a hodil za sebe – ten chudák vyjel, když přistál na bříse na dláždění ani ne tři kroky od tří Malažanů, kde se svíjel a držel se za krvácející bradu.

Bouřňák vpadl do taverny a Gesler překročil ležícího měšťana a sykl: „Ke dveřím, honem!“

Flaška pustil Koryka dopředu a ustoupil i Balšámovi, který se málem vydal opačným směrem – než ho Gesler strhl zpátky. Pokud mělo dojít k rvačce, Flaška rád přenechá těžkou práci ostatním. Nakonec on svůj díl odvedl, když kořist vystopoval.

V krčmě vypukl zmatek a do tříštění nábytku zněl překvapený a zděšený křik. Pak něco bouchlo. A ze dveří se vzápětí vyvalil bílý kouř. Další tříštění nábytku, těžký náraz, a pak z kouře kdosi vyběhl.

Koryka do brady tvrdě zasáhl loket a míšenec se zřítíl jako podřátý.

Gesler uhnul ráně pěstí právě včas, aby se setkal se zvednutým kolennem, a výsledná srážka zněla, jako když do sebe narazí dva kokosové ořechy. Kořist švihla nohou a otočila se v prudké piruetě, zatímco se Gesler se skelným pohledem posadil na zadek.

Balšám zavřískl, couvl a sáhl po meči – Flaška přiskočil a popadl ho za ruku – kořist zatím proběhla kolem nich a rychle, ač bez dalších příhod, utíkala k mostu.

Z krčmy se vypotácel Bouřňák a z nosu mu tekla krev. „Vy jste ho nechtyli? Pitomci – koukněte na můj obličej! Tohle jsem si vysloužil pro nic za nic?“

Kolem obrovského Falariho se tlačili kašlající zákazníci s usazenýma očima.

Gesler se rozechvěle vyškřábal na nohy a potřásl hlavou. „No tak,“ mumlal, „jdeme za ním. Doufám, že ho Hrdlořez se Smíškou trochu zpomalěj.“

Objevili se Smola s Corabbem a obhlédli scénu.

„Corabbe, ty zůstaň s Korykem a zkus ho přivést k vědomí,“ přikázal Smola a připojil se k Flaškovi, Geslerovi, Bouřňákovi a Balšámovi, kteří vyrazili za kořistí.

Balšám se mračil na Flašku. „Mohl jsem ho dostat!“

„Potřebujeme toho parchanta živýho, blbče,“ štěkl Flaška. Seržant užasl. „Opravdu?“

„Koukni na to,“ sykl Hrdlořez. „Tady je!“

„A ošklivě kulhá,“ povšimla si Smíška a vrátila dýku do pochvy. „Půjdeme na něj z obou stran a chytíme ho za kotníky.“

„Dobřej nápad.“

Hrdlořez odešel doleva, Smíška doprava a přikrčili se vedle mostu. Poslouchali, jak se kulhající uprchlík blíží. Na mostě šouravý krok zrychlil.

Ve správné chvíli, když kořist sestoupila z mostu na dláždění, vyskočili malazští mariňáci ze skrýše a popadli muže na nohy. Všichni tři se skutáleli na hromadu. Došlo na nadávky, dloubající palce a zuřivé kopání.

Chvíli nato dorazili ostatní a společnými silami se jim podařilo kořist přitisknout k zemi.

Flaška popošel blíž a zadíval se do potlučeného, zarudlého obličje oběti. „Vážně, seržante, měl jsi vědět, že nemáš šanci.“

Šumař se zle mračil.

„Koukni, cos mi udělal s nosem!“ stěžoval si Bouřňák a popadl Šumaře za paži. Očividně zvažoval, že mu ji zlomí.

„V ty krčmě jsi pouřil kouřivku, co?“ zeptal se Flaška. „Takový plýtvání.“

„Za tohle zaplatíte,“ štěkl Šumař. „Nemáte ponětí –“

„Nejspíš má pravdu,“ podotkl Gesler. „No, Šume, máme tě tady držet věčně, nebo už půjdeš v klidu? Co pobočnice chce, to taky dostane.“

„Tobě se to lehkou řekne,“ syčel Šumař. „Jen se koukni tady na Flašku, připadá ti šťastnej?“

Flaška se zachmuřil. „Ne, šťastnej z toho nejsem, ale rozkaz je rozkaz, seržante. Nemůžeš prostě utýct.“

„Škoda že jsem si nevzal pár práskavek,“ vrčel Šumař, „to by všechno hezky vyřešilo. No dobře, můžete mě nechat vstát – stejně mám zničený koleno. Geslere, máš sanici ze žuly, věděl jsi to?“

„A taky mám ohromnej profil,“ podotkl Gesler.

„My jsme honili Šumaře?“ zeptal se najednou Balšám. „Bohové pod náma, on se vzbouřil nebo co?“

Hrdlořez ho poplácal po rameni. „Už je to v pořádku, seržante. Pobočnice chce, aby jí Šumař vyložil balíček, to je všechno.“

Flaška sebou trhl. *To je všechno. Jistě, nic na tom není. Už se nemůžu dočkat.*

Zvedli Šumaře na nohy a moudře ho nepouštěli z rukou, když se vydali zpátky do kasáren.

Pod překladem ve dveřích do mrtvého azathu visel podlouhlý předmět, šedý a strašidelný. Vypadal neživý, což ale pochopitelně nebyl.

„Mohli bychom házet kameny,“ navrhla Sinn. „V noci spí, ne?“

„Většinou,“ odtušil Žrout.

„Možná, když budeme potichu.“

„Možná.“

Sinn se ošila. „Kameny?“

„Zasáhneš to a oni se probudí a pak se vyhrnou jako černý roj.“

„Odkakživa nenávidím vosy. Co se pamatuju. Musely mě kdysi ošklivě poštipat, co myslíš?“

„A koho nepoštipaly?“ Žrout pokrčil rameny.

„Mohla bych to prostě zapálit.“

„Žádný kouzlení, Sinn, tady ne.“

„Neříkal jsi náhodou, že je ten dům mrtvý?“

„To je... myslím. Ale dvůr možná není.“

Sinn se rozhlédla. „Někdo tady kopal.“

„Ty nikdy nemluvíš s nikým kromě mě?“ zeptal se Žrout.

„Ne.“ Jediné slovo bylo konečné, nezměnitelné a nepřipouštělo žádnou debatu na toto téma.

Zadíval se na ni. „Víš, co se dneska v noci děje, víd’?“

„Je mi to jedno. Já se k tomu nepřiblížím.“

„Na tom nesejde.“

„Když se schováme v domě, tak se to k nám možná nedostane.“

„Možná,“ připustil Žrout. „Ale pochybuju, že balíček funguje takhle.“

„Jak to víš?“

„No, nevím. Ale strejda Keneb povídal, že posledně mluvil Šumař o mně, a tou dobou jsem zrovna skákal do moře – ani jsem nebyl v ka-
jutě. On to ale věděl, přesně věděl, co dělám.“

„A co jsi *dělal*?“

„Šel jsem hledat nachty.“

„Jak jsi ale věděl, že tam jsou? Mluvíš nesmysly, Žroute. A vůbec, k čemu vlastně jsou? Jenom pořád chodí za Withalem.“

„Když zrovna neloví ty malé ještěrky,“ dodal Žrout s úsměvem.

Ale Sinn neměla náladu na rozptylování. „Podívám se na tebe a napadne mě... *Mockra*.“

Žrout se místo odpovědi opatrně vydal po nerovném chodníku, oči upřené na vosí hnízdo.

Sinn ho následovala. „Ty jsi to, co přichází, vid’?“

Frkl. „A ty snad ne?“

Na prahu se zastavili. „Myslíš, že je zamčeno?“

„Pššt.“

Žrout si dřep l a popošel pod obrovské hnízdo. Když prošel za něj, pomalu se narovnal a sáhl po klice. Ta mu zůstala v ruce, jen obláček pilin se zvedl. Žrout se ohlédl na Sinn, ale neřekl nic. Podíval se na dveře a zlehka do nich strčil.

V místě, kde se jich dotkl, se dřevo bortilo jako oplatka. K zemi se snášely další piliny.

Žrout zvedl obě ruce a do dveří zatlačil.

Překážka se rozpadla v oblaku prachu a třísek. Na podlaze těsně za dveřmi zazvonil kov a vzápětí prach vletěl dovnitř, jako by se dům nadechl.

Žrout překročil hromádku zpuchřelého dřeva a zmizel v šeru.

Sinn ho po chvíli následovala, sehnula se a rychle prošla dovnitř.

Ve tmě pod téměř uschlým stromem na pozemku azathu zabručel poručík Pores. Myslel si, že je měl odvolat, ale to by pak musel prozradit svou přítomnost, a i když si rozkazy kapitána Laskavy nebyl nikdy docela jistý – protože je kapitán vymýšlel schválně nejasné, jako chatrné listi kapradí nad jámou plnou naostřených kůlů – soudil, že během sledování těch dvou prcků se má chovat nenápadně.

Kromě toho něco objevil. Sinn vůbec nebyla němá. Jen umíněná malá kráva. Jaké překvapení. A byla zabouchnutá do Žrouta, jak sladké – sladké jako míza ze stromů včetně nalepených větviček a brouků – dospělý člověk by z toho málem zjhl, rozpustil se a odtekl do bezedného moře rozcitlivělosti, kde si hrají děti a občas jim i projde vražda.

Rozdíl byl však v tom, že Pores měl skvělou paměť. Velmi dobře si vzpomínal na své dětství, a kdyby se mohl vrátit do minulosti, tomu usoplenému kretěnovi by jednu pořádnou vrazil. Pak by se podíval na ten ohromený, ublížený výraz a řekl by něco jako: „Zvykej si, malý Poresi. Jednoho dne potkáš muže jménem Laskava...“

Ty malé myši nicméně vběhly do azathského domu. Třeba je tam něco chytí a celý tenhle přiblblý úkol bude mít uspokojivý konec. Obrovská, deset tisíc let stará noha jednou dvakrát dupne. Čvachtne to a lupne, jako pámelník, ze Žrouta zbude šmouha, ze Sinn flek.

Bohové, ne, dávali by mi to za vinu! S tichým vrčením se vydal za dětmi.

Při zpětném pohledu si říkal, že neměl zapomenout na to zatracené

vosí hnízdo. Aspoň si ho měl všimnout, když skákal do dveří. Místo toho o ně zavadil čelem.

Najednou se ozvalo rozzuřené bzučení a hnízdo se zhouplo a praštilo ho do hlavy podruhé.

Přišlo poznání, pochopení a následně i patřičná slepá panika. Pores se otočil jako na obrtlíku a zdrhal.

A taková tisícovka našťvaných černých vos ho přitom vyprovázela.

Šest žihadel dokáže složit koně. Pores zavřískl, když se mu na šíji vzňal oheň. A další žihadlo se mu zapíchlo za pravé ucho.

Poručík máchal rukama. Někde ve předu byl kanál – vzpomínal si, že kdesi nalevo přecházeli most.

Další agonie, tentokrát na hřbetě pravé ruky.

Zapomeň na kanál! Potřebuju léčitele – a rychle!

Už ani neslyšel bzučení, ale svět před jeho očima se začal naklánět, ze stínů se k němu hrnula tma a světla lamp za okny byla rozmazaná, jasná a bodala ho do očí. Nohy mu taky nefungovaly, jak měly.

Tam, malazská kasárna.

Smraďoun. Nebo Ebron.

Potácel se a snažil se zaostřit zrak na bránu do kasáren – snažil se zavolat na dva vojáky stojící na stráž, ale otékal mu jazyk a vyplňoval ústní dutinu. Měl potíže s dýcháním. Utíkal...

Utíkal mu čas –

„Kdo to byl?“

Žrout se vrátil z chodby a potřásl hlavou. „Někdo. Probudil vosy.“

„Jsem ráda, že nevlítly sem.“

Stáli v jakési hlavní síni s kamenným krbem, na jedné straně se dvěma čalouněnými křesly. U dalších dvou stěn byly truhlice a kufry a před poslední, naproti vyhaslému krbu, zdobená pohovka a nad ní velká vybledlá tapiserie. V šeru bylo všechno vidět jen nejasně.

„Potřebujeme svíčku nebo lucernu,“ poznamenala Sinn. „Protože nemůžu čarovat,“ dodala nasupeně.

„Nejspíš můžeš,“ opáčil Žrout, „už nejsme na dvoře. Tady nikdo není, teda, ehm, žádná osobnost. Dům je vážně mrtvý.“

Sinn s vítězoslavným gestem probudila uhlíky v ohništi, i když rozdmýchané plameny byly příliš jasné a se zelenými a modrými odstíny.

„Je to pro tebe až moc snadný,“ podotkl Žrout. „Ani jsem necítil tvou chodbu.“

Sinn neřekla nic. Šla si prohlédnout tapiserii.

Žrout ji následoval.

Do koberce na zdi byla vetkaná scéna z bitvy, což je pro takové věci typické. Hrdinové zřejmě existují jen uprostřed smrti. Na vybledlé látce byli stěží rozeznatelní jacísi obrnění plazi bojující s Tiste Edur a Tiste Andii. Obloha zahalená kouřem byla plná létajících hor – většinou hořících – a draků. Někteří draci byli obrovští, pětkrát, šestkrát větší než ostatní, i když byli očividně v dálce. Všude se vzdouvaly plameny, jak se ze vzdušných pevností odlamovaly kusy a padaly na bojovníky dole. Samé zabíjení a drásavá zkáza.

„Hezký,“ zamumlala Sinn.

„Podíváme se do věže,“ navrhl Žrout. Všechny ty ohně na tapiserii mu připomněly Y’Ghatan a Sinn procházející plameny – klidně mohla kráčet i tímto dávným bojištěm. Báł se, že když se podívá zblízka, uvidí ji tam mezi stovkami svíjejících se postav, se spokojeným výrazem v kulatém obličejí, tmavé oči zářící.

Vydali se k hranaté věži.

Ve tmě na chodbě se Žrout zastavil a čekal, až se mu přizpůsobí zrak. Chvilí nato ze síně, kterou právě opustili, vyšlehly zelené plameny, klouzaly po kamenné podlaze a blížily se. V té přízračné září se Sinn usmála.

Oheň je následoval po schodišti nahoru. Nebyl tu žádný nábytek. Pod oknem ověšeným pavučinami se choulila vyschlá mrtvola. Kostí pohromadě držely jen pruhy kůže, takže Žrout viděl různé podivnosti – nadpočetné klouby u kolenou, loktů, zápěstí a kotníků. Samotná hrudní kost byla vodorovně skloubená asi v polovině své délky, stejně jako vystupující klíční kosti, připomínající ptačí.

Žrout popošel blíž. Obličej byl zploštělý a zahrocoval se v místě, kde lícní kosti ubíhaly dozadu až skoro ke zvukovodům. Všechny kosti, které viděl, byly zřejmě určené k ohýbání či sklápění – nejen lícní kosti, ale i čelisti a nadočnicové oblouky. Usoudil, že zaživa takový obličej zvládal řádku skutečně prapodivných výrazů – daleko mimo to, co by dokázal obličej lidský.

Kůže byla vybělená a bez ochlupení a Žrout věděl, že kdyby se mrtvoly jen prstem dotkl, rozpadne se v prach.

„Forkrul Assail,“ zašeptal.

Sinn se k němu otočila. „Jak tohle víš? Jak víš cokoliv o čemkoliv?“

„Na té tapiserii dole,“ odpověděl, „ty ještěrky. Myslím, že to byli K’Chain Che’Malle.“ Podíval se na ni a pokrčil rameny. „Tehle azathský dům neumřel, on prostě... zmizel.“

„Zmizel? Jak?“

„Chci říct, že prostě odešel, aspoň si to myslím.“

„Ale nic nevíš! Jak můžeš říkat takové věci?“

„Vsadím se, že Rychlej Ben to ví taky.“

„Víš co?“ syčela rozčileně.

„Tohle. Ví, jak to je.“

„Žroute –“

Podíval se jí do očí, studoval její hněv. „S tebou, se mnou, s azat-hem. Všechno se mění, Sinn. Všechno – všechno se mění.“

Ruce měla zaťaté v pěst. Plameny vyskočily z kamenné podlahy a vyšplhaly po zárubni ve vstupu do komnaty, prskaly a jiskřily.

„To, jak jsi to přiměla mluvit...“ zabručel.

„Taky to může křičet, Žroute.“

Kývl. „Dost hlasitě, aby to zničilo svět, Sinn.“

„Udělala bych to, víš,“ vyhrkla náhle a vášnivě, „jen abych viděla, co to dokáže. Co *já* dokážu.“

„Co ti v tom brání?“

Udělala obličej a odvrátila se. „Mohl bys zakřičet v odpověď.“

Tehol Jediný, král Lederu, vstoupil do místnosti, s rozpaženými rukama se otočil kolem dokola a zářivě se usmál na Bugga. „Tak co myslíš?“

Sluha držel v otlučených rukou bronzový hrnec. „Bral jste hodiny tance?“

„Ne, koukni na mou pokrývku! Moje milovaná žena ji začala vy-šívat – podívej, tady na lemu, nad levým kolenem.“

Bugg se lehce předklonil. „Aha, vidím. Moc pěkný.“

„Moc pěkný?“

„No, tak nějak nepoznám, co to má jako být.“

„Já taky ne.“ Tehol se odmlčel. „Vyšívat moc neumí, vid’?“

„Ne, je hrozná. Pochopitelně, vždyť je to vědkyně.“

„Přesně tak,“ souhlasil Tehol.

„Nakonec kdyby uměla šít a tak –“ zabručel Bugg.

„Nikdy by se nedala na vědeckou dráhu?“

„Obecně se dá říct, že akademici se verbujou z řad lidí, kteří jsou ve všem ostatním úplně k ničemu.“

„Nepřesně to si myslím, Bugga. A teď se musím zeptat, co se děje?“

„Děje?“

„Známe se už dlouho,“ poznamenal Tehol. „Mám smysly zname-nitě vybroušený k tomu, abych zachytil i ty nejslabší změny tvých nálad. Moc toho neumím, ale trvám na tom, jakkoliv neskromně, že mám výjimečnou schopnost tě odhadnout.“

„No,“ povzdechl si Bugg, „to na mě udělalo dojem. Jak jste poznal, že jsem rozčilený?“

„Myslíš kromě toho, jak jsi pohaněl mou ženu?“

„Ano, kromě toho.“

Tehol ukázal na hrnec, který Bugg držel, a ten sklopil zrak a zjistil, že už to není hrnec, nýbrž hrouda zničeného kovu. Znovu si povzddechl a hodil bývalý hrnec na podlahu. Ozvalo se zařinčení.

„Jde o jemný detaily,“ vysvětloval Tehol a uhlazoval si záhyby na královské pokrývce. „Něco, co by stálo za to říct mé ženě... nonšalantně, pochopitelně, jakoby mimochodem. Rychlým mimochodem, vlastně spíš při běhu ozlomkrk, protože bude vyzbrojená hroznýma jehlama z rybích kostiček.“

„Malažané,“ řekl Bugg. „Nebo spíš, jeden Malažan. S jistou verzí destiček ve zpocených rukou. Mocnou verzí. A tenhle člověk není žádný šarlatán. Je mistr. Děsivý.“

„A on se chystá vykládat destičky?“

„Dřevěný karty. Zbytek světa už destičky opustil, Sire. Říkají tomu balíček draků.“

„Draků? Jakejch draků?“

„Neptejte se.“

„No, a to se nemůžeš někam schovat, ó ubohý a zbědovaný starší bože?“

Bugg udělal kyselý obličej. „Těžko. Nejsem ale jediný problém. Je tu ještě Bloud.“

„On je pořád ještě tady? Už ho nikdo neviděl celý měsíce –“

„Balíček pro něj představuje hrozbu. Mohl by mít námitky vůči vykládání. Mohl by udělat něco... ukvapenýho.“

„Hmm. Malažané jsou naši hosté, a proto, když jim hrozí nebezpečí, sluší se, abychom je ochránili, nebo aspoň varovali. Jestli to nevyjde, můžeme vždycky utýct.“

„Ano, Sire, to je docela moudré řešení.“

„Utýct?“

„Ne, varovat je.“

„Pošlu teda Bryse.“

„Chudák Brys.“

„Hele, není to snad moje chyba, ne? Chudák Brys, správně. Je načase, aby si svůj titul konečně zasloužil, ať je jakékoli, protože mi to teď uniká. Ta jeho byrokratická povaha je k vzteku. Schovává se v záhadách svého úřadu. Sluha bez tváře, kterej vezme roha, kdykoliv mu na dveře zaklepe povinnost. Ano, už ho mám plný zuby, bratr nebratr –“

„Sire, svěřil jste Brysovi velení armády.“

„Vážně? No ovšem. Tak se podívejme, jak se schovává.“

„Čeká na vás v trůnním sále.“

„No, rozhodně není žádnéj hlupák. Ví, kdy nemá šanci.“

„Je tady taky Ruket,“ pokračoval Bugg, „se žádostí cechu chytačů krys.“

„Žádostí? O co, o víc krys? Vstávat, starý brachu, je čas jít vstříc naší veřejnosti. Celá tahle královská záležitost je hrozná otrava. Představení, přehlídky, desítky tisíc zbožňujících poddaných –“

„Žádný představení ani přehlídky jste nepořádal, Sire.“

„A oni mě přesto zbožňují.“

Bugg vstal a před Teholem zamířil ke dveřím do trůnního sálu.

Jediní lidé, kteří tam čekali, byli Brys, Ruket a královna Žanat. Tehol se cestou na stupínek držel co nejbliž u Bugga. „Vidíš Ruket? Vidíš to zbožňování? Co jsem ti říkal?“

Král usedl na trůn a usmál se na královnu, která už seděla na stejném trůnu po jeho levici, opřel se a natáhl nohy –

„Nedělej to, bratře,“ radil Brys. „Pohled odtud...“

Tehol se narovnal. „Jejda, náramně královský.“

„Ohledně toho,“ ozvala se Ruket.

„Ulevilo se mi, když vidím, že nám oběma spadla ze srdce spousta kamení, Ruket. To se hodí. Ohledně čeho?“

„Ohledně toho zbožňování, o kterém jsi šeptal Buggovi.“

„Já myslel, že přicházíš se žádostí.“

„Chci se s tebou vyspat. Chci, abys podvedl svou ženu, Tehole. Se mnou.“

„To je tvoje žádost?“

„Co je na ní špatného?“

Promluvila královna Žanat. „Nemůže to být podvádění. Podvádění by to bylo za mými zády. Klam, podvod, zrada. Náhodou sedím přímo tady, Ruket.“

„No právě,“ opáčila Ruket, „takže se obejdeme bez děsných detailů. Volná láska pro všechny.“ Usmála se na Tehola. „Zvlášť pro nás dva, Sire. No, ne tak úplně volná, protože čekám, že mi koupíš večeri.“

„Nemůžu,“ namítl Tehol. „Nikdo už nechce moje peníze, když teď konečně nějaký mám, a není to tak vždycky? Kromě toho, král láskující na veřejnosti? Jaký bych tím dával příklad?“

„Nosíš pokrývku,“ poukázala Ruket. „Co za příklad je tohle?“

„Inu, nenucená sebejistota.“

Zvedla obočí. „Většina lidí by tuhle nenucenou sebejistotu považovala za hrůzu, Sire. Já ale ne,“ dodala s vítězoslavným úsměvem.

„Bohové pod námi,“ povzddechla si Žanat a přetřela si čelo.

„Co je to za žádost?“ chtěl vědět Tehol. „Nepřišla jsi sem v zastoupení cechu chytačů kryš, že ne?“

„Vlastně přišla. Chci víc upevnit naše vztahy. Jak všichni vědí, sex je lepidlo, které drží společnost pohromadě, tak jsem si řekla –“

„Sex? Lepidlo?“ Tehol se předklonil. „To mě zajímá. Ale na chvilku to odložme. Buggu, připrav prohlášení. Král se vyspí s každou mocnou ženou ve městě, pokud bude možné dokázat, že je to rozhodně žena – budeme muset sestrojít nějaký měřidlo, tak ať se do toho královští konstruktéři hned pustí.“

„Proč se zastavit u mocných žen?“ zeptala se manžela Žanat. „Nezapomínej na moc, která existuje v domácnosti. A co stejné prohlášení pro královnu?“

„Kdysi existoval kmen, kde měli náčelník a jeho žena výsadu vyspat se s ženichy a nevěstami noc před jejich svatbou,“ poznamenal Bugg.

„Vážně?“

„Ne, Sire,“ přiznal Bugg. „To jsem si právě vymyslel.“

„Jestli chceš, můžu to zapsat do naší historie,“ navrhl Žanat se stěží skrývaným nadšením.

Tehol se zaškaredil. „Moje žena začíná být neslušná.“

„Jen přihazuju svůj peníz do pokladnice sprosté idiocie, miláčku. Ruket, musíme si spolu sednout a promluvit si.“

„S jinými ženami se nikdy nebavím,“ prohlásila Ruket, narovнала se a vystrčila bradu.

Tehol tleskl. „No, další porada skončila! Co budeme dělat teď? Já si jdu lehnout.“ Rychle se podíval na Žanat. „Ve společnosti mé nejdražší choti, samozřejmě.“

„Ještě jsme ani nevečeřeli, manželé.“

„Večeře v posteli! Můžeme pozvat – á, zapomeň na to.“

Předstoupil Brys. „Ohledně armády.“

„Á, u tebe je to vždycky něco s armádou. Objednej víc holínek.“

„O to právě jde – potřebuju víc peněz.“

„Buggu, dej mu víc peněz.“

„Kolik, Sire?“

„Co bude potřebovat na holínky a tak.“

„Nejde o holínky,“ řekl Brys. „Jde o výcvik.“

„Oni budou cvičit bez holínek? Pozoruhodné.“

„Chci využít Malažany, kteří jsou ubytovaní ve městě. Ty jejich ‚mariňáky‘. A jejich taktiku. Chci od základů předělat celou lederskou armádu. Chci najmout malazské seržanty.“

„A ta jejich pobočnice s tím souhlasí?“

„Ano. Její vojáci se nudí a to není dobře.“

„O tom pochybuju. Víme, kdy odejdou?“

Brys se zamračil. „Proč se ptáš mě? Proč se nezeptáš jí?“

„Aha, takže je připravený program na další poradu.“

„Mám to pobočnici sdělit?“ zeptal se Bugg.

Tehol si přetřel bradu a kývl. „To bude moudré, ano, Buggu. Velice moudré. Výborně.“

„A co moje žádost?“ chtěla vědět Ruket. „Oblíkla jsem se kvůli tomu a všechno!“

„Popřemýšlím o tom.“

„Skvělé. A co zatím královský polibek?“

Tehol se na trůně zavrtěl.

„Nenucená sebejistota se nám smrskává, manželí? Očividně ví líp než ty, že moje trpělivost má své meze.“

„A co aspoň královsky zmáčknot?“

„To je nápad!“ zvolal Bugg. „Zvednout daně. Cechům.“

„Tak jo,“ štěkla Ruket, „odcházím. Král odmítl další žádost. Dav bude nervózní.“

„Jaký dav?“ podivil se Tehol.

„Ten, který se chystám svolat.“

„To bys neudělala!“

„Odvržená žena je nebezpečná, Sire.“

„Á, tak ji teda běž políbit a zmáčknot, manželí. Budu se dívat jinam.“

Tehol vyskočil a hned si zase sedl. „Za chvíli,“ zasupěl.

„Tohle dodává nový rozměr královskému chování,“ okomentoval to Bugg.

Ale Ruket se usmívala. „Vezměme to prostě jako dlužní úpis.“

„A ten dav?“ zeptal se Bugg.

„Jako zázrakem se rozplynul v zasněném vzdechu, ó kancléři nebo co vlastně jsi.“

„Jsem královští konstruktéři – ano, všichni. Ach, a taky pokladník.“

„A ničitel plivátek,“ dodal Tehol.

Ostatní se zamračili.

Bugg na Tehola vrhl zachmuřený pohled. „Než jste to řekl, spokojeně jsem se bavil.“

„Stalo se něco?“ zajímal se Brys.

„Bratře, musíme tě poslat za pobočnicí – s varováním,“ prohlásil Tehol.

„Ale?“

„Buggu?“

„Vyprovodím vás, Brysi.“

Když ti dva odešli, Tehol se podíval na Žanat a pak na Ruket a zjistil, že se pořád ještě mračí. „Co je?“

„Měly bychom něco vědět?“ dotazovala se Žanat.

„Ano,“ přidala se Ruket, „teda kvůli cechu chytačů krys, chci říct.“

„Ani ne,“ opáčil Tehol. „Jen taková maličkost, opravdu. Jen něco ohledně vyhrožování bohům a zničujících věštb. A teď už jsem připravený tě políbit a zmáčknout – ne, počkat. Nejdřív zhluboka nadechnout. Dej mi chvilku – ano, ne, počkat.“

„Mám začít mluvit o vyšívání?“ otázala se Žanat.

„Ano, to zní skvěle. Pokračuj. Hned jsem u tebe, Ruket.“

Poručík Pores otevřel oči. Nebo se o to pokusil, protože je měl tak opuchlé, že skoro otevřít nešly. Škvírkami nad sebou rozeznal jakéhosi člověka. Byl to Nathi a tvářil se zamyšleně.

„Poznáváš mě?“ zeptal se ho.

Pores chtěl promluvit, ale někdo mu svázal čelisti. Kývl, načež zjistil, že krk má dvojnásobný než obvykle. Nebo se mu srazila hlava.

„Mulvan Děsíč,“ představil se Nathi. „Oddílový léčitel. Přežiješ to.“ Narovnal se a oslovil někoho dalšího. „Bude žít, pane. Ale pár dní nebude k ničemu.“

V Poresově zorném poli se objevil kapitán Laskava – pobledlý a s propadlými tvářemi jako obvykle – a tvářil se bezvýrazně jako vždy. „Za tohle půjdete do hlášení, poručíku Poresi. Zločinná blbost nehodná důstojníka.“

„Vsadím se, že takových je spousta,“ mumlal léčitel a chystal se k odchodu.

„Říkal jste něco, vojáku?“

„Ne, pane.“

„To asi musí být tím mým špatným sluchem.“

„Ano, pane.“

„Naznačujete, že špatně slyším, vojáku?“

„Ne, pane!“

„Jsem si jistý, že ano.“

„Slyšíte výborně, kapitáne. Určitě. A to je, ehm, hodnocení léčitele.“

„Povězte mi,“ požádal kapitán Laskava, „existuje lék na vypadávání vlasů?“

„Pane? No samozřejmě.“

„A co je to?“

„Oholit si hlavu, pane.“

„Mně to připadá, že nemáte moc práce, léčiteli. Proto projděte

oddíly své setniny a vylečte všechny obtíže, které vám vylíčí. Navrch je ještě všechny odvěštvte a zkontrolujte, jestli muži nemají na varlatech krvavé puchýře – jsem si jistý, že je to hrozný příznak nějakého postižení.“

„Krvavé puchýře, pane? Na varlatech?“

„Špatně tady zřejmě slyšíte vy, a ne já.“

„Ehm, nic hrozného to není, pane. Jen si je vymáčkněte, krvácejí jako blázen. Způsobuje to příliš mnoho ježdění, pane.“

„Nepovídejte.“

...

„Léčitelí, proč tu ještě stojíte?“

„Omlouvám se, pane, už běžím.“

„A čekám podrobnou zprávu o stavu našich bratrů ve zbrani.“

„Ano, pane. Kontrola varlat, už jdu na to.“

Laskava se naklonil a zadíval se na Porese. „Nemůžete ani mluvit, vidíte? To je nečekaná úleva. Šest žihadel černé vosy. Měl byste být mrtvý. Proč jste neumřel? Zapomeňte na to. Zřejmě jste ty dva prcky ztratil. Teď budu muset vypustit toho kraváckého psa, aby je našel. A zrovna dneska v noci. Uzdravte se rychle, poručíku, ať vám můžu vyprášit kůži.“

Před ložnicí se Mulvan Děsič na chvíli zastavil, než pokračoval rychlým krokem za svými společníky k sousední ložnici. Vstoupil do místnosti a přelétl pohledem vojáky povalující se na palandách či hrající kostky, až mezi dvěma palandami zahlédl vrásčitý černý obličej Nepa Žlábka, dalhonského šamana, sedícího se zkříženými nohama a ošklivým úsměvem, a zamířil k němu.

„Vím, cos udělal, Nepe!“

„Ech? Netším, smysliš!“

„Tys Laskavu proklel, vid’? Krvavý puchýře na koulích!“

Nep Žlábek se zachechatl. „Černý skvirňy krvauly, cha!“

„Nech toho – přestaň s tím, co děláš, mor na tebe!“

„Mos postě! Ty sa neztrati!“

„Možná by měl zjistit, kdo je za tím –“

„To nedilaj! Vepřu! Nathský fruňo! Basam basam!“

Mulvan Děsič na něj nechápavě zíral. Prosebně se podíval na Řemena Mulla na vedlejší palandě. „Co to právě řekl?“

Druhý Dalhoňan ležel na zádech s rukama pod hlavou. „Mistr Kápě ví, asi nějaký šamanský jazyk.“ A pak dodal: „Vsadím se, že to byly kletby.“

Nathi se zamračil na Nepa Žlábka. „Prokleješ mě a já uvařím tvoje

kosti, ty pitomá slívo. A teď nech Laskavu na pokoji, nebo to řeknu Badanovi.“

„Bídan není, né snad?“

„Až se vrátí.“

„Pha!“

Nikdo nemohl tvrdit, že preda Norlo Trumb patří k těm vnímavějším lidem, a půl tuctu lederských strážných pod jeho velením, stojících v roztřeseném houfu za ním, teď čelilo velice skutečné hrozbě, že je bude jeho hloupost stát život.

Norlo se bojechtivě mračil na tucet jezdců. „Válka je válka,“ trval na svém, „a my jsme byli ve válce. Lidi umírali, ne? Takové věci nezůstanou bez trestu.“

Černý seržant mávl rukou v rukavici a kuše se sklopily. „Ještě jednou. Naposled. Ony naživu?“ zeptal se lámanou lederštinou.

„Ovšemže jsou naživu,“ frkl Norlo Trumb. „My tady děláme věci pořádně. Ale byly odsouzené, víš. K smrti. Jen čekáme na důstojníka od královských advokátů, až přijde a přidá pečeť k rozkazům.“

„Žádná pečeť,“ prohlásil seržant. „Žádná smrt. Nechte je jít. My je bereme.“

„I kdyby jim zmírnili trest, stejně potřebuju pečeť, abych je mohl propustit,“ prohlásil preda.

„Puť je hned. Nebo my zabijeme vás všechny.“

Preda na něj chvíli zíral, pak se obrátil ke své jednotce. „Taste zbraně,“ štěkl.

„Ani náhodou,“ prohlásil strážce brány Fifid. „Pane. Jen sáhneme po mečích a jsme mrtví.“

Norlo Trumbovi ve světle luceren potemněla tvář. „Právě jste si vysloužil vojenský soud, Fifide –“

„Aspoň budu dýchat, pane.“

„A ostatní?“

Všichni strážní mlčeli. Žádný netasil zbraň.

„Přiveďte je,“ zavrčel seržant, hrbící se v sedle. „Už ne hodní.“

„Poslouchejte toho zpropadeného, nevzdělaného cizince!“ Norlo Trumb se otočil zpátky k malazskému seržantovi. „Podám oficiální stížnost ke královskému dvoru,“ hulákal. „A vy se budete zodpovídat z obvinění –“

„Pohyb.“

Nalevo od seržanta sklouzl z koně mladý, podivně zženštilý válečník a položil ruce na dva obrovské falchiony. Ve vlahých, tmavých očích měl téměř ospalý výraz.

Trumbovi konečně vylezlo po páteři cosi ledového a jako červ se mu to stočilo vzadu na krku. Olízl si náhle suché rty. „Spanserde, doprovodte tohoto malazského, ehm, válečníka k celám.“

„A?“ zeptal se strážný.

„A propusťte vězně, samozřejmě.“

„Ano, pane!“

Seržant Badan Gruk si nepatrně povzdechl – ač ne tak, aby si toho někdo jiný všiml – a s úlevou se díval, jak lederský strážný odvádí Smrtileba k šatlavě na jedné straně kasáren.

Ostatní mariňáci seděli nehybně na koních, ale jejich napětí Badana štípalo v nose a pod hauberkem mu stékaly čůrky potu. Ne, Badan nechtěl žádné potíže. Zvlášť ne krvavou lázeň. Ale kvůli tomuhle predovi se slepičím mozkiem k ní málem došlo. Srdce Badanovi bušilo, když se ohlédl na své vojáky. Volán měla kulatý obličej zrůžovělý a vlhký, ale mrkla na něj, než zvedla kuši k nebi a pažbu si opřela o měkké stehno. Reliko držel kuši v ohbí lokte a druhou ruku natahoval, aby zarazil Hromsky Tupýho, který si zřejmě – konečně – uvědomil, že se tu něco děje, a teď vypadal připravený zabít Leděřany – jakmile by ho někdo nasměroval správným směrem. Pěna a Med byli vedle sebe, těžké útočné kuše namířené neochvějně na predovu hruď – což si ten blbec zřejmě ani neuvědomoval. Ostatní těžkooděnci se drželi opodál a neměli právě radost, že je někdo vytáhl od další prochlastané noci v Lederas.

Nakonec Badan Gruk spočinul pohledem na kaprálovi Pravalaku Rimovi. Mladík se tvářil trochu jako on. Hotový zázrak. Něco, co se zdálo zholo nemožné – všichni to viděli –

Těžké dveře šatlavy bouchly.

Všichni – Malažané i Leděřané – upřeli zrak na čtyři pomalu se blížící vojáky. Smrtileb svou svěcenkyni skoro nesl a totéž platilo o lederském strážném Spanserdovi. Vězenkyně, kterým právě pomohli z jejich cel, byly ve velmi špatném stavu.

„Klídek, Tupej,“ zamumlal Reliko.

„Ale to je – ony – ale já tě dva znám!“

„Ano,“ potvrdil těžkooděnc s povzdechem. „To my všichni, Hromsky.“

Na vězenkyních nebyly patrné stopy bití či mučení. Na pokraj smrti je dostalo prosté zanedbávání. To neúčinnější mučení ze všech.

„Predo,“ pronesl Badan Gruk tichým hlasem.

Norlo Trumb se k němu otočil. „Co zase?“

„Vy je nekrmíte?“

„Odsouzení dostávají snížené dávky –“

„Jak dlouho?“

„No, jak jsem říkal, seržante, už nějakou dobu jsme čekali na důstojníka od královských advokátů. Měsíce a –“

Kolem hlavy mu proletěly dvě šipky, jedna z každé strany, a škrábly ho do uší. Preda zděšeně zavřískl a ztěžka dopadl na zadek.

Badan ukázal na krčící se strážné. „Ani hnout.“ Pootočil se v sedle a zamračil se na Meda a Pěnu. „Ať vás ani nenapadne dobíjet!“ houkl malazsky. „Šapěři s mozkiem na sračky!“

„Promiň,“ utrousila Pěna, „asi jsme sebou oba... cukli.“ Pokrčila rameny.

Med jí podal svou kuši a sklouzl z koně. „Dojdu pro šipky – viděl někdo, kde skončily?“

„Odrázily se a sklouzly támhle mezi ty dva baráky,“ ukazoval Reliko bradou.

Předův šok se změnil ve vztek. S krvácejícíma ušima se vyškrábal na nohy. „Pokus o vraždu! Nechám ty dva zatknout! Za tohle budete plavat v kanále!“

„Nerozuměla,“ prohlásil Badan Gruk. „Pravalaku, přiveď náhradní koně. Měli jsme přivést Mulvana. Podle mě se ani neudržej v sedle. Cestou zpátky na ně dohlídněte – pojedeme pomalu.“

Sledoval klopýtající postavy s doprovodem. Seržant Sintr a její sestra Polibti. Vypadaly jako pokálená bederní rouška mistra Kápě. Ale žily. „Bohové pod náma,“ zašeptal. *Jsou naživu.*

„Aj! Upadla mi noha!“

Banaschar seděl nehybně v křesle a díval se na malou ještěřčí kostru ležící na boku a točící se v kruzích, jak kopala jednou nohou.

„Telorast! Pomoz mi!“

Druhá ještěřka hřadovala na okně. Podívala se dolů a naklonila hlavu ze strany na stranu, jako by hledala dokonalý úhel pohledu. „To není k ničemu, Cudrn,“ prohlásila nakonec. „Takhle se nikam nedostaneš.“

„Ale já se potřebuju dostat pryč!“

„Od čeho?“

„Od faktu, že mi upadla noha!“

Telorast přeběhla po parapetu, až byla co nejbliž k Banascharovi. „Rozmoklý kněže vína, hssst! Koukni sem – na okno! To jsem já, ta chytrá. Blbá leží na podlaze támhle, vidíš? Potřebuje tvou pomoc. Ne, pochopitelně ji nemůžeš zbavit blbosti – o tom se tady nebavím. Jde o její nohu, ano? Ta střívka nebo co to drželo pohromadě se

přetrhla. Je zchromlá, bezmocná, k ničemu. Točí se v kruzích a to je pro nás příliš bolestné. Rozumíš? Ó zmijátko zmijí bohyně, ó pelášivče té uctíváče zabíjející bezoké mrchy na zemi! Banaschare Opilý, Banaschare Moudrý, Moudře opilý. Prosím, buď tak hodný a obratný a sprav mou společnici, mou drahou sestru, tu blbější z nás.“

„Odpověď na to už nejspíš znáš,“ opáčil Banaschar. „Poslyš, jestli je život vtíp, jaký vtíp to je? Legrační a k smíchu? Nebo ten na zvracení? Je to chytrý vtíp, nebo hloupý vtíp, který se opakuje pořád dokola, takže i když byl na začátku možná legrační, teď už legrační není? Je to vtíp, který tě rozesměje, nebo rozpláče? Kolika jinými způsoby můžu položit takhle prostou otázku?“

„Jsem si jistá, že ještě pár set dalších jich vymyslíš, dobrý muži. Kněžství zbavený, vyhoštěný, v podstatě vykastrovaný knězi. Vidíš ty provázky támhle? Vedle té vykloubené nohy – ach, Cudrn, necháš už toho točení?“

„Kdysi jsem se smál,“ pokračoval Banaschar. „A hodně. Dávno předtím, než jsem se rozhodl stát se knězem, pochopitelně. To rozhodnutí ale zábavné nebylo. Ani život, který následoval. Léta a léta mizerného studia, obřady, ceremoniály, přesné provádění kouzel. A zmije podzimu, inu, ta zůstávala věrná, že? Přinesla nám spravedlivou odměnu – velká škoda, že mi ta legrace ušla.“

„Ubohý chudáku, oběti zbytečného puntičkářství, byl bys tak laskav – ano, seхни se, natáhni ruku, ještě kousek, aha! Máš to! Motouz! Nohu! Cudrn, poslouchej – hele – zastav se, hned, ne, tam, ano, vidíš? Spása je po ruce!“

„Nemůžu! Všechno je našikmo! Svět se propadá do Propasti!“

„Na to zapomeň – ano? Má tvou nohu. Prohlíží si motouz. Jeho mozkové závity se rozhýbávají!“

„Bývaly tam žlábký,“ pronesl Banaschar s kostrou nohy v ruce. „Pod oltářem. Odváděly krev, víte, dolů do amfor – tu jsme prodávali, víte. Podivuhodné zboží, za které byli lidé ochotní platit, že?“

„Co to dělá s mou nohou?“

„Nic – zatím,“ odpověděla Telorast. „Dívá se, myslím. A přemýšlí. Chytrost mu skutečně schází. Levé ucho Neapsalar Apsalar mělo víc chytrosti než tenhle nakládaný červ. Ale zapomeň na to! Cudrn, použij přední nohy, chci říct ruce, a popolez k němu blíž – přestaň se točit v kruhu! Nech toho!“

„Nemůžu!“ zavřískla Cudrn. A dál se točila dokola.

„Stará krev ven, lesklé mince dovnitř. Smáli jsme se tomu, ale nebyl to šťastný smích. Spíš nevěřící, ano, a bylo v něm nemálo cynismu nad vrozenou hloupostí lidí. V každém případě jsme nakonec měli

truhly přetékáající bohatstvím – víc, než si umíte představit. Pokladnice naplněná k prasknutí. Za to byste si určitě mohli koupit spoustu smíchu. A krev? No, jak vám řekne každý kněz, krev je laciná.“

„Prosím, prosím, prokaž laskavost, kterou tvá bývalá bohyně tolik opovrhovala. Plivni jí do tváře tím gestem dobré vůle! Dostane se ti bohaté odměny, ano, bohaté!“

„Bohatství,“ povzdechl si Banaschar. „K ničemu.“

„Jinou odměnu máme na mysli. Skutečnou, smysluplnou, hodnotnou, vhodnou.“

Vzhlédl od kostí a zadíval se na Telorast. „Jakou?“

Plazí kostra zakývala hlavou. „Moc, příteli. Větší moc, než si umíš představit –“

„O tom silně pochybuju.“

„Dost velkou moc, aby sis mohl dělat, co budeš chtít, tomu, komu nebo čemu budeš chtít! Moc hrnoucí se ven, řinoucí se ven, bublající a zanechávající mocné vlhké skvrny! Hodnotnou odměnu, ano!“

„A když vás vezmu za slovo?“

„Tak jistě, jako jsi vzal tu krásnou nohu a ten motouz, tak jistě!“

„Smlouva je uzavřena,“ prohlásil Banaschar.

„Cudrn! Slyšíš to?“

„Slyším. Copak ses zbláznila? My se nedělíme. My se nikdy nedělíme!“

„Pššt! Uslyší tě!“

„Uzavřena,“ zopakoval Banaschar a posadil se.

„Ajvaj! Tříkrát uzavřena! Jsme zničené!“

„Uklidni se, ještěrko,“ řekl Banaschar a sehnul se pro kroučící se kostru, „brzo budeš zase tancovat. A já taky,“ dodal, když Cudrn zvedl ze země.

Kostlivého plaza držel v jedné ruce, nohu v druhé a ohlédl se na mlčenlivého hosta – jenž seděl ve stínech a oko se mu lesklo. „Dobrá,“ pravil Banaschar, „teď si tě poslechnu.“

„To mě těší,“ zamumlal Bloud, „protože máme málo času.“

Lostara Yil seděla na kraji kavalce s miskou písku v klíně. Vrazila nůž do tykve s odseknutým vrškem, aby se železo pokrylo olejem z dužiny, pak čepel ponořila do písku a pokračovala v čištění.

Na této zbrani pracovala už dvě zvonění a předtím už několikrát. Víckrát, než dokázala spočítat. Ostatní přísahali, že čepel už nemůže být čistější, bezvadnější, ale ona na ní pořád viděla skvrny.

Prsty měla rozedřené do krve, celé popraskané. Kostí v rukou jí bolely. Poslední dobou jaksi ztěžkly, jako kdyby do kůže, masa i kostí

vnikl písek a začal je proměňovat v kámen. Možná přijde čas, kdy v nich ztratí cit, kdy jí budou viset na zápěstí jako palice. Ale nebudou neužitečné. Bude s nimi moct zbít svět – pokud to bude k něčemu dobré.

Na dveře kdosi zabašil jílcem a vzápětí je otevřel. Dovnitř nahlédla Faradan Sort a podívala se na Lostaru Yil. „Pobočnice vás shání,“ pronesla bezbarvě.

Takže čas nadešel. Lostara popadla hadr a otřela čepel. Kapitán Faradan Sort stála ve dveřích a bezvýrazně ji pozorovala.

Lostara Yil vstala, vrátila zbraň do pochvy a vzala si plášť. „Vy mě máte doprovodit?“ zeptala se cestou ke dveřím.

„Dnes v noci už nám jeden utekl,“ odušila Faradan a připojila se k Lostaře.

„To nemyslíte vážně.“

„Ne, ale dnes večer vás budu doprovázet.“

„Proč?“

Faradan Sort neodpověděla. Dorazily ke zdobeným, červeným dvoukřídlým dveřím na konci chodby a Faradan je otevřela.

Lostara Yil vstoupila do komnaty za nimi. Strop v komnatě pobočnice – velitelství vedle jejího pokoje – tvořila chaotická sbírka konzol, oblouků a zakřivených trámů. Následkem toho byl strop ověšený pavučinami, z nichž se k zemi snášely vyschlé můry unášené průvanem ve výsměchu létání. Pod ústřední, podivně zdeformovanou miniaturní kupolí stál obrovský stůl a tučet židlí s vysokým opěradlem. Ve stěně naproti dveřím byla řada vysokých oken a před nimi vyvýšený stupínek se zábradlím. Podle Lostary to byla jedna z nejpodivnějších místností, jaké kdy viděla. Ledeřané to nazývali Velká posluchárna a byla to největší místnost na koleji, která dočasně sloužila k ubytování důstojníků a jako velitelství.

Pobočnice Tavore stála na lávce a upřeně něco pozorovala za oknem s tlustým sklem.

„Volala jste mě, pobočnice.“

Tavore se neotočila. „Na stole je tabulka, kapitáne. Na ní najdete jména těch, kdo se zúčastní vykládání. Jelikož by se někteří mohli zdráhat, kapitán Faradan Sort vás do kasáren doprovodí.“

„Dobře.“ Lostara si došla pro tabulku a přelétla jména vyškrábaná do zlatého vosku. Zvedla obočí. „Pobočnice? Ten seznam –“

„Odmítnutí se nepřijímá, kapitáne. Odchod.“

Když byly obě ženy zpátky na chodbě, zastavily se a dívaly se na blížícího se Ledeřana. Brys Beddikt měl prostý oděv a v pochvě

u pasu dlouhý, nezdobený meč s úzkou čepelí. Neoplýval žádnými výjimečnými rysy, ale ani Lostara, ani Faradan Sort od něj nedokázaly odtrhnout oči. I když po něm člověk jen lhostejně sklouzl pohledem, okamžitě se zase vrátil, polapený něčím nepopsatelným, avšak zároveň nepopíratelným.

Ženy se roztoustily, aby mohl projít mezi nimi.

Brys Beddikt se zastavil a zdvořile se uklonil. „Odpusťte,“ oslovil Lostaru, „ale rád bych mluvil s pobočníci, pokud to je možné.“

„No ovšem,“ odpověděla a otevřela dveře. „Jděte dál a ohlaste se jí.“

„Děkuji.“ Pousmál se, vstoupil do místnosti a zavřel za sebou dveře.

Lostara si povzdechla.

„Ano,“ souhlasila Faradan Sort.

Po chvíli opět vykročily.

Jakmile se k němu pobočnice obrátila, Brys Beddikt se uklonil. „Pobočnice Tavore, král posílá pozdravení.“

„Nezapomeňte mu ode mě vyřídit totéž, pane,“ odvětila.

„Nezapomenu. Mám za úkol vás varovat, pobočnice, ohledně té seance, kterou dnes večer hodláte pořádat.“

„Jaké varování a od koho, smím-li se ptát?“

„Je tu jeden starší bůh,“ vysvětloval Brys. „Tradičně používá lederský dvůr jako svůj chrám, chcete-li, a činí tak již po bezpočet pokolení. Často působil jako královnin choť a většina lidí ho znala jako Turudala Brizada. Jeho pravou totožnost pochopitelně nikdo neznal, ale nemůže být pochyb o tom, že je to starší bůh známý jako Bloud, pán destiček, což, jak víte, je lederská obdoba vašeho balíčku draků.“

„Aha, začíná mi svítat.“

„Správně, pobočnice.“

„Bloud by to věštění – a balíček – považoval za vlezlost, přešupek.“

„Pobočnice, nelze předvídat, co starší bůh udělá, a o Bloudovi to platí dvojnásob, protože má skutečně blízký a také složitý vztah k osudu a náhodě.“

„Mohu si s tím Turudalem Brizadem promluvit?“

„Starší bůh nepřijal zpátky svou osobnost z doby před císařovou vládou, ani ho v paláci nikdo neviděl. Ale jsem si jistý, že ho to sem opět přitahuje – možná ho probudily vaše záměry.“

„Zajímalo by mě, kdo na dvoře vašeho krále je schopný takové věci poznat.“

Brys se ošil. „To bude Bugg, pobočnice.“

„Kancelář?“

„Pokud ho znáte pod tímto titulem, pak ano, kancelář.“

Tavore stála během celého rozhovoru na stupínku. Teď sestoupila po čtyřech schůdcích a popošla blíž. Bezbarvýma očima zapátrala v Brysově obličejí. „Bugg. Jednomu z mých velemágů připadá... jakže to říkal? Ano. *„Roztomilý.“* Ale on je Rychlej Ben mimořádný člověk se sklony k výstředním, často cynickým poznámkám. Je kancelářem i cedou – pokud je to správný výraz pro velemága?“

„Bude nejlepší ho za něj považovat, ano, pobočnice.“

Zřejmě se nad tím chvíli zamyslela, než pokračovala. „I když plně spoléhám na to, že nás mí mágové dokážou ubránit před většinou hrozeb... starší bůh je zřejmě zcela mimo jejich možnosti. Co vás ceda?“

„Bugg? Ach ne, myslím, že ten se Blouda příliš nebojí. Žel, hodlá se dnes večer ukrýt, pokud budete na věštění trvat. Jak už jsem říkal, přišel jsem vás varovat a vyřídít upřímnou obavu krále Tehola o vaše bezpečí.“

Jeho slova ji zřejmě vyvedla z míry, protože se odvrátila a odešla ke stolu. Tam se zastavila a znovu se k němu obrátila. „Děkuji, Brysi Beddikte,“ pronesla formálně. „Naneštěstí jsem toto vykládání balíčku odkládala už příliš dlouho. Potřebujeme poradit, naléhavě.“

Naklonil hlavu. Co mají tihle Malažané za lubem? Otázka často znějící u královského dvora a bezpochyby i po celém městě. „Rozumím, pobočnice. Je nějaký jiný způsob, jak můžu pomoci?“

Zamračila se. „Nejsem si jistá jak, vzhledem k tomu, že se ceda nehodlá zúčastnit ani jako divák.“

„Jsem připravený se přihlásit jako králův meč.“

Loupla po něm pohledem, očividně ji vylekal. „Bloud vám nebude chtít zkřížit cestu?“

Brys Beddikt pokrčil rameny. „Přinejmenším bych s ním mohl vyjednávat z pozice jistých znalostí, pobočnice – s ohledem na jeho pobyt mezi lidmi a tak.“

„A vy byste to kvůli nám riskoval?“

Brys zaváhal, odjakživa nerad lhal. „Žádné riziko v tom není, pobočnice,“ vypravil ze sebe.

A v jejích přivřených očích spatřil svou prohru. „Čest a slušnost vyžadují, abych vaši velkorysou nabídku odmítl. Nicméně,“ dodala, „musím se uchýlit k hrubosti a říct, že vaše přítomnost by byla velice vítaná.“

Znovu se poklonil.

„Musíte-li to ohlásit svému králi, pořád je dost času,“ podotkla. „Ne moc, ale na krátkou poradu by to mělo stačit.“

„To nebude nutné,“ prohlásil Brys.

„Potom si, prosím, dejte trochu vína.“

Ošklíbl se. „Děkuji, ale víno jsem přestal pít, pobočnice.“

„Potom je pod tím stolem džbán piva. Falarské, myslím – prý slušné pít.“

Usmál se a ona sebou trhla. Brys si uvědomoval, že když se usměje, ženy takhle reagují často. „Ano, to rád ochutnám, děkuji.“

„Co nedokážu snášet,“ prohlásil, „je už pouhá tvoje existence.“

Muž sedící naproti vzhlédl. „Je to vzájemný.“

Hospoda byla narvaná a klientela rozhodně bohatá, nafoukaná na své výsady. Hromady peněz, zaprášené láhve a lesklé sklenice a oslnivá přehlídka okázalých hávů – z nichž většina byla nějakou verzí na královskou pokrývku, i když ji většinou tvořil jen pruh látky kolem boků a mezi nohama. Tu a tam měl nějaký převoněný mladý muž i vlněné kalhoty s jednou nohavicí poloviční.

V kleci kousek od stolu, u něhož seděli dva Malažané, si dva cizokrajní ptáci hrdelním hlasem a zcela nezaujatým tónem občas vyměnili nějaký postřeh. Měli krátké zobáky, žluté peří se šedou chocholkou a velcí byli asi jako špaček.

„To možná ano,“ prohlásil první z mužů poté, co si přihnul opojného vína, „ale stejně to není totéž.“

„To si myslíš ty.“

„Je to tak, ty ušatý pitomče. Například jsi byl mrtvej. Vyseděl sis pod zadkem zatracenou svítivku. Šaty, který teď máš na sobě, byly na cáry. Roztrhaný. A od popela. Je mi fuk, jak dobrá švadlenka je mistr Kápě – ani kolik milionů švadlenek už má, ale *nikdo* by to všechno nedokázal zase sešít – pochopitelně na tom nejsou stehy, teda ne tam, kde by měly být. Takže tvý šaty jsou zase v celku. A ty taky.“

„Kam tím mříš, Rychlej? Dal jsem se dokupy ve sklepeš mistra Kápě, jasný? Dokonce jsem pomohl Ganoesi Paranovi a chvíli jezdil s trygallskou společností. Když jsi mrtvej, můžeš dělat... věci –“

„To ale záleží na tom, jak silnou máš vůli –“

„Paličí mostů ascendovali,“ poukázal Křovák. „Můžeš to dávat za vinu Šumovi – se mnou to nemá nic společného.“

„Ale ty jsi jejich posel, ne?“

„Možná. Akorát já nepřijal rozkazy od nikoho –“

„Co Whiskeyjack?“

Křovák se ošil, odvrátil zrak a pokrčil rameny. „To je legrační.“

„A co?“

Sapér ukázal na klec s ptáky. „To jsou jarakové, ne?“

Rychlej Ben sklonil hlavu a oběma rukama si přetřel čelo. „Možná nějaká geasa? Nějaký prokletí neurčitosti? Nebo jenom obvyklá umíněná hloupost, kterou všichni tak dobře známe?“

„Tady to máš,“ utrousil Křovák a natáhl se pro pivo, „zase mluvím sám se sebou.“

„Jistěm tématům se vyhýbáš, Křováku. Nějaký tajemství nechceš prozradit, a to mě znervózňuje. A nejen mě –“

„Šum je ze mě taky nervózní. Vy všichni. Zřejmě to bude mým okouzlujícím zjevem a šarmem.“

„Hezkej pokus,“ zabručel Rychlej Ben. „Já ale mluvil o pobočnicích.“

„Proč by ze mě měla být nervózní zrovna ona?“ chtěl vědět Křovák. „Vlastně je to zatraceně naopak! V tý ženský aby se řas vyznal – sám jsi to říkal, a ne jednou, Rychlej.“ Předklonil se a přimhouřil oči. „Slyšel jsi něco nového? O tom, kam půjdeme? A co ve jménu mistra Kápě podnikneme?“

Čaroděj na něj jen zíral.

Křovák se poškrábal nad uchem a zase se opřel. Tvářil se spokojeně.

Chvilí nato se u jejich stolu zarazili dva lidé. Křovák vzhlédl a provinile nadskočil.

„Velemágu, sapére,“ řekla Lostara Yil, „pobočnice žádá, abyste okamžitě přišli. Pojdte s námi.“

„Já?“ Křovák málem vypískl.

„Vaše jméno je první na seznamu,“ pronesla Faradan Sort s neveselým úsměvem.

„Teď jsi to podělal,“ zasyčel Rychlej Ben.

„Cítím smrt,“ poznamenal jeden jarek, když cizinci odešli.

„Ne, to necítíš,“ zakrákal druhý.

„Cítím smrt,“ trval na svém první pták.

„Ne. Ty cítíš *mrtvé*.“

První pták po chvíli zvedl křídlo a strčil pod něj hlavu, vytáhl ji a zase se uložil. „Promiň.“

Kapitán Laskava a záchlumský kravácký pes Křivák se na sebe zle mračili přes plot z košatiny.

„Poslouchej, pse,“ řekl Laskava, „chci, abys našel Sinn a Žrouta.“

Zkusíš nějaký žertík, třeba mi prokousnout hrdlo, a propíchnu tě. Rovnou od huby k zadku. Pak ti uříznu hlavu a hodím ji do řeky. Usekám ti tlapy a nadělám z nich krytí pro kající se sexuální maniaky obrácené v kněze, ty, kteří si pod palandou schovávají jistě předměty. A to všechno udělám, dokud ještě budeš naživu. Je to jasné?“

Zvíře se znetvořeným čenicem ještě víc ohrnulo zjizvené pysky, čímž odhalilo krvavě rudé šrámy po vyražených špičácích. Z huby mu kapala karmínová pěna. Nad rozbitým čumákem Křivákovi žhnuly oči jako tunely do mozku pána démonů a vířilo v nich rozrušené šílenství. Pahýl ocasu sebou záchvatovitě cukal, jako by měl pes zvlášť příjemné myšlenky.

Laskava stál se spleteným koženým vodítkem a smyčkou. „Teď ti to přehodím přes hlavu, pse. Budeš dělat problémy, a já tě oběsím a budu se smát, jak sebou budeš škubat. Vlastně vymyslím sto nových způsobů, jak tě zabít, a použiju je všechny.“ Zvedl smyčku.

Koule z chlupů, větviček a hroud hlíny, ležící u plotu – hromádka, která také už chvíli vrčela – najednou vyrazila, a když byla dost blízko, vyskočila – ostré zoubky mířily na kapitánův krk.

Laskava švihl pěstí a zasáhl psíka ve vzduchu. Křuplo to, čelisti cvakly naprázdno, a hengský kočárový psík Kulička prudce změnil směr, po přistání na zemi se několikrát odrazil a zastavil se za Křivákem, kde zůstal omráčeně ležet, jen se mu hrudníček zvedal a z tlamičky mu vyčníval růžový jazýček.

Celou dobu ze sebe Laskava a kravácký pes nespustili oči.

„Á, zapomeň na to zatracené vodítko,“ prohlásil kapitán po chvíli. „Zapomeň na Žrouta a Sinn. Vyřídíme to jednoduše. Teď vytáhnu meč a rozsekám tě na kusy, pse.“

„To nedělej!“ ozval se za ním hlas.

Laskava se otočil a uviděl Žrouta a za ním Sinn. Oba stáli ve vratech do stáje a tvářili se jako nevinátka. „To se hodí,“ štěkl kapitán. „Pobočnice vás chce oba vidět.“

„Kvůli vykládání?“ zeptal se Žrout. „Ne, to nemůžeme.“

„Ale půjdete.“

„Mysleli jsme, že se schováme ve starém azathu,“ vysvětloval Žrout, „ale to nepůjde –“

„Proč?“ chtěl vědět Laskava.

Žrout potřásl hlavou. „Nepůjdeme tam. To by bylo... zlý.“

Kapitán zvedl vodítko se smyčkou. „Po dobrém, nebo po zlém, červi.“

„Sinn tě spálí na škvarek!“

Laskava frkl. „Ta? Ta se nejspíš počurá, stačí se na ni podívat.“

Takže po dobrém, nebo po *mém*? A určitě tušíte, co by se mi líbilo víc.“

„To ten azath –“ začal Žrout.

„To mě nezajímá,“ přerušil ho Laskava. „Jestli chceš fňukat, schovej si to pro pobočníci.“

Vydali se na cestu.

„Všichni tě nenávidí, víš,“ podotkl Žrout.

„To je spravedlivé,“ opáčil Laskava.

Zvedla se ze židle a trhla sebou, jak ji píchlo v kříži. Odkolébala se ke dveřím. Měla jen pár známých, kromě drobné porodní báby, která za ní občas zaskočila v oblaku d'abajangového kouře, co štípal v očích, a stařeny o kus dál v ulici, jež jí každý den od chvíle, kdy jí začalo růst břicho, něco upekla. A bylo pozdě, takže hlasité zaklepaní na dveře bylo poněkud neobvyklé.

Seren Pedak, bývalá akvizitor, otevřela dveře.

„Ach,“ řekl, „zdravím.“

Stařec se uklonil. „Paní, daří se vám dobře?“

„No, žádné zednické práce nepotřebuju, pane –“

„Akvizitor –“

„Už nejsem –“

„Váš titul zůstává v seznamech královských berní,“ prohlásil, „a vy dál dostáváte plat.“

„A už dvakrát jsem žádala, aby bylo obojí zrušeno.“ Odmlčela se a naklonila hlavu na stranu. „Promiňte, ale jak tohle všechno víte?“

„Omlouvám se, akvizitor. Jmenuji se Bugg a mezi moje současné povinnosti patří i vedení říšského kancléřství, kromě jiných věcí. Vaše žádosti byly zaznamenány, vyplněny a následně zamítnuty mnou.“ Zvedl ruku. „Uklidněte se, nechci vás vytáhnout z domu a nutit vás k práci. Jste v důchodu a do smrti budete dostávat penzi. Rozhodně jsem za vámi nepřišel pozdě v noci kvůli něčemu tak nicotnému,“ dodal.

„Ne? Tak co potom chcete, pane?“

„Můžu dál?“

Seren Pedak ustoupila, nechala ho projít a zavřela za ním dveře. Odvedla hosta do středně zařízené sednice. „Posadte se, kancléři. Jelikož jsem vás nikdy neviděla, tak mi, žel, nedošla spojitost s tím laskavým pánem, který mi pomohl přesunout pár kamenů.“ Odmlčela se. „Pokud je pravda, co se povídá, dělal jste kdysi králi sluhu, je to tak?“

„Ano, to je pravda.“ Počkal, až se posadí do křesla, než si taky sedl. „Akvizitor, jste v šestém měsíci?“

Nadskočila. „Ano. A ve které složce jste si přečetl tohle?“
„Odpusťte, dnes v noci si připadám zvlášť nemotorný. Tedy, ehm, ve vaší společnosti.“

„Už je to dost dlouho, co jsem někomu naháněla strach, kancléři.“

„Ano, no, možná... no, nejde tak úplně o vás, akvizitor.“

„Mělo by se mi ulevit, že jste tu lichotku stáhl?“

„Teď si se mnou zahráváte.“

„Správně. Kancléři, co má tohle celé znamenat?“

„Asi bude lepší, když mě budete vidět v jiném úřadu, akvizitor. Spíš než ‚kancléř‘ bych navrhoval ‚ceda‘.“

Pomalou vykulila oči. „Aha. No dobře. Tehol Beddikt měl opravdu výjimečného sluhu, zdá se.“

„Jsem tady,“ Bugg sklopil k oči k jejímu vystouplému břichu, „abych poskytl jistou míru... ochrany.“

Zmocnil se jí strach. „Mně, nebo mému dítěti? Ochranu před čím?“

Bugg se předklonil a sepal ruce. „Seren Pedak, otcem vašeho dítěte je Trull Sengar. Tiste Edur a bratr císaře Rhulada. Byl ale něco víc.“

„Ano,“ odušila, „byl moje láska.“

Bugg uhnul pohledem a kývl. „Existuje verze destiček s dómy. To je jakási formální struktura vnucená různým silám pracujícím ve vesmíru. Nazývá se balíček draků. V tomto balíčku zatím nevládnou dómu stínu Tiste Edur, kteří založili tuto říši, nýbrž nové entity. V dómu je Král, ale zatím žádná Královna, a pod Králem dómu stínu jsou rozliční, ehm, sluhové. Tyto role si každou chvíli najdou novou tvář. Tvář smrtelníka.“

Dívala se na něj, v ústech měla sucho jako na poušti. Dívala se, jak Bugg kroutí rukama a odvrací zrak. „Tvář smrtelníka,“ zopakovala.

„Ano, akvizitor.“

„Trulla Sengara.“

„Je Rytířem stínu.“

„A zůstal krutě opuštěný, jak se zdá.“

„Ne schválně, ani z opominutí, akvizitor. Tyto dómy mezi sebou vedou válku a válka eskaluje –“

„Trull si ten titul nevybral, že ne?“

„Ne. V takových věcech hraje vlastní volba malou roli. Možná dokonce i pánové a paní dómů jsou ve skutečnosti mnohem méně všemocní, než by chtěli. Totéž se samozřejmě dá říct o bozích a bohyních. Vláda je iluze, klam, který je mastí na puchýř.“

„Trull je mrtvý,“ řekla Seren.

„Ale Rytíř stínu žije dál.“

Seren cítila rostoucí strach, ledový příliv zaplavující ji celou, vnikající mezi myšlenky, topící je jednu po druhé. Nakonec ji ten strach zcela pohltit. „Naše dítě,“ zašeptala.

Buggův výraz ztvrdl. „Vraždu Trulla Sengara přivolal Bloud. Dnes v noci bude balíček draků probuzen, akvizitor, přímo tady ve městě. To bude pro Blouda znamenat výzvu, pozvání do bitvy. Je připravený? Má dost sil na protiútok? Skončí tato noc zalitá krví smrtelníků? Opravdu netuším. Jedné věci ale hodlám zabránit, Seren Pedak. Chci zabránit Bloudovi, aby na své nepřátele udeřil skrze dítě, které nosíte.“

„To mi ale nestačí,“ zašeptala.

Zvedl obočí. „Akvizitor?“

„Řekla jsem, že mi to nestačí! Kdo je ten Král dómu stínu? Jak se opovažuje požadovat moje dítě? Přivolejte ho, cedo! Sem! Hned!“

„Přivolat? Akvizitor, i kdybych mohl, bylo by to... prosím, pochopte to. Přivolat boha – i když se jedná jen o střep jeho duše – by znamenalo zapálit ten nejjasnější maják – který by neviděl jen Bloud, ale i jiné síly. Této noci, akvizitor, nesmíme udělat nic, co by přitáhlo pozornost k nám.“

„Naopak, vy musíte pochopit, cedo. Jestliže chce Bloud ublížit mému dítěti... vy si klidně můžete být ceda, ale Bloud je *bůh*. A už zavraždil muže, kterého jsem milovala – Rytíře stínu. Vy to nemusíte *zvládnout*. Moje dítě se má stát novým Rytířem stínu? Potom sem přijde Král dómu stínu – sem, dnes večer – a *svého Rytíře ochrání!*“

„Akvizitor –“

„Přivolejte ho!“

„Seren – já to zvládnu. Blouda. I každého hlupáka, který se odváží přiblížit, *tohle já zvládnu*.“

„To nedává smysl.“

„Ale je to tak.“

Zírala na něj a nedokázala skrýt nevíru, zděšení.

„Akvizitor, ve městě jsou i jiné síly. Dřevní, laskavé, přesto velice mocné. Uklidnilo by vás, kdybych kvůli vám přivolal *je*? Kvůli vašemu nenarozenému synovi?“

Syn. Takže ta porodní bába s červenýma očima měla pravdu. „A ony vás poslechnou?“

„To si myslím.“

Po chvíli kývla. „Dobře. Ale po dnešní noci, cedo – chci mluvit s tím Králem stínu.“

Trhl sebou. „Bojím se, že to setkání by vás neuspokojilo, akvizitor.“

„To si rozhodnu sama.“

Bugg si povzdechl. „Tak se i stane, Seren Pedak.“
„Povoláte tedy své přátele, cedo?“
„Už jsem to udělal.“

Lostara Yil říkala, že jich bude celkem jedenáct, nepočítaje v to samotného Šumaře. To bylo šílené. Jedenáct hráčů pro vykládání. Flaška se cestou po ulici za dvojicí žen podíval na Šumaře. Vypadal nezdravě, pod očima měl kruhy a rty zkřivené. Kořínky vlasů a vousů měl tmavé, takže stříbrné konečky vypadaly jako aura, jako náznak chaosu.

Za nimi dusali Gesler s Bouřňákem. Příliš vyděšení, než aby se jako obvykle hádali doslova kvůli všemu. Občas byli stejně nemožní jako manželský pár. Možná vycítili potíže – Fkaška si byl jistý, že ti dva mariňáci se od ostatních neliší jen zlatou kůží. Osud očividně silně postrádal rozlišovací schopnosti, když si ze stáda vybíral jisté lidi. Gesler a Bouřňák měli stěží dohromady jeden mozek.

Flaška se snažil uhádnout, kdo další tam bude. Pobočnice s Lostarou Yil, pochopitelně, spolu se Šumařem, a Gesler s Bouřňákem. Možná Keneb – naposledy tam byl taky, ne? Bylo těžké si vzpomenout – větší část té noci měl rozmazanou. Rychlej Ben? Pravděpodobně. Blistig? No, jeden nevrlý, nešťastný neřád by to mohl trochu srovnat. Nebo všechno zhoršit. Sinn? Bohové chraňte.

„Tohle je chyba,“ zamumlal Šumař. „Flaško – co cítíš? Ale pravdu.“

„Ty chceš pravdu? Vážně?“

„Flaško.“

„No dobře, jsem strachem bez sebe, že tam mám jít – tohle je starobylý město, seržante. Jsou tu... tvorové. Většina dosud spala. Chci říct, co jsme tady byli.“

„Jenomže teď se probouzejí.“

„Ano. Zvuky ve vzduchu. Tohle vykládání, seržante, je stejně špatnej nápad, jako vyslovit kletbu ve jménu Oponn, zatímco sedíš na klíně mistra Kápě.“

„Myslíš, že to nevím?“

„Nemůžeš s tím něco udělat, seržante? Prostě řekni, že to nejde, že jsi uvnitř uzavřenej nebo tak něco.“

„To asi těžko. Ono se to prostě... děje samo.“

„A potom už se to nedá zastavit?“

„Ne.“

„Seržante.“

„Co?“

„Budeme u toho hrozně odkrytí. Jako kdybychom nabízeli krk

tomu, kdo přijde – a to určitě nebude milosrdnej typ. Tak jak se ubráníme?“

Šumař se na něj podíval a popošel blíž. Před sebou už měli velitelství – a docházel jim čas. „Já nemůžu udělat nic, Flaško. Jedině to nasměrovat a doufat, že s trochou štěstí vezmu pár hnusáků s sebou.“

„Ty budeš sedět na svítivce, co?“

Šumař si posunul kožený vak na rameni, což Flaškovi jako odpověď docela stačilo.

„Seržante, až tam přijdeme, zkusím jí to rozmluvit.“

„Doufejme, že aspoň dodrží počet.“

„Jak to myslíš?“

„Jedenáct je špatný, dvanáct ještě horší. Ale třináct by byla hotová katastrofa. Třináctka je pro vykládání špatný číslo. Nechceme tam mít třináct lidí, cokoliv, jen ne –“

„Lostara říkala jedenáct, seržante. Jedenáct.“

„Ano.“ A Šumař si povzdechl.

Když se ozvalo další zaklepání, Bugg zvedl ruku. „S dovolením, akvizitor.“ Na její kývnutí vstal a šel pustit dál dalšího hosta.

Seren Pedak uslyšela hlasy. Pak se ceda objevil s jakousi ucouranou dvojicí, mužem a ženou oblečenými v hadrech. Zastavili se hned za dveřmi a k Seren se valily vlny smradu ze špíny, potu a alkoholu. Snažila se ovládnout a neucuknout. Muž se zakřenil. Měl velký, baňatý nos protkaný červenými žilkami a zelené zuby. „Zdravím, mahybe! Co máš k pití? Neva.“ Mávl hliněnou lahvicí. „Zlatuško drahá, najdi náký hrnky, buď od tý lásky.“

Bugg udělal obličej. „Akvizitor, toto je Ursto Hoobutt a Pinosel.“

„Já hrnek nepotřebuju,“ sdělila Seren ženě, která jí prohrabávala příborník.

„Jak chceš,“ opáčila Pinosel. „Ale nebude s tebou žádná legrace. To je typický. S těhotnýma nejní žádná sranda – akorát se naparujou jako boží dary. Kráva nafoukaná –“

„Tyhle nesmysly nepotřebuju. Buggu, odvedte je odsud. Hned.“

Ursto došel k Pinosel a klepl jí do spánku. „Chovej se slušně, ty jedna!“ A znovu se usmál na Seren. „Žárlí, víš. Snažíme se a, ehm, snažíme. Akorát že vona je akorát scvrklej pytel a já na tom nejsem vo moc líp. Měkkej jako cecek, a ani chtíč s tím nic nenadělá. A tak akorát pořád ukapávám.“ Mrkl. „Samo sebou, kdyby to teďka bylo s tebou, no –“

Pinosel frkla. „Tak po takovýmhle pozvání by každá potratila. Těhotná i netěhotná!“

Seren se zamračila na cedu. „To nemůžete myslet vážně!“

„Akvizitor, tihle dva jsou pozůstatky jednoho prastarého panteonu, uctívali je původní obyvatelé osady pohřbené v nánosech pod Lederas. Vlastně Ursto a Pinosel jsou první dva, pán a paní vína a piva. Vznikli v důsledku zrodu zemědělství. Pivo předcházelo chlebu jako první produkt ze zdomácnělých rostlin. Bylo čistší než voda a velice výživné. První víno se vyrábělo z divokých hroznů. Tihle dva jsou živelné síly v historii lidstva. Mezi další patří takové věci jako chov dobytka, první nástroje z kamene, kosti a parohu, zrození hudby a tance a vyprávění příběhů. Umění na skalních stěnách a na kůži. Všechny do jednoho to byly klíčové, závažné okamžiky.“

„A co se jim teda stalo?“ chtěla vědět Seren Pedak.

„Dbalá a uctívá účast na jejich aspektech ustoupila zhýralé a lehkomyslné nestřídmosti. Úcta k jejich darům zmizela, akvizitor. Čím prostší je používání darů, tím pošpiněnější jsou dárci.“

Ursto si říhl. „Nám to neva,“ prohlásil. „Mnohem horší by bylo být postavený mimo zákon, páč pak bysme byli zlí, a my nechceme být zlý, vid', kašičko sladká?“

„Bráníme se furt,“ prskala Pinosel. „Na, nalej už. Starší?“

„Poloviční dávku, prosím,“ požádal Bugg.

„Promiňte,“ zvala se Seren Pedak. „Cedo, právě jsi ty dva opilce vylíčil jako nejstarší bohy ze všech. Jenže Pinosel tě oslovila ‚starší‘.“

Ursto se zachechtal. „Ceda? Vložko obilná, slyšelas to? Ceda!“ Přivlnil se blíž k Seren Pedak. „Ó zakulacená, požeňnaná mahybe, my s Pinosel jsme možná starý ve srovnání s takovýma jako ty. Ale proti tomu tady jsme jako děcka! Starší, ano, starší jako *starší bůh*!“

„Je čas začít slavit!“ zakdákala Pinosel.

Šumař se zastavil ve dveřích a zíral na lederského válečníka, stojícího u obrovského stolu. „Pobočnice, tenhle je nově pozvané?“

„Co prosím, seržante?“

Ukázal. „Kráľův meč, pobočnice. Byl na vašem seznamu?“

„Ne. Nicméně zůstane.“

Šumař vrhl nešťastný pohled na Flašku a neřekl nic.

Flaška si prohlédl čekající skupinku a rychle ji přepočítal. „Kdo schází?“

„Banaschar,“ hlásila Lostara Yil.

„Ten už je na cestě,“ sdělila jí pobočnice.

„Třináct,“ zamumlal Šumař. „Bohové pod náma. *Třináct*.“

* * *

Banaschar se zastavil v uličce a zvedl oči k obloze. Z různých budov a luceren vyvěralo slabé světlo, ale to nedosahovalo dost vysoko, aby spolkló spršku hvězd. Tolik chtěl odejít z tohoto města. Najít si kopec na venkově, měkkou trávu, kam by si lehl s povoskovanou tabulkou v rukou. Když vyšel měsíc, bylo to už tak dost špatné, ale ta nová hvězdná sbírka ho znervózňovala mnohem víc, pás připomínající čepele mečů, lehce nazelenalý, zvedající se od jihu a protínající staré známé souhvězdí Sáh. Nebyl si jistý, ale měl pocit, že se ty meče zvětšují. Přibližují se.

Celkem jich bylo třináct – aspoň tolik jich rozeznal. Mohlo jich být i víc, stále byly příliš slabé, než aby pronikly září nad městem. Banaschar tušil, že skutečný počet je důležitý. Životně důležitý.

Ve městě Malaz by nebeské meče ani nebyly vidět. Aspoň prozatím.

Meče na obloze, hledáte pozemské brdlo?

Ohlédl se na Blouda. Pokud by na to někdo mohl odpovědět, byl to on. Samozvaný pán destiček. Bůh nešťastné náhody. Mrzký to tvor. Než bezpochyby mocný. „Něco není v pořádku?“ zeptal se Banaschar, protože Bloud byl bledý jako duch a zalitý potem.

Chvilí na Banaschara upíral oko, pak pohled odvrátil. „Vaši spojenci mě nezajímají,“ prohlásil. „Ale přišel někdo další, čeká na nás.“ „Kdo?“

Bloud udělal obličej. „Změna plánu. Běž napřed. Já počkám, až se balíček zcela probudí.“

„Dohodli jsme se, že to zastavíš dřív, než to vůbec začne. To bylo všechno.“

„Nemůžu. Ne teď.“

„Ujišťoval jsi mě, že dneska v noci nedojde k žádnému násilí.“

„A to by bývala byla pravda,“ sdělil mu bůh.

„Jenomže teď se ti někdo postavil do cesty. Vyšachovali tě, Bloude.“ Bohu se v oku mihl záblesk hněvu. „Ne na dlouho.“

„Nepřipustím žádné prolévání krve nevinných – ne mých kamarádů. Klidně si toho svého nepřítele vyříd, jestli chceš, ale nezemře přitom nikdo jiný, rozumíš?“

Bloud vycenil zuby. „Tak ať se mi nepletou do cesty.“

Banaschar po chvíli vykročil, vynořil se vedle budovy a obešel ji k hlavnímu vchodu. Po deseti krocích se znovu zastavil a naposledy si přihnul vína.

Přesně to je ta potíž s Paliči mostů, že? Nikdo jim nezabrání, aby se komukoliv pletli do cesty.

* * *

Když bývalý kněz odešel, Bloud stál v tmavé uličce a čekal.

Třináctý hráč v dnešní hře.

Kdyby to byl věděl – kdyby byl dokázal proniknout mlhou houstnoucí v té děsivé komnatě a pořádně spočítal přítomné – byl by se otočil a zapomněl na všechny svoje plány. Ne, rovnou by utekl do kopců.

Místo toho čekal s touhou po vraždě v srdci.

A městské přesýpací hodiny a označené knoty – lhostejné a necitlivé ke všemu krom nevyhnutelného běhu času – se blížily ke zvonění.

Zvonění ohlašujícímu příchod půlnoci.

KAPITOLA DVĚ

Nepřibližuj se, starý brachu,
přinášíš-li špatné počasí,
byl jsem dole, kde tekla řeka
a neteče již více.
Vzpomínáš na ten most?
Pryč jsou úlomky šedi,
rozprášené v písku,
nikudy se nedá přejít.
Můžeš sledovat tok vody,
vinoucí se pomalu do údolí,
a konečně najít místo, kde
počasí zemře.
Uvidím-li tě nablízku,
poznám, že tvé vzkříšení nadešlo
v slzách stoupajících mi kolem nohou
v potměšlé obloze.
Kráčíš jako muž se spálenýma očima,
šátrající ruce rozpažené.
Doprovodil bych tě, jenže řeka
nepočká,
žene mě do hladového moře
pod poletujícími bílými ptáky.
Nechoď sem, starý brachu,
přinášíš-li špatné počasí.

Sluneční most

Kel Tath

Stál mezi zetlelými zbytky lodních trámů, vysoký, shrbený, a ne-
být jeho rozedraných šatů a dlouhých, ve větru vlajících vlasů,
mohl být sochou z vyběleného mramoru, svalenou z mekro-
ského města za ním, která jako zázrakem zůstala stát na bezbarvé
spraši. Protože co ho Udinaas pozoroval, muž v dálce se nepohnul.

Šramot oblázků ohlásil příchod někoho z vesnice, a za chvíli se k němu připojil Onrak T'emlava. Dlouho tam jen mlčky stál.

Udinaas si uvědomil, že do tohoto světa netřeba spěchat. Ne že by během svého života nějak chvátal. Dlouho po příchodu sem do Refugia měl pocit, že za sebou tahá řetězy nebo se brodí vodou. Pomalý běh času na tomto místě odolával uspěchané nadutosti a vynucoval si pokoru. A Udinaas dobře věděl, že pokora vždy přichází nezávážně, vykopává dveře a bortí zdi. Ohlašuje se ranou pěstí do hlavy a kolenem do moudří. Pochopitelně ne doslova, ale výsledek je stejný. Člověka to srazí na kolena, lapá po dechu a je slabý jako nemocné dítě. A svět stojí, naklání se nad tím hlupákem a pomalu mu hrozí prstem.

Opravdu by toho mělo být víc. Kdybych já byl bůh všech bohů, tuhle lekci bych uděloval pořád, tolikrát, kolikrát by bylo zapotřebí.

Ale zase, potom bych byl pořádně zaneprázdňený, není-liž pravda.

Slunce nad hlavou nehřálo, ohlašovalo příchod zimy. Plecnice říkaly, že v příštích měsících bude hodně sněžit. Uschlé listí, zachycené v zažloutlé trávě na kopci, se třepetalo, jako by se třásl v ustrašeném očekávání. Udinaas nikdy neměl rád zimu – i v sebemenším chladu přestával cítit ruce.

„Co chce?“ zeptal se Onrak.

Udinaas pokrčil rameny.

„Musíme ho vyhnat?“

„Ne, Onraku, pochybuju, že to bude nutné. Myslím, že prozatím mu není do boje.“

„O tomhle toho víš víc než já, Udinaasi. Ale copak nezavraždil dítě? Nechtěl zabít Trulla Sengara?“

„On zkrřízil zbraně s Trullem?“ podivil se Udinaas. „Moc si z toho nepamatuju. Měl jsem plno práce, protože se mě v té chvíli zrovna snažil uskrtit jeden přízrak. No, přáteli, už chápu, proč už ho nechceš vidět. Co se Konývky týče, myslím, že to nebylo tak prosté, jak to vypadalo. To děvče bylo už dávno mrtvé, zemřelo ještě předtím, než ji azath osil. Silchas Zmar pouze rozbil skořáčku, aby mohl dům zapustit kořeny. Na správném místě ve správný čas, čímž zajistil přežití této říše.“

Imass si ho prohlížel. Mírné hnědé oči měl usazené ve vráskách způsobených zármutkem, dokazujících, že všechno příliš prožívá. Ten zuřivý válečník, který – a to doslova – býval jen kost a kůže, byl nyní zranitelný jako dítě. A to zjevně platilo pro všechny Imassy. „Takže tys to celou dobu věděl, Udinaasi? Jaký osud čeká Konývku?“

„Věděl? Ne. Ale většinu jsem uhádl.“

Onrak zabručel. „Ve svých odhadech se málokdy mylíš, Udinaasi. Nuže dobrá, běž. Promluv s ním.“

Udinaas se trpce usmál. „Ty taky umíš hádat, Onraku. Počkáš tady?“

„Ano.“

Byl rád, protože i když byl přesvědčený, že Silchas Zmar netouží po násilí, s Bílou vránou nebylo nikdy nic jisté. Pokud by Udinaase zabil jeden z těch naříkajících mečů, aspoň by u toho někdo byl, a na rozdíl od svého syna Ruda Elalleho nebyl Onrak tak bláhový, aby vyhledával pomstu.

Jak se tak blížil k tisteandijskému albínovi, bylo stále zřejmější, že se mu od náhlého odchodu z této říše nevedlo dobře. Většinu zbroje měl osekanou, paže holé. Na splétaném límci ohořelé prošivanice měl krvavé skvrny. Po těle měl nové, sotva zahojené šrámy a modřiny připomínající zakalenou vodu pod ledem.

Oči měl však stále tvrdé, nepoddajné a rudé jako čerstvá krev.

„Toužíš po té staré azathské mohyle?“ zeptal se Udinaas, když se zastavil deset kroků od vyzáblého válečníka.

Silchas Zmar si povzdchl. „Udinaasi, už jsem zapomněl, jaké nadání máš, když přijde na slova.“

„Nevzpomínám si, že by to někdy někdo nazval nadání,“ opáčil Udinaas a rozhodl se ignorovat jízlivost, jako by pobyt v této říši otupil jeho prchlivost. „Prokletí, to ano, pořád. Vlastně je div, že ještě dýchám.“

„Ano, to je,“ souhlasil Tiste Andii.

„Co chceš, Silchasi Zmare?“

„Putovali jsme spolu dlouhý čas, Udinaasi.“

„Běhali jsme v kruhu, ano. A co z toho?“

Tiste Andii odvrátil zrak. „Byl jsem... oklamán. Všim, co jsem viděl. Nedostatek jasného myšlení. Neuvažoval jsem o tom, že zbytek světa se liší od Lederu... dokud ten svět nedorazil.“

„Lederská verze myšlení je poněkud narcisistická, to je pravda. Vycházejí z toho, že jsou největší hovno na hromadě. Místně řečeno.“

Zmar se zatvářil kysele. „Hovno teď dokonale rozmáznuté podpatkem.“

Udinaas pokrčil rameny. „Dřív nebo později tak skončí každý.“

„Ano.“

Ticho se táhlo a Zmar se Udinaasovi stále odmítal podívat do očí. Udinaas ho chápal, a věděl také, že by se nehodilo dávat najevo radost nad ponížením Bílé vrány.

„Stane se Královnou,“ pronesl Silchas Zmar náhle.

„Kdo?“

Válečník zamrkal, jako by ho otázka polekala, a pak znovu upřel oči na Udinaase. „Tvému synovi hrozí vážné nebezpečí.“

„Nepovídej.“

„Myslel jsem, že když sem přijdu, budu si s ním moct promluvit. Nabídnout mu své skromné rady, pokud bych nějaké měl.“ Ukázal na místo, kde stál. „Dál už to nejde.“

„A co tě drží?“

Zmar se zatvářil zatrpkle. „V krvi eleintů, Udinaasi, vzbuzuje odpor sebemenší náznak společenství. Nebo spojenectví. Pokud mají Ledeřané v duchu nějakého ascendentu, je to eleint.“

„Aha, chápu. Proto se Rychlému Benovi povedlo porazit Sukul Anchadu, Šeltatu Lor a Menandor.“

Silchas Zmar kývl. „Každá z nich chtěla zradit ostatní. Je to vrozená vada. A velice často i osudová.“ Na chvíli se odmlčel. „Jak se ukázalo v případě mém a mého bratra Anomandera. Jakmile v nás převládne dračí krev, rozežene nás. Andarist stál mezi námi, natahoval ruce, chtěl nás udržet při sobě, jenomže naše nově nalezená pylcha ho přemohla. Přestali jsme být bratry. Je tedy div, že jsme –“

„Silchasi Zmare,“ přerušil ho Udinaas, „proč mému synovi hrozí nebezpečí?“

Válečníkovi se zablýsklo v očích. „Moje lekce v pokoře mě málem zabila. Ale přežil jsem. Až nadejde čas na lekci pro Ruda Elalleho, možná nebude mít takové štěstí.“

„Měl jsi někdy dítě, Silchasi? To jsem si myslel. Dávat rady dítěti je jako házet písek na obsidiánovou zeď. Nic se na ní neudrží. Krutá pravda je, že všichni musíme přetpět své vlastní lekce – nedají se nijak obejít. Svoje jizvy dítěti nedáš – ty přijdou jako sítě, stahující, dusivé, a dítě s nimi zápasí, dokud nepovolí. Bez ohledu na to, jak vznešené jsou tvoje záměry, jediné jizvy, které je něco naučí, jsou ty, které si vyslouží děti samy.“

„Potom tě musím požádat, jako jeho otce, o laskavost.“

„To myslíš vážně?“

„Myslím, Udinaasi.“

Strach Sengar se tohoto Tiste Andii pokusil bodnout do zad, pokusil se vstoupit do stínu Skabandariho Krvookého. Se Strachem bylo těžké vyjít, ale Udinaas, přes všechny své posměšky a trpké vzpomínky na otroctví, ho neměl vyloženě nerad. Ušlechtilost lze obdivovat, i když se s ní nesetkáte tváří v tvář. A taky viděl truchlit Trulla Sengara. „Co ode mě tedy žádáš?“

„Dej mi ho.“

„Cože?“

Tiste Andii zvedl ruku. „Ještě neodpovídej. Vysvětlím ti, co je nezbytné. Povím ti, co přichází, Udinaasi. A až skončím, tak to, myslím, pochopíš.“

Udinaas se roztřásl. A jak Silchas Zmar pokračoval, cítil, jak mu kdysi pevná půda pod nohama neúprosně povoluje.

Zdánlivě pomalé tempo zdejšího světa byla jen iluze, přitažlivý klam.

Pravda byla taková, že se všechno řítilo střemhlav kupředu, sto tisíc balvanů valících se po úbočí hory. Pravda byla prostě děsivá.

Onrak ty dva pozoroval. Rozhovor trval mnohem déle, než čekal, a on byl stále ustaranější. Byl si jistý, že z toho nevzejde nic dobrého. Uslyšel za sebou kašlavé zavrčení a otočil se. Asi sto kroků za ním křížovaly jeho stopu dvě emlavy. Otočily mohutné hlavy s dlouhými tesáky jeho směrem a ostražitě ho pozorovaly, jako by čekaly na svolení – ale z jejich houpavého klusu a stažených pahýlů ocasů poznal, že jsou na lovu. Pocit viny kvůli tomuto záměru byl zřejmě instinktivní, stejně jako jejich bojechtivost. Mohly by zmizet na den nebo na několik týdnů. Potřebovaly něco zabít, když se zima rychle blížila.

Onrak se znovu podíval na Udinaase a Silchase Zmara. Ti se mezitím vydali k němu, kráčeli vedle sebe, a Imass dobře viděl, jak je Udinaas schlíplý a zoufalý.

Ne, nepřicházelo k němu nic dobrého.

Zaslechl za sebou doškrábání. Emlavy dorazily k místu, kde je stezka odvede z jeho dohledu. Obě vyrazily, aby unikly jeho pozornosti. On je ale nehodlal volat zpátky. Nikdy to nedělal. Byly prostě příliš hloupé, než aby si toho vůbec všimly.

Vetfelci se do této říše přihrnuli jako neblahá vlna, dorazili jako předvoj legií chaosu. Změna svět často zabarví odstínem čerstvé krve. Pravdou však bylo, že jedině, co si všichni Imassové přáli, byl mír, potvrzený rituálem života, bezpečného, stabilního a nádherně předvídatelného. Chtěli teplo a kouř z ohniště, vůni vařeného masa, hlíz a měknoucích morku. Nosové hlasy žen zpívajících cestou za každodenními skromnými povinnostmi. Zvuky vydávané při milování, zpěv dětí. Někdo by mohl pracovat na špičáku z parohu, spirálovitém okraji rozštípnuté dlouhé kosti nebo pazourku. Další by klečeli u potoka, vyleštěnými čepelemi a škrabkami oškrabovali kůže a opodál by jamky v písku označovaly místa, kde jsou zahrabané další kůže.

Kdykoliv by se někdo potřeboval vymočit, dřepł by si nad jamku a poslal moč dolů. Kvůli vydělávání kůží.

Kmeti by posedávali na kamenech, pozorovali tábor a své příbuzné věnující se své práci a snili o tajných místech a stezkách, otevírajících se za horečného drmolení a bubnování, a o vířících scénách namalovaných na louči ozářený kámen uprostřed kypící noci, kdy se květy otevírají před očima do spousty barev, kdy se vzory zvedají na povrch a vznášejí se v kouřem zhoustlém vzduchu.

Lov a hostina, shromáždění a tvarování. Dny a noci, porody a úmrtí, smích a žal, příběhy vyprávěné a opakované, v němž se mysl otevírá a ukazuje se jako dar všem příbuzným, všem přívětivým, přátelským tvářím.

Onrak věděl, že na ničem jiném nezáleží. Pokaždé, když chlácholili duchy, usilovali o ochranu toho drahocenného míru, té dokonalé nepřetržitosti. Duchové předků přebývali nablízku a stáli na stráží nad živými. Vzpomínky vetkávaly vlákna, která všechny svazovala, a když se o vzpomínky podělili, pouta byla ještě pevnější.

V táboře za ním se jeho milovaná družka Kilava uložila na měkké kožešiny, protože měla za pár dní porodit jejich druhé dítě. Plecnice jí přinesly dřevěné misky s tukem a chutné ponravy, ze kterých se ještě kouřilo, jak se smažily na plochých kamenech kolem ohniště. A med a čaj z bobulí a kůry. Krmily ji neustále, a budou v tom pokračovat, dokud nezačne rodit, aby měla sílu a zásoby, až je bude potřebovat.

Onrak si vzpomněl na večer, kdy šli s Kilavou do domu Seren Pedak v tom podivném poničeném městě Lederas. Když se doslechl o smrti Trulla Sengara, byla to pro něj jedna z nejtěžších chvil jeho života. Ale stát před přítelovou vdovou bylo ještě těžší. Když se na ni podíval, uvnitř se úplně zhroutil a jeho pláč nebyl k utišení. O něco později žasl nad Sereninou zmužilostí, jejím nadpřirozeným klidem, a říkal si, že musela truchlit celé dny a noci po vraždě svého milovaného. Dívala se, jak Onrak pláče, a v očích měla smutek, ale ne slzy. Uvažila čaj a Onrak se zatím choulil v Kilavině objetí.

Teprve později začal horovat proti nespravedlnosti, děsivé nesmyslnosti přítelovy smrti. A během té noci, kdy se s ní snažil mluvit o Trullovi – o věcech, které sdíleli od onoho okamžiku křehkého soucitu, kdy se Onrak rozhodl válečníka vysvobodit – si připomněl všechny ty zuřivé bitvy, vzdorovitou obranu a dechberoucí odvahu, což všechno mělo přinést konec, jaký by toho byl hoden, smrt smysluplnou, zářící obětí. A přece je Trull Sengar všechny přežil, všechny do jednoho, a z bolesti a ztráty si vytvořil jakési vítězství.

Kdyby byl Onrak tehdy v té krvi zacákané pískové aréně, byl by Trullovi hlídal záda. Vrah by se svou krutou zradou neměl naději na úspěch. A Trull Sengar by byl přežil a viděl by své dítě růst v břiše Seren Pedak, a s bázní a úžasem by se stal svědkem té záře v očích akvizitor, jež se cele soustředila do sebe. Takový pocit úplnosti pochopitelně nemohl zažít žádný muž, protože ona se stala nádobou pokračování, obrazem naděje a optimismu pro budoucí svět.

A kdyby to Trull mohl vidět – a nikdo si to nezasloužil víc po všech těch bitvách, zraněních a zkouškách a nesmírné samotě, do níž Onrak nikdy nedokázal proniknout – po tolika zradách zůstal hrdý, nepokořený a vydával ze sebe vše, co měl. Ne, na tom nebylo nic spravedlivé.

Seren Pedak byla laskavá a velkorysá. Dovolila Kilavě provést obřad zajišťující bezpečný porod. Ale taky dala jasně na srozuměnou, že po ničem jiném netouží a že tuto cestu vykoná sama. A byla i dost silná, aby ji zvládla.

Ano, ženy dokážou být děsivé ve své síle a odolnosti.

Jakkoliv by byl Onrak rád nablízku Kilavě a zahrnoval ji dary a pochoutkami, jakýkoliv takový pokus by se setkal jen s výsměchem plecnic a výhrůžkou od Kilavy samotné. Musel se naučit udržovat si odstup, když teď byl porod na spadnutí.

V každém případě si oblíbil Udinaase. Pravda, jedovaté poznámky pronášel mnohem častěji než Trull a měl sklony k ironii a sarkasmu, protože jinými zbraněmi nevládl. Onrak přesto oceňoval jeho zahořklý důvtip a víc než to, ve své nové roli otce předváděl nečekané schopnosti – Onrakovi neušly a rozhodl se, že až přijde čas, pokusí se je napodobit.

Poprvé o tuto příležitost přišel, a jeho prvního syna Ulsuna Prala vchovali jiní, adoptivní strýcové, bratři, tety. Dokonce i Kilava byla většinou pryč. A tak, i když Ulsun skutečně pocházel z jejich krve, patřil mnohem víc svému lidu než svým rodičům. Onrak si namlouval, že v tom je jen trocha smutku, zlomky lítosti, které nějak nedokázaly zapadnout do vzpomínek na rituál existence bez smrti.

Tolik se toho změnilo. Svět jako by spěchal kolem, pomíjivý a nepolapitelný, dny a noci mu klouzaly mezi prsty. Občas ho téměř ochromil pocit ztráty, přemáhalo ho trápení při pomyslení na další okamžik, který pominul, ztratil se za jeho patami. Snažil se, aby mu nic neuniklo, smysly nastražené při každém zpropadeném příchodu, aby mohl strávit, pohltnout a těšit se z každé nové chuti, a pak přišla chvíle, kdy ho to přemohlo a on se jen zmítal v oslepující, ohlušující potopě.

Příliš mnoho pocitů, přičemž pláč byl zřejmě jeho odpovědí na většinu věcí z jeho smrtelného života – na radost i žal, na dary přijaté i utrpené ztráty. Možná zapomněl všechny ostatní reakce. Možná se ztratily jako první, jakmile přestal mít čas význam a stal se krutým jako kletba, zanechávající za sebou slzy, vysychající jako poslední.

Udinaas a Silchas Zmar se blížili.

A Onrakovi bylo opět do pláče.

D'rasilhanské pobřeží vypadalo jako ohlodané a shnilé. Kalný příboj plný naplavenin narážel do poďobaných vápencových skal a ponořených písčín zarostlých mangrovy. S každou vlnou se zvedla a klesala pěna barvy světlého masa, a nezdolný štít Tanakalian dalekohledem nad hranicí přílivu viděl pŕlměsíčné kapsy písku a šterku, hromádky mrtvých ryb, o něž se prali racci, a ještě něco – bylo to dlouhé, nízké a možná plazí – co se každou chvíli vynořilo z pěny a rozehnalo křičící racky.

Tanakalianovi se ulevilo, že na pobřeží není sám. Jak se lišilo od pobřeží, které vídal skoro celý život – tam byla voda hluboká, čistá a nebezpečně studená a každý záliv byl zahalený stíny černých útesů a hustých jehličnatých lesů. Neuměl si ani představit, že takové pobřeží, jaké měl teď před očima, vůbec existuje. Špinavé, páchnoucí, jako přezrálá prasečí kejda. Soudil, že na severovýchodě, pod mladým pohořím táhnoucím se k jihu, se do obrovské zátoky vlévá mohutná řeka. A to bylo divné. Měl pocit, jako by se díval na nějaký obrovský zločin, zásadní *nesprávnost* šířící se jako otrava krve.

„Co si přejete, pane?“

Nezdolný štít odložil dalekohled a zamračil se k severu. „Zamřfí-
me k ústí té řeky, kapitáne. Hádám, že hlavní kanál leží na druhé straně, blíž k východnímu břehu – útesy vypadají strmé.“

„I odtud jsou jasně vidět náplavy těsně pod hladinou,“ ohlásil kapitán a zaváhal. „Mně ale dělají starosti ty, které nevidíme, nezdolný štíte. Dokonce ani nevím, jestli bychom měli počkat na příliv.“

„Nemůžeme odplout dál na moře a pak se přiblížit k východnímu pobřeží?“

„Přfímo proti proudu řeky? Možná, ale až se řeka srazí s přílivem, bude ten proud zrádný. Nezdolný štíte, předpokládám, že delegace, kterou hledáme, nejsou námořníci?“

Tanakalian se usmál. „Království od pobřeží odděluje téměř neprostupné pohoří, a dokonce i na vnitrozemské straně pohoří si území nárokují pastevecké kmeny – mezi nimi a Bolkandem panuje mír. Nicméně, abych vám odpověděl, pane, Bolkandové nejsou námořníci.“

„Tedy to ústí řeky...“

„Ano, kapitáne. Díky velkorysé dohodě s D’rasilhany má bolkanďská delegace dovoleno utábořit se na východním břehu řeky.“

„Hrozba vpádu dokáže změnit i dávné nepřátele v nejbližší společníce,“ poznamenal kapitán.

„Vypadá to tak,“ souhlasil Tanakalian. „Pozoruhodné je ale to, že tato aliance zřejmě vydržela, i když už vpád z Lederské říše nehrozí. Soudím, že se přece jen projevíly jisté výhody míru.“

„Myslíte výdělečné.“

„Oboustranně, ano, kapitáne.“

„Musím teď dohlédnout na loď, pane, pokud máme upravit směr k místu přiznání.“

Nezdolný štít kývl, a když kapitán odešel, zvedl znovu k očím dalekohled a opřel se o galionovou figuru na levoboku, aby měl lepší stabilitu. Moře tak daleko v bezejmenné zátoce nebylo příliš rozbourané, ale brzy se objeví válečné trůny, a on hodlal využít kymácení lodi k tomu, aby lépe prozkoumal útesy na východním pobřeží.

Smrtný meč Krughava zůstávala ve své kajutě. Po svém návratu z návštěvy u pobočnice započal válečný jezdec Run’Thurvian prodlouženou meditací v ústraní, a byl nyní také v podpalubí. Přítomnost některého z nich by vyžadovala určitou formálnost, která Tanakalianovi šla stále víc na nervy. Chápal, že správné chování je nutné, a znal i břemeno tradice, propůjčující význam všemu, co dělali – a všemu, čím byli – ale on strávil nějakou dobu na velitelské lodi pobočnice, ve společnosti Malažanů. Ti se i ve všeobecné svízelné situaci chovali nenuceně, což nezdolný štít zprvu šokovalo, než pochopil cenu takového chování. Když došlo na boj, o disciplíně Lovců kosti nemohlo být pochyb. Ale pohromadě je držela síla, mající základ v kamarádství, projevovaném během nekonečně dlouhé nečinnosti, jakou musí přetrpět každá armáda. Tanakalian začal nacházet potěšení v jejich ztřeštěném nedostatku etikety, otevřeně neúctě a zvláštní zálibě v absurdnu.

Možná to byl špatný vliv, jak naznačovalo Run’Thurvianovo lehce nesouhlasné mračení, kdykoliv se Tanakalian pokusil o vlastní ironickou poznámku. Ovšem když došlo na nový nezdolný štít řádu, seznam věcí, ve kterých válečného jezdce zklamal, nebyl právě krátký. Byl totiž příliš mladý, žalostně nezkušený a měl hrozný sklon činit unáhlené soudy – a zvlášť ta poslední vada byla u někoho honosícího se titulem nezdolný štít prostě nepřijatelná.

„A také máte příliš čilé myšlení, pane,“ prohlásil válečný jezdec kdysi. „Nezdolný štít nemá konat soudy. Nemá rozhodovat, kdo je

hoden vašeho objetí. Ne, pane, avšak vy jste nikdy neskrýval své záliby. To vám přiznávám.“

Vzhledem k okolnostem to od něj bylo velkorysé.

Jak loď ztrácela během obratu rychlost, Tanakalian sledoval hrůzu nahánějící pobřeží a zmučené hory – mnohé měly vrcholky zahalené kouřem a ohavnými plyny. Nebylo by dobré, kdyby se ocitli na tom nebezpečném pobřeží, i když vzhledem ke zdejším přirozeným proudům, mířícím od břehu, to bylo nebezpečí velice skutečné. A nezdolný štít dovedlo k dalšímu z těch příšerných soudů, ale v tomto případě na něm nedokázal najít chybu ani sám válečný jezdec.

Tanakalian s lehkým úsměvem znovu odložil dalekohled do pouzdra z tulení kůže, jež měl zavěšené pod levým ramenem. Sestoupil z přední nástavby a zamířil do podpalubí. Aby bezpečně proplul do ústí řeky, budou potřebovat Run’Thurviana a jeho kouzla. Tanakalian usoudil, že je to dostatečné ospravedlnění k tomu, aby válečného jezdce vyrušil z meditace, do níž byl pohroužen už několik dní. Run’Thurvian si sice cenil svého práva na samotu a naprosté odloučení, ale jistým nezbytnostem se nemohl vyhýbat ani válečný jezdec řádu. Kromě toho starci pobyt na čerstvém vzduchu prospěje.

Velitelská loď byla v zálivu sama. Zbývajících čtyřiadvacet použitelných válečných trůnů zaujalo postavení na otevřeném moři. Bez problémů vydrží cokoliv, co na ně jižní oceán vrhne, pochopitelně kromě tajfunu, ale období tajfunů už podle místních navigátorů pominulo.

Protože *Zuřivého vlka* přenechali pobočníci, sloužila nyní jako vlajková loď řádu *Listral*. Nejstarší loď flotily – od položení jejího kýlu uplynulo už skoro čtyřicet let – a byla poslední z první řady trimaránů, již zastaralého stylu. To propůjčovalo lodi zuřivý vzhled, protože každá viditelná píd’ železného dřeva byla vyřezaná do podoby vrčící vlčí hlavy a prostřední trup byl vytvarovaný jako vlk ve skoku, ze tří čtvrtin ponořený, takže pěna vyhazovaná přídí se čerila v rozevřené, zubaté tlamě.

Tanakalian loď miloval, dokonce i starobyloou řadu kajut otočených dovnitř a lemujících první úroveň podpalubí. *Listral* mohla nést jen polovinu pasažérů oproti válečným trůnům druhé a třetí řady. Zároveň však byly kajuty poměrně prostorné, vlastně téměř přepychové.

Obydlí válečného jezdce zabíralo poslední dvě kajuty na pravoboku. Ve stěně mezi nimi byly nyní úzké, nízké dveře. Kajuta na zádi sloužila Run’Thurvianovi jako soukromá rezidence, ta na přídí byla

vysvěcena jako vlčí chrám. Jak čekal, našel ho Tanakalian klečel se skloněnou hlavou před dvouhlavým oltářem. Ale něco nebylo v pořádku – ve vzduchu páchlo ohořelé maso a spálené vlasy a Run’Thurvian, zády k Tanakalianovi, se nepohnul, když sem nezdolný štít vrazil z chodby.

„Válečný jezdců?“

„Nepřibližujte se,“ zachraptěl Run’Thurvian hlasem, který byl změněný téměř k nepoznání. A Tanakalian už zaslechl i jeho zoufalé lapání po dechu. „Nemáme moc času, nezdolný štíte. Já... soudil... že mne nikdo nebude rušit, bez ohledu na to, jak dlouho budu nepřítomen.“ Kašlavý, hořký smích. „Zapomněl jsem na vaši... troufalost, pane.“

Tanakalian popošel o krok blíž. „Pane, co se stalo?“

„*Nechodte blíž, prosím vás!*“ zasupěl válečný jezdec. „Musíte vyřídít má slova smrtelnému meči.“

Na leštěné dřevěné podlaze kolem klečícího muže se cosi lesklo, jako kdyby z něj něco vytékalo na všechny strany – ale nebyla tu cítit moč, a tekutina, ač hustá jako krev, měla ve slabém světle lucerny zlatou barvu. Při pohledu na to se Tanakaliana zmocnil opravdový strach a slova válečného jezdce k němu stěží pronikla přes hlasité bušení srdce. „Válečný jezdců –“

„Vydal jsem se daleko,“ vykládal Run’Thurvian. „Pochyby... rostoucí neklid. Poslouchejte! Není taková, jak jsme si mysleli. Dojde ke... zradě. Vyřídte to Krughavě! Přísaha – *udělali jsme chybu!*“

Louže se zvětšovala, hustá jako med, a válečný jezdec jako by se zmenšoval a propadal do sebe.

„*On umírá. U vlků, on umírá.*“ Válečný jezdců,“ vyhrkl Tanakalian a s námahou potlačil děs a polykal, aby zahnal hrůzu z toho, co měl před očima, „přijmete mé objetí?“

Smích, který si našel cestu ven, zněl, jako by probublal blátem. „Ne. Nepřijmu.“

Nezdolný štít se ohromeně zapotácel.

„Vy... vy nejste... *způsobilý*. Nikdy jste nebyl – další z Krughaviňých omylů v... v úsudku. Zklamal jste mne a stejně tak zklamete ji. Vlci nás opustí. Přísaha je zrazuje, rozumíte? Viděl jsem naši smrt – toho zde před vámi i těch, kdo přijdou po něm. Vaši, Tanakaliane. I smrtelného meče a všech bratrů a sester Šedých příleb.“ Zakašlal, a v křeči z něj něco vystříklo až na oltář, jakási tekutina s chuchvalci, které klouzaly v záhybech kamenné srsti na vlčích krcích.

Klečící člověk se sesul a uprostřed se přehнул do neuvěřitelného úhlu. Zvuk, jaký vydalo jeho čelo při nárazu na podlahu, připomínal

rozkrápnutí vajíčka. Navíc kost v těch místech není příliš odolná, takže se mu z bortilo i čelo.

Tanakalian zíral. Přitáhlo ho to blíž. Uviděl vodnaté pramínky vytékající ze zničené hlavy válečného jezdce.

Ten člověk se prostě... *roztekl*. Jeho šedá hmota se vařila a řídla do průhledných pramínků tuku.

Tanakalian chtěl zařvat hrůzou, ale zmocnil se ho silnější děs. *Nechtěl přijmout mé objetí. Řekl, že jsem ho zklamal. Řekl, že je zklamou všechny.*

Zrada?

Ne, tomu nemůžu uvěřit.

Neuvěřím.

Třebaže věděl, že Run⁷Thurvian je mrtev, promluvil na něj. „Byl to váš neúspěch, válečný jezdcé, ne můj. Tak vy jste se vydal daleko, co? Soudím... že ne dost daleko.“ Odmlčel se a snažil se potlačit třes, který se ho zmocnil. „Válečný jezdcé. Pane. Těší mě, že jste nepřijal mé objetí, protože teď vidím, že jste si ho nezasloužil.“

Ne, nebyl obyčejný nezdolný štít jako všichni před ním, všichni, kdo žili a zemřeli pod tíhou toho titulu. Pasivní přijetí ho nezajímalo. Byl ochoten na sebe brát lidskou bolest, to jistě, ale ne bez rozmyslu.

Nakonec i já jsem smrtelný člověk. A právě ze své podstaty dokážu zvažovat své názory na to, co má cenu. A co ji nemá.

Ne, nebudu jako ostatní nezdolné štíty. Svět se změnil – a my se musíme změnit s ním. Musíme se změnit, abychom mu mohli čelit. Hleděl na hromádku, jež zbývala z válečného jezdce Run⁷Thurviana.

Přijde šok. Zděšení a tváře zkřivené šíleným strachem. Řád bude uvržen ve zmatek, a bude na smrtelném meči a nezdolném štítu, aby loď ukormidlovali do doby, než bude z řad bratrů a sester jmenován nový válečný jezdec.

Naléhavějším problémem ale podle Tanakaliana bylo, že během plavby kanálem nebudou mít kouzelnou ochranu. Podle jeho odhadu – v této chvíli otřeseného – to byla neodkladná zpráva.

Smrtelný meč bude muset počkat. Stejně jí neměl co říct.

„Objal jsi našeho bratra, nezdolný štíte?“

„Samozřejmě, smrtelný meči. Jeho bolest je teď ve mně, stejně jako jeho spása.“

Mysl tvaruje svoje zvyky a zvyky tvarují tělo. Celoživotní jezdec bude mít nohy do O, námořník bude stát rozkročený i na pevné zemi. Ženy, které si na prst natáčejí pramínky vlasů, začnou časem sedět s hlavou nakloněnou na stranu. Někteří ustaraní lidé skřípou

zuby a během let jim zesílí žvýkácí svaly a stoličky si obrousí na hladké pahýly zcela bez hrbolek a korunek.

Stráž Yedan Derryg se zatoulal na kraj vody. Noční obloha, důvěrně známá tomu, kdo svůj celý život soustředí na tuto pozdní chvíli předcházející východu slunce, se mu ukazovala cizí, protivně zbavená předvídatelná, známa, a jeho žvýkácí svaly rytmicky, bez ustání pracovaly.

Na klidné hladině zálivu se vznášely odražené šmouhy nazelenalých komet, připomínající průzračné, zářící duchy, mající ve zvyku táhnout se v brázdách za loděmi. Na obloze byli cizinci. Noc za nocí se přibližovali, jako by je někdo povolal. Rozmazaný měsíc zapadl, což byla úleva, ale Yedan stále viděl nepokojné chování přílivu – věci, které bývaly samozřejmé, samozřejmými být přestaly. Starosti si tedy dělal oprávněně.

K pobřeží se blížilo utrpení a Třasové nebudou ušetřeni. Věděla to i Šero, a Yedan viděl sílící obavy v usazených očích čarodějek a zaklínačů, až začal mít podezření, že vycítili příchod něčeho nesmírného a děsivého. Žel, společné obavy nepřinesly obnovou snahu o spolupráci – politický zápas mezi nimi zůstal, ba ještě zesílil.

Hlupáci.

Yedan Derryg nebyl zrovna upovídaný. Měl v hlavě tak sto tisíc slov, která dokázal donekonečna přeskládávat, ale to neznamenalo, že by se namáhal vyslovit je nahlas. Podle něj to nemělo příliš velký smysl, a podle jeho zkušeností se s rostoucí složitostí zhoršovalo chápání – i když soudil, že se nejedná o selhání komunikačních schopností, nýbrž že jde o možnosti a kapacitu. Lidé přebývají v bažinách pocitů, lepících se jako bláto na každou myšlenku, čímž se zpomaluje myšlení a myšlenky v něm ztrácejí tvar. Vnitřní disciplína, nutná k tomu, aby se člověk od takových těžkopádných návyků oprostil, byla obvykle příliš drastická a náročná, prostě příliš namáhavá. Navíc panovala silná neochota do toho vložit nezbytnou námahu. A taky měl mnohem krutější názor, mající co do činění s poznáním, že na světě existuje mnohem víc hlupáků než chytrých lidí. Potíž spočívala ve vrozené šikovnosti, s níž hlupáci svou hloupost zakrývali. Pravda se zřídka kdy projevovala v upřímném zamračení či vážném svráštění obočí. Místo toho se obvykle prozradila zábleskem podezíravosti, náznakem nedůvěry v bezmyšlenkovitým odmítnutí či zcela zvrácením mlčením, majícím naznačit hluboké zamyšlení, které ale ve skutečnosti neexistovalo.

Yedan Derryg na takové hry neměl čas. Hňupa vycítil na padesát kroků. Sledoval jejich mazané vytáčky, naslouchal jejich vychloubání

a pořád dokola se divil, proč nikdy nedokážou pochopit, že energie vynakládaná na zakrývání vlastní hlouposti by jim mnohem víc prospěla, kdyby ji vědomě věnovali na využití toho mála důvtipu, který měli. Pochopitelně pokud takové zlepšení bylo vůbec možné.

Ve společnosti existovala spousta mechanismů určených k tomu, aby zakrývaly, ba dokonce rozmazlovaly myriádu hlupáků, zvlášť proto, že jich obvykle byla většina. A navrch k těmto mechanismům také člověk narážel na různé pasti a léčky, všechny do jednoho vytvořené k tomu, aby vyhmátly a zničily chytré lidi. Nakonec žádný argument, byť by byl sebegeniálnější, nepřemůže nůž vražený do slabin. Nebo popravčí sekeru. A krvežíznivost davu je vždycky hlasitější než osamělý hlas rozumu.

Yedan Derrig věděl, že skutečné nebezpečí představují skrytí podvodníci – ti, kteří dokážou zahrát hlupáky, přičemž ale jsou natolik mazaní, aby, ač omezení na okamžité uspokojení z vlastního postavení, vykazovali velkou obratnost při využívání jak hlupáků, tak i chytrých lidí. Právě ti hladovějí po moci a většinou ji také dokážou získat. Žádný génius samozřejmě dobrovolně nepřijme skutečnou moc, protože velmi dobře zná její nebezpečné kouzlo. A hlupák ji nedokáže úspěšně držet dlouho, leda když se spokojí s tím, že je něčí figurkou, v kterémžto případě je moc, kterou vládne, pouhou iluzí.

Když se dá dohromady menší horda takových skrytých podvodníků – těch s průměrnou inteligencí, obratnou zákeřností a mamonnářskou ctižádostí – máte zaděláno na pořádné problémy. Skvělý případ byl k vidění v kovenu čarodějnic a zaklínačů, kteří donedávna vládli Třasům – nakolik lze vládnout rozprášenému, zpuštěnému a deprimovanému lidu.

Se skřípáním zubů si Yedan Derrig přídřepl. Od špiček bot mu odbíhaly vlnky a s bubláním se vsakovaly do jamek v měkkém písku. Paže se mu chvěly, svaly měl rozbolavělé únavou. Slaná voda mu nedokázala vypláchnout z chřípí ten zápach.

Za ním, ve špinavých chatrčích za bermou, se probudily hlasy. Slyšel, jak kdosi mřítí na břeh, zřejmě se potácel. Přicházel blíž.

Yedan natáhl ruce, aby mu je omývala studená voda, a to, co bylo průzračné, bylo náhle zakaleno tmavými květy. Díval se, jak vlny něžně klouzají po břehu a odnášejí skvrny, a v duchu pronesl modlitbu.

*Toto do moře,
toto od pobřeží,
toto dávám upřímně,
dokud voda nebude zas čistá.*

Došla k němu. „Ve jménu Prázdného trůnu, Yedane, *co jsi to udělal?*“

„Inu,“ odvětil na sestřinu zhrozenou nevíru, „zabil jsem všechny až na ty dvě, má královno.“

Obešla ho, vstoupila do vody, až stála před ním, položila mu dlaň na čelo a zatlačila, aby mu viděla do tváře, aby se mu mohla podívat do očí. „Ale... *proč?* Myslel sis, že je nezvládnutý? *Že je nezvládneme?*“

Pokrčil rameny. „Chtěli krále. Takového, který by tě ovládal. Takového, kterého by zase mohli ovládat oni.“

„A tak jsi je zavraždil? Yedane, z dlouhé chýše se stala jatka! A opravdu si myslíš, že to, co jsi spáchal, dokážeš smýt z rukou? Právě jsi zavraždil osmadvacet lidí. *Třasů. Mých lidí!* Starců a stařen! Ty jsi je pobil!“

Zamračil se na ni. „Má královno, já jsem Stráž.“

Zírala na něj a on jasně poznal její výraz. Byla přesvědčená, že se její bratr zbláznil. V hrůze se odtahovala.

„Až se vrátí Pully a Skwish, zabiju je taky,“ prohlásil.

„To neuděláš.“

Poznal, že rozumný rozhovor se sestrou není možný, ne v této chvíli, kdy se z vesnice nesl stále silněji zděšený, žalostný křik. „Má královno –“

„Yedane,“ vyjekla. „Copak nechápeš, co jsi udělal mně? Neuvědomuješ si, jakou ránu jsi mi zasadil – když jsi něco takového provedl mým jménem...“ Zřejmě nedokázala větu dokončit. V jejích očích zahlédl slzy. Pak její pohled zamrzl a tón ztvrdl, když promluvila. „Zbývají ti dvě možnosti, Yedane Derrigu. Zůstaneš a budeš předán moři. Nebo přijmeš vyhnanství.“

„Jsem Stráž –“

„Potom tedy budeme k noci slepí.“

„To nelze dopustit,“ namítl.

„Hlupáku – nedal jsi mi na vybranou!“

Pomalou se narovnal. „Potom tedy přijmu moře –“

Obrátila se k tmavé vodě. Ramena se jí třásla, sklonila hlavu. „Ne,“ vypravila ze sebe ochraptěle. „Vypadni odsud, Yedane. Jeď na sever, do starých edurských zemí. Nepřijmu jedinou další smrt mým jménem – ani jedinou. Bez ohledu na to, jak bude zasloužená. Jsi můj bratr. Běž.“

Věděl, že ona mezi podvodníky nepatří. Ani mezi hlupáky. Vzhledem k nekonečnému nepřátelství ze strany kovenu měla menší moc, než její titul hlásal. A pozná, jak už byla Yan Tovis inteligentní, se s tím omezením prostě spokojila. Kdyby byli čarodějnice a zaklínači

moudří a rozvážní a rozpoznali nebezpečné vábení ctižádosti, klidně by nechal všechno při starém. Jenomže je rovnováha nezajímala. Chtěli to, co ztratili. Nevykazovali inteligenci, jakou situace vyžadovala.

Proto je odstranil, a nyní vládla sestra absolutní mocí. Pochopitelně z toho byla rozrušená. Říkal si, že nakonec pochopí, co bude nezbytné. Zejména jeho návrat jako Strážce, aby vyrovnával její potenciálně neomezenou moc.

Bude muset být trpělivý.

„Poslechnu tě,“ pravil.

Neobrátila se, a tak Yedan Derryg kývl a vydal se podél pobřeží k severu. Koně a soumara nechal uvázané o dvě stě kroků dál, těsně nad hranicí nejvyššího přílivu. Jednou z jistých měřítek inteligence ostatně je přesné předvídání následků. Pocity vybuzené k životu dokážou člověka utopit stejně snadno jako příboj, a on nehodlal přispívat k jejím nesnázím.

Brzy vyjde slunce, ale protože se blížil déšť, jeho planoucí oko nejspíš nebude vidět dlouho, a na Třasy se brzy přiřítí nepřítomnost více než dvou desítek bezostyšných vznikajících tyranů jako závan svěžího větru.

Noční oblohou se hnali cizinci, a pokud měli mít Třasové aspoň nějakou naději na přežití toho, co se blížilo, muselo se s politikou zrady zamést. S konečnou platností.

A to nakonec byla jeho zodpovědnost. Možná sestra zapomněla nejstarší přísahy poutající Strážce. On ale ne. A tak udělal, co bylo nutné.

Nijak ho to netěšilo. Jistě, přineslo mu to uspokojení, jaké by cítil každý moudrý, inteligentní člověk, jemuž by se podařilo smést hejno krátkozrakých žraloků, čímž by vyčistil vodu. Uspokojení však nikoliv.

Jak tak kráčel podél vody, pevnina napravo začínala světlat. Moře nalevo však zůstávalo tmavé.

Občas byla hranice mezi těmi dvěma prostě příliš tenká.

Pully přešlápla a zadívala se do jámy. V díře se hemžily stovky hadů, zprvu netečných, ale jak se den otepleval, kroutili se jako červi v otevřené ráně. Zatahala se za nos, který ji začínal svrbět pokaždé, když se vrátila ke svému zlovyku hryzání rtů, ale svrbění nepřestávalo. Což pochopitelně znamenalo, že si dál ohryzávala svrštělé chlopně zakrývající zbývající zuby.

Stárnutí je bída. Nejdřív se vytáhne kůže. Pak se do celého těla

rozleze bolest, i na místa, která ani neexistují. Píchání, hlodání a křeče, a celou dobu se stále vytahuje kůže, vrásky se prohlubují, záhyby se skládají a veškerá krása mizí. Rytmičkový pohyb pevného zadku, nevinnost širokých cecků. Tvář dosud schopná snášet počasí, rty dosud sladké a měkké jako vaky tuku. Všechno pryč. Zbyla jen mysl, která se sama viděla stále mladá, s budoucností před sebou, lapená v pytlí volného masa a křehkých kostí. Nebylo to spravedlivé.

Znovu se zatahala za nos ve snaze získat zpět cit. A to byla další věc. Nesprávné části pořád rostly. Uši a nos, bradavice a mateřská znaménka, všude rašily chlupy. Tělo zapomělo na svá vlastní pravidla, maso zhlouplo a bystrá mysl mohla jen lkát, ale nic skutečného se nikdy nezměnilo, leda k horšímu.

Rozkročila se a na kamenitou hlínu vyslala proud moči. Dokonce i obyčejné věci začínaly být míň předvídatelné. Ach, stárnutí je opravdu hrozné.

Mezi hemžícími se hady se objevila hlava Skwish a zamrkala.

„Jo,“ řekla Pully, „jsem pořád tady.“

„Jak dlouho?“

„Den a noc a teď je ráno. Dostalas, cos potřebovala? Všecko mě bolí.“

„A já mám spominky, jaký sem nikdá nechtěla.“ Skwish se hrabala z hromady hadů, jimž to příliš nevadilo, nebo si jí spíš nevšimli, jak se soustředili na šílené páření, které snad mělo trvat věčně.

„Na to, co asi potřebujem, esli ráčíš?“

„Možná.“

Skwish natáhla ruku a Pully jí pomohla z jámy. „Ty, ty seš teda uleželá, ženská. Hadí moč a bílý mlčí, ty budeš mět vajččka aji v uších.“

„Na putování je to studenej duch, Pully, a už to nikdá neudělám, takže eslivá smrdím, je to nejmenčí z našich problémůch. Cha, potřebuju se namočit v moři.“

Vydaly se k vesnici na pobřeží, vzdálené půlden cesty.

„Cestovalas daleko, co, Skwish?“

„Je to zly a je to zly, Pully. Studená krev na východě, kerou žádný slunce nezahřeje. Vidím, jak se dolu valej černý mračna, železnej děšť a rány v zemi. Vidím, jak hvězdy mizej a jinak nic než zelenou záři a ty zelený záře sou taky studeny, studeny jako východni krev. Všecko vchází akorát z jedný jediny haluze, viš. Jediný haluze.“

„Takže sme hádaly správně, a až příště Šero zašteká vo stěhování Třasůch dál vod břehu, můžeš ji vodrovnat. Pak budem hlasovat a šupem ji vyženem. Ji i Stráže.“

Skwish kývla a snažila se z vlasů dostat chuchvalce hadího sper-

matu, ale bez většího úspěchu. „Dostane, co si zaslouží, Pully. Třasové měli dycinky jasno. Nemůžeš kolem sebe mlátit pořád dokola a myslet si, že svět ti to nevrátí. Dokud se břeh nerozbije, a že se rozbije, a až se rozbije, my se utopíme. Viděla sem prach, Pully, ale nebyla to suchá hlína. Byly to vločky kosti a kůže a snů a zrněk prachu, jaky překvapeni, ha! Sme v takovym loji, sestro, že se můžem akorát smát a vtančit do moře.“

„To pro mě dobry,“ zabručela Pully. „Mám tolika bolesti, že bysem mohla bejt ztělesněním samotny bolesti.“

Dvě třasské čarodějky – poslední přeživší, jak měly brzy zjistit – vykročily směrem k vesnici.

Vezměte jiskřivě planoucí rámě slunečního ohně, dodejte mu tvar, vlastní život, a ze slabě chladnoucího zjevení by se mohl vynořit někdo jako Rud Elalle, nevinně mrkající, aniž by tušil, že vše, čeho se dotkne, by mohlo vybuchnout v ničivých plamenech – pokud by měl něco takového v úmyslu. A Udinaas, jako jeho mentor, měl neustále na paměti jedinou věc: *bez ohledu na to, co uděláš, nesmíš ho rozzlobit.*

Uvědomoval si, že potenciál je občas síla, které je lepší se vyhnout, protože potenciál, který cítil ve svém synovi, nebyl právě pozhánáním.

Bezpochyby každý otec zažil podobný záblesk oslepující, spalující pravdy – chvíli, kdy vycítil synovu bezprostřední převahu, ať už fyzickou, nebo její ne tak zjevně násilný příslib. Nebo to možná bylo spíš vzácné, vykouzlené okolnostmi. Nakonec ne každého otce syn se dokázal popustit do dračí podoby. Ne každého otce syn měl v očích zlatou imanenci úsvitu.

Něžná nevinnost Ruda Elalleho byla měkkým pláštěm zakrývajícím obludnou povahu, a to byl neodvratitelný fakt, nápis vypálený do synovy krve. Silchas Zmar o tom mluvil s vědoucím výrazem a bolestnou pravdou. Blížící se žeň eleintů, úrodná krutost snažící se jen uspokojit sama sebe – považující svět (jakýkoliv svět, každý svět) za krmiště, a v nafouklém přebytku čekal příslib uspokojení.

Málo bylo těch se zkaženou krví, jimž se podařilo překonat vrozenou megalomanií. „*Ach, Udinaasi,*“ řekl Silchas Zmar. „*Můj bratr, snad, Anomander. Osserk? Možná, a možná ne. Kdysi tu byl jeden kostěj... a jaghutský převtělenec. A hrstka dalších – jejichž eleintí krev byla řidší – a proto jsem vkládal naděje do Ruda Elalleho, Udinaasi. Je třetí generací – copak se nepostavil vůli své matky?*“

Inu, povídalo se, že to udělal.

Udinaas si přetřel obličej. Znovu se podíval na chýši s kostrou z klů a přemýšlel, zda by měl zajít dovnitř a to jednání okamžitě ukončit. Silchas Zmar se přece jen nepočítal mezi ty, kdo ovládali svou dračí krev. Ždíbec upřímnosti, bezpochyby vytržený z rány zasazené pokorou. To jediné Udinaase zadrželo.

Onrak, dřepící vedle něj a zahalený kouřem z ohniště, si dlouze vydechl, až mu vzduch zahvízdal v nose – když si nos zlomíte víckrát, každý dech bude utrápenou muzikou. Aspoň tak to platilo pro tohoto válečníka. „Myslím, že ho vezme.“

Udinaas kývl, nevěřil si natolik, aby promluvil.

„Jsem... zmatený, příteli. Divím se, že jsi dovolil toto... setkání. Že se sám omluvíš a nebudeš nic namítat proti tomu pozvání. Ta chýše může být místem plným lži, Udinaasi. Co zabrání Bílé vráně, aby tvému synovi nabídl sladký doušek strašlivé moci?“

V Onrakově hlase zaznívala upřímná obava, která si zasloužila víc než jen mlčení. Udinaas si znovu přetřel obličej a nevěděl, co má znečitlivělé víc – tvář či ruce. A rád by věděl, proč mu právě tohle připadá tak důležité. „Kráčel jsem říší Starvald Demelain, Onraku. Mezi kostmi bezpočtu mrtvých draků. V bráně byly mrtvolky navršené jako mouchy na okenním parapetu.“

„Mají-li eleinti skutečně v povaze touhu po sebezničení, nebylo by lepší Ruda před takovou charakterovou vadou chránit?“ zkoušel to Onrak.

„Pochybuju, že by to pomohlo,“ opáčil Udinaas. „Dokážeš snad změnit povahu, Onraku? Lososi se každý rok vracejí z moře a tlačí svá umírající těla proti proudu, aby našli místo, kde se narodili. Staří renagové opouštějí stáda, aby mohli zemřít mezi kostmi svých druhů. Bhederini táhnou každé léto do srdce planin a každou zimu se vracejí na kraj lesa –“

„Všechno to jsou jednodušší tvorové –“

„A znal jsem otroky v hirotské vesnici – bývalé vojáky, kteří se trápili a chřadli, protože věděli, že existují bojiště – místa, kde poprvé prolévají krev – která už nikdy neuvidí. Toužili po návratu, chtěli se procházet po těch pláních, kde se zabýjelo, postát u mohyl vyplněných kostmi padlých druhů a přátel. Chtěli vzpomínat a plakat.“ Udinaas potřásl hlavou. „Zase tolik se od zvířat žijících na našem světě nelišíme, Onraku. Jediné, čím se opravdu odlišujeme, je naše schopnost odmítat pravdu – a v tom jsme zatraceně dobří. Losos se totiž neptá, proč touží po návratu. Tenag a bhederin nepochybují o tom, co je pohání.“

„Potom tedy odsoudíš syna ke zkáze?“

Udinaas vycenil zuby. „Není na mně o tom rozhodovat.“

„A Silchas Zmar může?“

„Může se zdát, že jsme tady chránění, Onraku, ale to je jenom iluze. Ulsun Pral, ty, všichni tví lidé – zdejší život, celý zdejší svět vznikl z vaší vůle. A azath u brány – ten vás poutá k vašemu přesvědčení. Toto místo, jakkoliv je kouzelné, zůstává vězením.“ Frkl. „Měl bych ho sem připoutat? Smím? Oповázím se? Zapomínáš, že jsem bývalý otrok.“

„Příteli, já mohu volně putovat do jiných říší,“ namítl Onrak. „Jsem z masa a kostí. Jsem celý. To je pravda, ne?“

„Pokud bude toto místo zničeno, opět se staneš T’lan Imass. Tak se tomu říká, že? Nesmrtelné kosti a vyschlé maso? Zdejší kmen se obrátí v prach.“

Onrak na něj zíral hrůzou naplněnými očima. „Jak tohle víš?“

„Nemyslím si, že Silchas Zmar lže. Zeptej se Kilavy – vídám v jejích očích jistý pohled, zvláště když tu je na návštěvě Ulsun Pral nebo když sedí vedle tebe u ohně. Ona to ví. Nedokáže zdejší svět ochránit. Tomu, co přichází, neodolá dokonce ani azath.“

„Potom jsme k záhubě odsouzeni my.“

Ne. Je tu Rud Elalle. Je tu můj syn.

„A tak pošleš svého syna pryč, aby mohl žít,“ poznamenal Onrak po dlouhé odmlce.

Ne, příteli. Pošlu ho pryč... abych vás všechny zachránil. Jenže to nemohl vyslovit nahlas, nesměl to odhalit. Protože už Onraka dobře znal, stejně jako Ulsuna Prala a všechny ostatní zde. Oni by nepřijali ani vyhlídku na takovou oběť – nedovolili by, aby Rud Elalle riskoval život kvůli nim. Ne, oni by přijali svou záhubu bez rozmyšlení. Ano, Udinaas tyto Imassy znal. Nebyli takoví kvůli pýše. Byl to soucit. Tragický soucit, ochotný obětovat sám sebe a oběť považuje za jedinou možnou volbu, takže to vlastně žádná volba není, volbu, kterou je třeba přijmout bez zaváhání.

Lepší je držet strach a naděje a všechno to ostatní v sobě. Co mohl dát Onrakovi teď, v této chvíli? To právě nevěděl.

Další odmlka, než Imass opět promluvil. „Potom je vše v pořádku. Chápu a schvaluji. Není důvod, proč by měl zemřít s námi. Opravdu žádný důvod, proč by měl být svědkem, až k tomu dojde. Ušetříš ho tím žalu, nakolik je něco takového možné. Ale není přijatelné, abys náš osud sdílel *ty*, Udinaasi. I ty musíš opustit zdejší říši.“

„Ne, příteli. To nepůjde.“

„Tvůj syn tě stále potřebuje.“

Ach, Rud vás miluje všechny, Onraku. Skoro tolik, kolik miluje mě,

jak se zdá. Přesto tu zůstanu, abych mu připomněl, co se snaží zachovat. „Tam, kam se Silchase Zmarem půjdou, je následovat nemůžu,“ vysvětloval. A pak zabručel a trpce se na Onraka usmál. „Kromě toho, tady a jen tady ve tvé společnosti – ve společnosti všech Imassů – jsem téměř spokojený. Toho se dobrovolně nevzdám.“ Za vmlouvavými lžemi se dá skrýt tolik pravd. Ačkoliv byl důvodem klam, pocity pečlivě naskládáné uvnitř však klamné nebyly.

Je o tolik snazší uvažovat jako tenag či bhederin, říkal si. Pravda odshora dolů, pevná a čistá. Ano, to by opravdu bylo jednodušší.

Z chýše se vynořil Rud Elalle a po chvíli jej následoval i Silchas Zmar.

Udinaas ze synova výrazu poznal, že jakékoliv formální loučení by bylo příliš obtížné. Lepší bude provést to s co nejmenšími okolky. Vstal a Onrak ho napodobil.

Ostatní stáli opodál, pozorní, protože je instinkty upozornily, že se děje něco vážného a pozoruhodného. Úcta a zdvořilost je držely stranou.

„Měli bychom být... nenucení,“ prohodil Udinaas potichu.

Onrak kývl. „Pokusím se, příteli.“

Žádný pokrytec to tedy není. Je mív člověkem, než vypadá. To jsou ostatně všichni. „Příliš si to bereš,“ poznamenal Udinaas, jak nejpřívětivěji dokázal, protože nechtěl být pichlavý.

Onrak si ale oťel tváře a beze slova kývl.

Tolik k nenucenosti. „Pojď se mnou, příteli. Ani Rud nevydrží tvoje dary.“

A společně zamířili k Rudovi Elallemu.

Silchas Zmar poodešel stranou a čekal na svého nového svěťence. Jen to procítěné loučení sledoval zpovzdálí. Oči měl jako krvavé klouby.

Smrtný meč Krughava Tanakalianovi připomínala jeho dětství. Klidně mohla vyjít z libovolné pověsti, které slýchal stočený pod kožešinami. Všechno to byla dechberoucí dobrodružství velkých hrdinů s ryzím srdcem, smělých a silných, kteří vždycky věděli, kdo si zaslouží ránu mečem, a kteří se mýlili pouze v tom, komu důvěřovali – až do dramatického vyvrcholení, kdy byla odhalena pravda o zradě a podobně a viník byl příkladně potrestán. Jeho dědeček vždycky věděl, kdy má zesílit hlas, kdy se odmlčet, aby napětí narostlo, kdy zašeptat nějaké hrozné odhalení. To vše k radosti vykuleného dítěte, než usnulo.

Krughava měla vlasy barvy železa, oči se jí leskly jako jasná zimní

obloha a tvář jako by měla vytesanou ze zánických útesů. Její tělesná síla odpovídala síle vůle, která snad ani nepodléhala světským silám. Povídalo se, že ač jí táhne na padesátku, nikdo z řádu se jí nevyrovná v boji s dvacítkou zbraní, od stahovacího nože po motyku.

Když ji oslovil válečný jezdec Run'Thurvian a mluvil o snech a zásadních vizích, bylo to jako třísky na podpal do ohně Krughaviny neochvějně cílevědomosti, a jak se ukázalo, i jejího přesvědčení o bezprostředním povýšení do role hrdinky.

Příšerné podrobnosti dospělého jemnocitu přežije jen málo z dětských názorů, a ačkoliv se Tanakalian stále považoval za mladého, dosud čekajícího na moudrost, už viděl dost, aby pochopil skutečnou hrůzu cíhající pod zářivým povrchem samozvané hrdinky, známé všem jako smrtelný meč zánických Šedých příleb. Dokonce začínal tušit, že žádný hrdina, bez ohledu na čas či okolnosti, se v nejmenším nepodobal příběhům, jež slýchal v dětství. Nebo si možná začínal uvědomovat, že tolik takzvaných ctností, propagovaných jako úctyhodná snaha, má i svou temnou stránku. Čistota srdce zároveň znamená zvrhlou nesmlouvavost. Neochvějná odvaha nepovažuje žádnou oběť za dost velkou, i když to znamená odvést na smrt deset tisíc vojáků. Zrazená čest může při hledání uspokojení upadnout do nezvladatelného šílenství. Vznešené přísahy mohou utopit království v krvi či rozdrtit říši na prach. Ne, skutečná tvář hrdinství je ošklivá, zmatená, s bezpočtem aspektů, z nichž mnohé jsou opravdu hnusné a téměř všechny jsou děsivé.

A tak válečný jezdec s posledním dechem učinil pochmurný objev. Šedé přílby byly zrazeny. Pokud se tak již nestalo, dojde k tomu brzy. Varovná slova mající u smrtelného meče probudit všechny ty žhoucí ohně rozhořčení a pobouření. Run'Thurvian čekal, že nezdolný štít poběží do Krughaviny kajuty, aby jí tu naléhavou zprávu zopakoval, aby i jí vzplály v jasných modrých očích ohně.

Bratři a sestry! Taste meče! V potocích musí téct karmín v odpověď na naši pošpiněnou čest! Bojujte! Nepřítel je všude kolem!

Tedy.

Nejenže Tanakalian nehodlal obejmout válečného jezdce a jeho smrtelnou bolest, ale také se velice zdráhal uvrhnout Šedé přílby do takového zničujícího šílenství. Starcova vysvětlení a důvody – podrobnosti – jednotlivosti – v podstatě neexistovaly. Scházela podstatná informace. Hrdina bez cíle je jako slepá kočka v psinci. Kdo dokáže předpovědět směr, kterým Krughava vyrazí do útoku?

Ne, tohle vyžadovalo střízlivé uvážení. V soukromí si to musel důkladně promyslet.

Smrtný meč Krughava přijala hroznou zprávu o strašné smrti válečného jezdce v podstatě podle očekávání. Tvrdé rysy jí ztvrdly ještě víc a oči se jí zle zaleskly jako led a tvořily se v nich otázky, na které Tanakalian buď neuměl odpovědět, nebo, jak se ukázalo, odpovědět nechťel. Otázky a neznámo jsou pro lidi jako smrtný meč Krughava největšími nepřáteli, protože jim jde k duhu jistota, bez ohledu na její vztah ke skutečnosti. Tanakalian viděl, jak se Krughava kymácí, protože náhle ztratila pevnou půdu pod nohama. A to, jak se jí třese levá ruka – jako kdyby se snažila nahmátnout meč a splehlivou váhu těžké železné čepele, i to, jak se instinktivně narovnává – jako by čekala na svůj hauberk – protože taková zpráva dozajista vyžadovala, aby na sobě měla zbroj. On ji ale přistihl nepřipravenou, zranitelnou, a to mohlo docela dobře představovat vlastní verzi zra- dy. Věděl, že má být v takové chvíli opatrný, hrát bezmocnějšího, než se mohla cítit ona; ve svých očích a zdánlivě mimovolných gestech odhalit obrovskou potřebu a touhu po útěše. Zkrátka, musel se vrhnout jako dítě na její hloupou velkolepost.

Pokud to z něj dělalo poněkud mrzkého pokrytce, intrikána a ma- zanáho manipulátora, inu, to byla skutečně vážná obvinění. Bude je muset co nejobjektivněji zvážít a vynést rozsudek, i když bude zniču- jící a zasloužený.

Dřívější nezdolní štítové by se pochopitelně nenamáhalí. Nesou- dí-li však někdo ostatní, může to vzejít pouze z toho, že nesoudí ani sám sebe, že odmítá kriticky rozebrat vlastní předpoklady a víru. Představte si, jakou hrůzu by takové stanovisko přinášelo! Ne, to byla příliš arogantní hra, jakou on odmítal hrát.

Kromě toho bylo správné dát Krughavě to, co teď potřebovala nejvíc – všechny instinkty mu radily, ať jí připomene její vznešené povinnosti. Kdyby začala dávat najevo extrémní zármutek nebo, vlci chraňtež, otevřenou paniku, nikomu by to neprospělo. Vyplouva- li do války a ztratili svého válečného jezdce. Věci byly už tak dost ošemetné.

Smrtný meč Krughava se musela zatvrdit, čehož musel být v této soukromé chvíli svědkem její nezdolný štít, aby po předpokládaném úspěchu nalezla nezbytné sebevědomí a mohla strohý rituál zopako- vat před bratřími a sestrami řádu.

To ale bude muset počkat, protože přišel čas přivítat bolkandské vyslance, a Tanakaliana uklidňovaly jejich kroky křupající na pásu drčeného korálu, jenž zde sloužil jako pláž. Krok za smrtným mečem – a ač zvědavost a podivení nad nepřítomností válečného jezdce možná dělala starosti posádce člunu, kapitánovi a všem ostat-

ním na palubě *Listral*, nyní kotvící v širokém kruhu pomalého zpětného proudu v ústí řeky, ani Krughava, ani její nezdolný štít na sobě nedávali znát nic nepatřičného, když zamířili ke zdobenému stanu Bolkandů. A všichni měli ve své velitele takovou důvěru, že se zase hned uklidnili.

Lze takové postřehy považovat za cynické? Tanakalian si to nemyslel. V takovýchto chvílích má správné chování svou cenu. Znepokojovat ostatní členy řádu nemělo smysl, jen by se tím ostentativně oddálilo řešení až po tomto vyjednávání.

Bylo dusno, z osepivě bílého písku stoupal žár. Rozlámané krabí krunýře slunce upeklo doruda. Tvořily nerovnou čáru na hranici nejvyššího přílivu. Dokonce i raci vypadali napůl v bezvědomí, když se usadili na kostech vyvrácených mangrovových kmenů.

Dva Zánikové došli na kraj pláže a vydali se přes bahnitou nivu, táhnoucí se v rozšiřujícím se pásu od řeky nalevo od nich. Pláž byla posetá trsy jasně zelené jarní trávy. Na břehu řeky, nějakých dvacet kroků od řad krátkých, zužujících se kůlů zapíchaných do bahna, postával dlouhý zástup bolkandských hlídek. Kupodivu všichni strážníci, vysocí, s tmavou pleť a barbarským vzhledem, odění v pláštích z kropenaté kůže, byli otočení k řece, zády k zánickým hostům.

Chvíli nato Tanakalian s překvapením viděl, jak se některé kůly začínají zmitat. Vytáhl z pouzdra dalekohled a pomalu zkoumal břeh. *Ještěři. Obrovští ještěři – žádný div, že jsou k nám bolkandští válečníci obrácení zády!*

Pokud si Krughava všimla toho, co se děje u řeky, nedala to na sobě znát.

Bolkandský stan byl dost velký, aby v něm bylo několik oddělených místností. Chlopně v hlavním vchodu byly roztažené a zlatenými sponami přichycené ke zdobeným dřevěným tyčím. Sluneční světlo pronikalo látkou dovnitř, kde byl chladný, něžný zlatobílý svět. Tanakalian s Krughavou se zastavili po pár krocích, jak je překvapil příjemný pokles teploty. Vzduch, vanoucí jim do tváře, s sebou přinášel vůni neznámého exotického koření.

Čekal tu na ně jakýsi služebník oblečený v jelenici a stříbřené kroužkové zbroji tak tenké, že by nezastavila ani dětskou dýku. Muž s tváří zahalenou závojem se před nimi ohnul v pase a poslal hosty do chodbičky se stěnami z hedvábí. Po patnácti krocích se objevili dva strážníci, taktéž v dlouhých osnřích ze stejných tenounkých kroužků. Za úzké opasky měli zastrkané vrhací nože, dva na každém boku. Pod levým ramenem jim visely kožené pochvy zdobené kousky kostí, naznačující větší zbraně, snad šavle, teď však byly prázdné. Na hlavě

měli šlapy bez lícnic chráničů, a když Tanakalian došel blíž, překvapilo ho složité předivo jizev na zachmuřených tvářích, s každým stehem obarveným narudo.

Oba strážní stáli v pozoru a hostů si nevyšímali. Tanakalian následoval Krughavu, když prošla mezi nimi.

Komnata byla prostorná. Veškerý nábytek v dohledu – a že ho bylo hodně – se skládal z článků, aby ho bylo možné složit nebo rozebrat, ale to nijak neumenšovalo jeho křehkou krásu. Ani kousek dřeva nepostrádal vrstvu lesklého smetanově bílého laku, který nezdolnému štítu připomínal leštěnou kost či slonovinu.

Očekávali je dva hodnostáři sedící u stolu, na němž byly rozestaveny poháry z tepaného stříbra, před každou židlí tři. Za oběma muži stáli sluhové a další dva vedle sedadel určených pro Zániky.

Nalevo i napravo visely na stěnách tapiserie přivázané na dřevěných rámech, ač ne pevně. Tanakalianovu pozornost upoutal způsob, jakým byly výjevy zpodobněny – soukromé zahrady bez lidí – zdánlivě v pohybu, a uvědomil si, že tapiserie jsou z nejjemnějšího hedvábí a obrazy navrženy tak, aby se probouzely v proudech vzduchu. A tak k židlím procházeli mezi vodou proudící v kamenitých řečištích, kolem nichž se v jemném, nepocítěném vánku vlnily květy, lístky se třepaly a pronikavé vůně ve vzduchu ještě zdůrazňovaly iluzi zahrady. Dokonce i světlo pronikající plátěným stropem chytře vytvářelo stíny.

Někdo jako smrtelný meč Krughava byl na takové rafinovanosti zvyklý, možná k nim i lhostejný, a Tanakalianovi to trochu nespravedlivě připomnělo kance razícího si cestu křovím, když za ní mířil k čekajícím židlím.

Krughava promluvila první a použila přitom kupecký jazyk. „Jsem Krughava, smrtelný meč Šedých příleb.“ Při řeči si stahovala rukavice. „Se mnou je nezdolný štít Tanakalian.“

Sluhové už rozlévali tmavou tekutinu z jedné ze tří karaf. Když se bolkindští zástupci chopili svých pohárů, Krughava s Tanakalianem je následovali.

Muž nalevo, jemuž mohlo táhnout na sedmdesátku, měl tmavé líce a čelo pokryté jizvami se vsazenými drahokami. Odpověděl stejným jazykem. „Vítejte, smrtelný mečí a nezdolný štíte. Jsem Rava, kancléř Bolkandského království, a při tomto jednání hovořím jménem krále Tarkulfa.“ Ukázal na mnohem mladšího muže vedle sebe. „Toto je konkvistor Avalt, jenž velí královské armádě.“

Avaltova profese byla zřejmá. Kromě stejného osníře, jaký měly stráže na chodbě, měl i plátové nátepníky a náholenice. Kromě vr-

hacích nožů, s obyčejnou střenkou vyleštěnou dlouhým užíváním, byl vyzbrojen i krátkým mečem v pochvě pod pravým ramenem a šavlí pod levým. Ruce od zápěstí po prsty mu pokrývaly kovové pásky, které pokračovaly i na čtyřech prstech, a palce mu do poloviny chránily protáhlé kousky zvlněného železa. Jeho přilbice, ležící na stole, s chráničí lící a nosu byla vykována do podoby hada se širokou hlavou. Válečnickovu tvář zdobila spousta jizev, ale vzor kazila stará jizva po meči, táhnoucí se mu šikmo přes pravou tvář a končící v koutku úst s tenkými rty. Že byla rána řádně prudká, bylo zřejmé z viditelného zářezu v lícní kosti.

Když se navzájem představili, Bolkandáné zvedli poháry a všichni se napili.

Tekutina byla ohavná a Tanakalian se málem začal dávit.

Když kancléř viděl, jak se tváří, usmál se. „Ano, je to ohavné, že? Krev královny čtrnácté dcery smíchaná se šňávou z královského stromu hava – právě toho stromu, ze kterého pochází trn, jenž jí otevřel krční žílu.“ Na chvíli se odmlčel. „Je to bolkindský zvyk, že na počest formálního vyjednávání obětuje král vlastní dítě, aby dokázal, že jednání nebere na lehkou váhu.“

Krughava odložila pohár s větším důrazem, než bylo nutné, ale neřekla nic.

Tanakalian si odkašlal. „Třebaže jsme tou obětí poctěni, kancléři, náš zvyk vyžaduje, abychom nyní truchlili pro smrt králova čtrnáctého dítěte. My Zánikové neproléváme před vyjednáváním krev, ale ujišťuji vás, že naše slovo, jednou dané, je vázáno ctí stejně. Pokud žádáte nějaké gesto na důkaz, jsme v rozpacích.“

„Nic z toho není nutné, přátelé.“ Rava se usmál. „Krev panenského dítěte je nyní v nás, pravda?“

Když sluhové dolili druhý ze tří pohárů před každým ze zúčastněných, Tanakalian vycítil, jak se Krughava napjala. Tentokrát však byla tekutina čirá a vydávala jemnou vůni květů.

Kancléř, jenž nebyl slepý a náhlé rozpaky Zániků mu neunikly, se znovu usmál. „Nektar z šaradových květů z královské zahrady. Výborně očišťuje patro.“

Napili se, a opravdu, sladké, svěží víno přineslo hmatatelnou úlevu.

„Šarada,“ pokračoval kancléř, „je po celá pokolení krmena výhradně mrtvě narozenými plody královských chotí. Tato tradice nebyla přerušena po sedm generací.“

Tanakalian varovně zamručel, neboť vycítil, že Krughava, jejíž sebeovládání bylo v troskách, se chystá mrštit stříbrný pohár kancléři

do obličeje. Rychle postavil svůj a sáhl po jejím, bez větší námahy jí ho vypáčil z prstů a postavil na stůl.

Sluhové nalili poslední obětinu, která Tanakalianovi připadala jako obyčejná voda, i když teď už nebylo prosté pozorování natolik uklidňující, jak by se mu líbilo. *Konečná očista, ano, z královské studny, v níž jsou kosti stovky práchnivějících králů! Výtečné!*

„Pramenitá voda,“ řekl kancléř maličko napjatým hlasem, „kdybychom po mnoha slovech dostali žízeň. Nyní zaujmeme svá místa. Jakmile dohovoříme, pojíme nejlepší krmě, jaké nám může království nabídnout.“

Varlata šestého syna! Levý prs třetí dcery!

Tanakalian téměř slyšel, jak Krughava v duchu úpí.

Když se konečně rozloučili a barbaři se vrátili ke svému člunu, slunce již bylo nízko. Kancléř Rava a konkvestor Avalt vyprovodili Zániky přesně na polovinu cesty a počkali, dokud nebyl neohrabaný člun spuštěn z pláže na vodu, kde se chvíli kymácel, než veslaři našli rytmus. Pak se hodnostáři obrátili a pomalým krokem zamířili zpátky ke stanu.

„Zvláštní, že?“ zamumlal Rava. „Ta jejich šílená potřeba vydat se na východ.“

„Aniž by dbali na varování,“ prohlásil Avalt, potřásaje hlavou.

„Co řeknete starému Tarkulfovi?“ zeptal se kancléř.

Konkvestor pokrčil rameny. „Aby těm hlupákům dal, co budou potřebovat, samozřejmě, a příliš nesmlouval o ceně. Také mu poradím, abychom najali záchrannou flotilu z Údělu, aby sledovala jejich loď. Alespoň na okraj Pelasiarského moře.“

Rava zabručel. „Skvělý nápad, Avalte.“

Vstoupili do stanu a chodbou prošli do hlavní místnosti, kde byli v bezpečí v přítomnosti sluhů s propíchnutými ušními bubínky a výřiznutými jazyky – i když samozřejmě stále hrozilo nebezpečí, že se objeví špeh, který bude umět odečítat ze rtů, což znamenalo, že tito čtyři nešťastníci budou muset zemřít ještě před západem slunce.

„Předvídáte nějaké problémy s tou jejich pozemní silou, se kterou chtějí projít královstvím?“ začal Rava, když se znovu posadil.

Avalt zvedl druhou karafu a nalil další víno. „Ne. Tito Zánikové si příliš cení cti. Své slovo dodrží, přinejmenším cestou tam. Ti, kteří se vrátí z Pustin – pokud se vůbec někdo vrátí – nebudou v postavení, aby udělali cokoliv jiného, než se nám podvolili. Zbavíme přeživší všeho cenného a jako kastrované otroky je prodáme d'rreshům.“

Rava udělal obličeje. „Hlavně aby to nezjistil Tarkulf. Když spojenci

těch Zániků narazili na naše oddíly, zastihli nás zcela nepřipravené.“

Avalt kývl. Pamatoval si náhlé setkání během dlouhého pochodu k hranicím Lederské říše. Jestliže byli Zánikové barbaři, chundrylské Spálené slzy byly stěží lidé. Ale Tarkulf – buď prokleta jeho šupinatá krokodýlí kůže – si je oblíbil, a tehdy celá ta noční můra začala. Podle Avaltova názoru neexistovalo nic horšího, než když se král rozhodne velet vlastnímu vojsku. Každou noc vedly v táborech zuřivou, ač většinou tichou válku desítky špehů a asasinů. Každé ráno bylo v bázínách plno mrtvol a hašteřících se mrchožravých ptáků. A Tarkulf stál, zhluboka vdechoval chladný vzduch a usmíval se k bezmračné obloze – blouznící, blaženě zabedněný hlupák.

No, díky devítihlavé bohyni byl král zpátky v paláci, vycucával morek z žabích kůstek a Spálené slzy tábořily za řekou těsně za severovýchodními močály, kde umíraly na bahenní horečku a tak podobně.

Rava dopil víno a nalil si další. „Viděl jste její tvář, Avalte?“

Konkvestor kývl. „Mrtvě narozené děti... krev čtrnácté dcery... vy jste měl vždy bujnou, byť dost ošklivou představivost, Ravo.“

„Na tu šťávu si musíte zvyknout, Avalte. Cizinci to málokdy dokážou. Neochotně připouštím, že na mě udělalo dojem, když se z té ohavnosti nezačali dávit.“

„Počkejte, až se ukáže v nových jizvách, které utrzí.“

„To mi připomíná – kde byl jejich válečný jezdec? Rozhodně jsem čekal, že je bude doprovázet jejich velekněz.“

Rava pokrčil rameny. „Zatím nedokážeme proniknout do jejich řad, takže na tuto otázku neznáme odpověď. Jakmile se vylodí a vstoupí do našeho království, budeme mít spoustu markytánů a nosičů a zjistíme všechno, co potřebujeme vědět.“

Avalt se zaklonil a šlehl po kancléři pohledem. „Čtrnáctá? Felaš, ano. Proč ona, Ravo?“

„Ta mrcha odmítla mou nabídku.“

„Proč jste ji prostě neukradl?“

Rava zkrřivil vrásčité obličej. „Zkusil jsem to. Dejte na mé varování, konkvestore, a nepokoušejte se proniknout přes služebné královské krve – jsou to nejkrutější asasíni, jaké jsem kdy viděl. Pochopitelně se mi to doneslo... tři dny a čtyři noci nejvybranějšího mučení mých agentů. A ty mrchy měly tu drzost, že mi poslaly jejich naložené oči. Troufalost!“

„Oplatil jste jim to?“ zeptal se Avalt a napil se, aby zakryl rozechvění.

„Ovšemže ne. Zašel jsem příliš daleko, když jsem po ní zatoužil.“

Lekci jsem si vzal k srdci. I vy se jí řiďte, můj mladý válečníku. Ne každé plácnutí přes ruku by mělo zažehnout ošklivou krevní mstu.“
„Dbám na vše, co mi řeknete, příteli.“

Znovu se napili, každý zabraný do vlastních myšlenek.
Což bylo jen dobře.

Sluha stojící napravo za kancléřem se smířoval se svým osobním bohem. S druhým špehem za stolem se domluvil pomocí mrkacího kódu a dobře věděl, že mu brzy podříznou hrdlo. Zatímco ti dva hadi vyprovázeli Zániky ke člunu, sdělil talířonošce vše, co bylo v této místnosti proneseno, a ona se připravovala vyrazit ještě v noci na nebezpečnou cestu zpátky do hlavního města.

Kancléř Riva, když se prve zachoval tak neuváženě, byl možná ochoten smířit se s lekcí, již katani paní Felaš udělili jeho nemotorným agentům. Žel, paní se s tím smířit nehodlala.

Říkalo se, že Ravův pyj má přitažlivost vykuchaného hadího břicha. Samotné pomýšlení na to, jak se jí ten červ plazí po stehně, stačilo, aby čtrnáctá královská dcera dostala záchvat rozhořčeného vzteku. Nikoliv, ona teprve začala šedivému starému kancléři dávat lekce.

V maličkém Bolkandském království byl život dobrodružstvím.

Yan Tovis by nejradši dokončila příšerná jatka, která začal její bratr, i když nebylo jisté, že by uspěla, vzhledem k šílenému hněvu Pully a Skwish, které plivaly a nadávaly a předváděly útržky vražedného tance, přičemž močily na všechny strany, až byly stěny jurty celé ztmavlé. Šero měla pocákané jezdecké boty, i když ty takovou drzost snažely přece jen o něco lépe. Její trpělivost však tak odolná nebyla.

„To stačí!“

Upřely na ni zlé pohledy. „Musíme ho chytit!“ prskala Pully. „Krevní kletby! Hnilobný jedy, rybí trny. Devět nocí v bolestech! Devět a ještě devět!“

„Byl poslán do vyhnanství,“ prohlásila Yan Tovis. „Věc je uzavřená.“

Skwish vykašlala hlen, švihla hlavou a hlen se rozstříkl na stěně těsně za Šero. Ta zavrčela a sáhla po meči.

„Nehoda!“ zavřískla Pully, vrhla se k sestře a náhle zbledlou čarodějnici odtáhla.

Yan Tovis měla co dělat, aby nevytáhla zbraň. Velmi nerada se zlobila, nenáviděla ztrátu sebeovládání, zvlášť proto, že jakmile se v ní hněv probudil, nedokázala ho ovládat. A teď právě byla na pokraji

záchvatu vzteku. Stačila by jediná další urážka – u Blouda, neovládnutý výraz – a zabila by je obě.

Pully měla očividně dost rozumu, aby hrozbu poznala, protože dál tlačila Skwish zpátky, až se ocitly u zadní stěny, a pak se otočila a kývala hlavou. „Litujem, královno, poníženě litujem. Žal, sem si tím jistá, Výsosti, ale je možny, že ten šok žahl jedem do těchhlenc starejch žil. Vomlouváme se, já aji Skwish. Hrozná věc, hrozná věc!“

Yan Tovis se podařilo pustit jílec meče. „Na tohle nemáme čas,“ pronesla bezvýrazně. „Třasové přišli o svůj koven, zbýváte jen vy dvě. A ztratili i svého Strážce. Jsme tu už jen my tři. Královna a dvě čarodějnice. Musíme se poradit o tom, co podniknout dál.“

„A to říká,“ prohlásila Pully a důrazně přikyvovala, „a říká, moře je slepy k pobřeží a stejně slepy k Třasum, a moře, to stoupá. Stoupá, Výsosti. Šestá věštba –“

„Šestá věštba!“ zasyčela Skwish, protlačila se kolem sestry a zle se mračila na Yan Tovis. „A co ta patnáctá věštba? Noc krve příbuznejch! ‚A ono stoupne a pobřeží se utopí, vše v noci se vrhá do vody a voda rudne! Druh na druhu, jatka značí Třasy a Třasové se utopí! V nedýchajícím vzduchu.‘ A co může bejt vic nedejchajici než móře? Tvůj bratr nás zabil všechny, nás všechny!“

„Je ve vyhnanství,“ upozornila ji hluše Šero. „Nemám bratra.“

„Potřebujeme krále!“ zavřískla Skwish a rvala si vlasy.

„Nepotřebujeme krále!“

Čarodějky ztuhly, vyděšené její zuřivostí, šokované jejími slovy.

Yan Tovis se zhluboka nadechla – třesoucí se ruce a sílu vzteku nedokázala skrýt. „Nejsem k moři slepá,“ štkla. „Ne – poslouchejte, obě! Mlčte a poslouchejte! Voda opravdu stoupá. To nelze popřít. Pobřeží se topí – jak tvrdí polovina věšteg. Nejsem tak hloupá, abych nebrala na vědomí moudrost dávných věšteg. Třasové mají potíže. A je na nás, na mně, na vás, abychom našly cestu. Pro náš lid. Naše spory musí skončit – ale pokud nedokážete zapomenout na to, co se stalo, a to hned, potom mi nedáte jinou možnost než vás obě poslat do vyhnanství.“ Už když říkala „vyhnanství“, viděla – s nemalým uspokojením – že obě čarodějnice slyšely něco jiného, něco mnohem krutějšího a osudovějšího.

Skwish si olízla sraštělé rty a pak se opřela o stěnu jurty. „Musíme z pobřeží utýct, královno.“

„Já vím.“

„Musíme vovedjít. Dát vědít po vostrově, sehnat všechny Třasy. Musíme a musíme se vydat na poslední cestu.“

„Jak zní věštba,“ zašeptala Pully. „Naše poslední cesta.“

„Ano. Vesničané pohřbívají těla – a potřebují, abyste pronesly uzavírací modlitby. Pak zařídím loď – musím se vrátit na Třetí Děvín – potřebujeme připravit evakuaci.“

„Mysliš akorát Třasůch!“

„Ne, Pully. Celý ten zatracený ostrov se potopí. Vezmeme s sebou všechny.“

„Špinavy vězni!“

„Vrahouni, ulejšáci, hlínožrouti!“

Yan Tovis se na baby zamračila. „Na tom nesejde.“

Její pohled nevydrželo dlouho a Skwish se po chvíli začala sunout k východu. „Modlitby a modlitby. Za mrtvej koven, za všechny Třasy a pobřeží.“

Jakmile Skwish zmizela z dohledu, Pully předvedla strašné pukrle a spěchala za sestrou.

Když Yan Tovis znovu osaměla, zhroutila se na štokrle, které tu zastupovalo trůn. Bylo jí do pláče. Z rozčilení, vzteku a zoufalství. Ne, bylo jí do pláče kvůli sobě. Ztráta bratra – znovu – znovu.

Ach. Buď proklet, Yedane.

Ještě znepokojivější bylo, že chápala jeho motivy. Za jedinou krvavou noc Stráž zničil tucet nebezpečných spiknutí, která ji všechna chtěla svrhnout. Jak ho za to mohla nenávidět?

Ale můžu. Protože už mi nestojíš po boku, bratře. Teď, když se pobřeží topí. Teď, kdy tě potřebuji nejvíc.

Královnin pláč by nikomu neposloužil. Skutečné šero nakonec nebylo časem na lítost. Zármutek možná, ale ne lítost.

A co jestli jsou všechny ty staré věštby pravdivé?

Potom jsou její Třasové, zlomení, zdecimovaní a ztracení, předurčení k tomu, aby změnili svět.

A já je musím vést. Se dvěma proradnými čarodějnicemi po boku. Musím vést svůj lid – pryč od pobřeží.

S příchodem noci stoupali dva draci k tmavé obloze, jeden bílý jako kost, druhý zdánlivě planoucí jakýmsi neuhasitelným ohněm pod zlatými šupinami. Zakroužili nad mihotavými ohýnky označujícími imasské tábořiště a zamířili k východu.

Za nimi stál na kopci muž a díval se, dokud mu nezmizeli z dohledu. Po nějaké době se k němu připojil další.

Pokud plakali, tma si tu pravdu podržela v srdci.

Kdesi v kopcích vítězoslavně zakašlala emlava, ohlašující světu, že něco ulovila. Horká krev se vsakovala do hlíny, oči skelnatěly a něco, co žilo volně, již nežilo více.

KAPITOLA TŘI

V tento poslední den řekl tyran pravdu
svému dítěti jež odešlo z temného světa
se nyní zvedlo jako praporec před otcovou hradbou
v každém okně se plameny vysmívaly jako celebranti
a tisíc tisíc hrstí popela na scéně
prý krev nemá ani vzpomínky ani věrnost
v tento den poslední tak tyran uzřel pravdu
syn se zrodil v tmavém pokoji do ženského křiku
a kráčel tmavou tvrzí po chodbách s ozvěnou bolesti
a pak uprchl na bezměsíčné noci pod kápí
svého pána zatíženou pěstí a zpusťšenou tvář
početí dokázalo všem že stín se táhne dál
a pak odkráčel zpátky ke strašnému tvůrci stále sílí
jeho touha a tato pravda je stejně jasná jako je slepá
tyrani i světci musí padnout k zemi
v posledním dechu který zase odnese stín
jejich posledního odpočinku kde je pravda pevně drží
na kamenném loži.

Slunce kráčí daleko
Restlo Faran

Ztvých polibků mi trnou rty.“
„To je hřebíček,“ opáčila Šurk Elalle, sedící na kraji postele.
„Tebe bolí zuby?“
„Ne že bych o tom věděla.“ Probírala se šaty válejícími se na podlaze
a zahlédla svoje kamaše. Natáhla se pro ně. „Vytáhnete brzy?“
„My? Asi ano. Pobočnice nepatří mezi ty, kdo by nám sděloval
svoje plány.“
„Výsada velitele.“ Šurk vstala. Jak se soukala do kamaší, zamračila
se – tloustne snad? A je to vůbec možné?
„To je mi ale roztomilý taneček. Nejradši bych se předklonil a –“

„To bych nedělal, láska.“

„Proč ne?“

Protože by ti strnul obličej. „Á, žena potřebuje svoje tajemství.“
Přinejmenším table ano.

„Taky bych tu moc rád zůstal,“ pokračoval Malažan.

Šurk se sehnula, aby si mohla zašněrovat holínky, a zamračila se. „Ještě ani není půlnoc, kapitáne. Neplánovala jsem klidný večer doma.“

„Jsi neukojitelná. Kdybych byl aspoň z poloviny takový muž, jaký bych být chtěl...“

Usmála se. S tímhle bylo těžké zůstat podrážděná. Dokonce si zvykla na ten široký navoskovaný knír pod zdeformovaným nosem. Ale měl s ní pravdu způsobem, jaký si ani neuměl představit. Opravdu neukojitelná. Natáhla si jelenicovou kazajku a dotáhla si přezky pod prsy.

„Opatrně, nechceš se přece přiškrtit, Šurk. Mistr Kápě ví, že zdejší móda je všechna navrhovaná tak, aby ženy zženšťovala – je to vlastně správné slovo? Zženšťovala? Všechno je tak nějak navržené, aby tě to uvěznilo, tvého ducha, jako kdyby svoboda ženy představovala hrozbu.“

„Dobrovolně přijímaná, brouku,“ odušila, opásala se zbraní a zvedla z podlahy plášť. „Vezmi si deset žen, všechno nejlepší kamarádky. Jedna se vdá. A než si to uvědomíš, je na vrcholu, sedí si vyfintěná a nadřazená na svém manželském trůně. A zanedlouho všechny ženské z toho hejna už loví manžely.“ Přehodila si plášť přes sebe a zapnula spony na ramenu. „A královna Dokonalá mrcha si tam sedí a pochvalně přikyvuje.“

„Historie? No tohle. V každém případě to nevydrží.“

„Ne?“

„Jistěže ne. Je to samý med, dokud jí manžel neuteče s jednou z těch nejlepších kamarádek.“

Odfrkla si a zaklela. „Zatraceně, říkala jsem ti, ať mě nerozesmíváš.“

„Tvůj dokonalý obličej nic nenaruší, Šurk Elalle.“

„Víš, co se říká – věk nás stopuje všechny, Ruthane Gudde.“

„Honí tě snad nějaká stará baba? Není to vidět.“

Zamířila ke dveřím. „Jsi milý, Ruthane, i když plácáš nesmysly. Já chci říct, že většina žen se navzájem nesnáší. Ne v obecném smyslu. Pokud některá skončí v řetězech, natře si je nazlato a do vyčerpání bude kout pikle, jak dostat do řetězů všechny ostatní ženy. Je to naše vrozená hnusná vlastnost. Až odejdeš, zamkni.“

„Jak jsem říkal – hodlám tu strávit noc.“

Něco v jeho tónu ji přimělo se obrátit. Nejdřív ho chtěla okamžitě vykopnout, i kdyby jen proto, aby zdůraznila, že je tu host, ne Bloudem zatraceným člen domácnosti. Ale pod jeho slovy zaslechla svistnutí železa. „Problémy v malazských kasárnách, kapitáne?“

„U mariňáků je jeden znalec...“

„Znalec čeho? Seznámíš nás?“

Odvrátil zrak a pomalu se posunul, aby se mohl opřít o pelest. „Naše verze vykladače destiček. No prostě, pobočnice nařídila... vykládání. Dneska večer. Začíná to zhruba teď.“

„No a?“

Pokrčil rameny. „Možná jsem jenom pověřivý, ale dost mě to znervózňuje.“

Potom není divu, žeš byl tak energický. „A tady chceš zůstat, jak nejdýl to půjde.“

„Jasně.“

„No dobře, Ruthane. Měla bych se vrátit před svítáním, jak doufám. Můžeme si spolu dát snídani.“

„Díky, Šurk. Bav se a neunav se.“

To těžko, lásco. „Ty si odpočiň,“ prohlásila a otevřela dveře. „Ráno to budeš potřebovat.“

Vždycky jim něco před odchodem dej. Něco, co nakrmí očekávání, protože očekávání umí skvěle zaslepit muže vůči jistým očividným rozporům v, ehm, chutích. Sešla po schodech. *Hřebíček. Směšné.* Potřebovala znovu navštívit Seluš. Současná úroveň údržby začínala být stále složitější, nemluvě o tom, že i neslýchaně nákladná.

Když vyšla ven, překvapil ji obrovský chlap čekající v tmavém výklenku. „Ublalo! Pro stíny Prázdného trůnu, tys mě polekal. Co tady děláš?“

„Kdo je to?“ chtěl vědět obr. „Zabiju ho pro tebe, jestli chceš.“

„Ne, nechci. Ty mě už zase sleduješ? Poslouchej, už jsem ti to přece vysvětlovala, ne?“

Ublala Pung sklopil zrak a zamumlal cosi nesrozumitelného.

„Cože?“

„Ano. Říkal jsem ‚ano‘, kapitáne. Ach, chci utéct pryč!“

„Myslela jsem, že tě Tehol umístil do palácový gardy,“ poznamenala ve snaze odvést jeho pozornost.

„Nerad leštím boty.“

„Ublalo, to musíš dělat jen jednou za pár dní – nebo si můžeš někoho najmout –“

„Ne svoje boty. Ale všech ostatních.“

„Ostatních gardistů?“

Zachmuřeně kývl.

„Ublalo, pojď se mnou – koupím ti pití. Nebo tři.“ Vydali se k mostu přes kanál. „Poslyš, ti gardisti jenom zneužívají tvý dobroty. Nemusíš jim leštit boty.“

„Nemusím?“

„Ne. Jsi gardista. Kdyby se o tom dozvěděl Tehol... no, nejspíš bys měl svým kamarádům v gardě říct, že si promluvíš se svým nejlepším přítelem králem.“

„On je můj nejlepší přítel, že? Dal mi slepici.“

Překročili most a odháněli od sebe mouchy. Mířili na třídu vedoucí podél jednoho z nočních trhů. Šurk si všimla, že se kolem potuluje víc malazských vojáků než obvykle. „Správně. Slepici. A muž jako Tehol by se nedělil o slepici jen tak s někým, že?“

„To nevím. Možná.“

„Ne, ne, Ublalo, věř mi. Máš přátele na vysokých místech. Král, kancléř, ceda, královna, králův meč. Kdokoliv z nich by se s tebou rád podělil o slepici, a můžeš se vsadit, že k ostatním gardistům by tak štedří určitě nebyli.“

„Takže nemusím leštit boty?“

„Jen svoje vlastní, a na to si můžeš někoho najmout.“

„A co zašívání děr v jejich uniformách? Broušení nožů a mečů? A co praní jejich spodního prádla –“

„Dost! Nic z toho – a zvlášť teď od tebe chci slib, že si se svými přáteli promluvíš. S kterýmkoliv z nich. S Teholem, s Buggem, s Brysem, s Žanat. Uděláš to pro mě? Povíš jim, co tě ostatní gardisté nutí dělat?“

„Tak dobře.“

„Výborně, ty tvý svinský kamarády v gardě čekají vážný potíže. Hele, tady je slušný bar – mají tu lavice místo židlí, takže neuvízneš jako posledně.“

„Dobře. Mám žízeň. Jsi dobrá přítelkyně, Šurk. Chci s tebou mít sex.“

„Jak milý. Ale jen abys věděl, se mnou má sex spousta mužů a ty se tím nesmíš nechat rozrušit, jasný?“

„No dobře.“

„Ublalo –“

„Ano, dobře, slibuju.“

Polibti seděla zhroucená v sedle a oddíl pomalu klusal k městu Lederas. Na sestru Sintr se odmítala podívat, protože jinak by ji mohl přemocť pocit viny, drásající její duši a stahující ji do zapomnění.

Celou dobu věděla, že za ní Sintr půjde kamkoliv, a když se do jejich vesnice uprostřed dalhonských pralesů přivalili verbíři, byla to jen další zkouška toho tajného přesvědčení. Nejhorší na tom bylo, že dát se k mariňákům byl jen hloupý rozmar. Pravda, trochu podnícený místními zmatky, stahujícím se kruhem podezření, v jehož středu nebyl nikdo jiný než sama Polibti – ta prokletá „druhá“ žena, přebývající jako usmívající se stín, neviditelná na okraji rodiny – ach, ona by ten skandál přežila, jen by pohodila hlavou a udělala pár lehkomyšlných gest. Nešlo o to, že by toho muže milovala – všichni lesní duchové dobře věděli, že cizoložný muž nestojí za lásku ženy, že žije jen pro sebe a ve jménu cti své ženy ani svých dětí není ochoten nic obětovat. Ne, její motivy byly mnohem méně romantické.

Nuda byla krutým pastýřem – bič nepřestával švihat. Touha po zakázaném přidala k jejím pohnutkám ještě další tmavý odstín. Celou dobu věděla, že přijde chvíle, kdy ji z vesnice vyženou, kdy se na zbytek života stane vyvržencem. Vyhnanství již nepředstavovalo rozsudek smrti – v obrovském světě za pralesem se nyní otevřela spousta únikových cest. Malazská říše byla rozlehlá a zahrnovala miliony občanů na třech kontinentech. Ano, věděla, že by se v té požehnané anonymitě bez problémů ztratila. A kromě toho věděla, že bude mít vždycky společnost. Sintr – tak schopná, tak praktická – byla pro její dobrodružství dokonalou společnicí. A jak Bílý šakal dobře věděl, její sestra je krásná a spolu se nikdy nebudou muset bát nedostatku mužské společnosti.

Verbíři zjevně nabízeli rychlou cestu pryč, s čistě náhodným načarováním, a rádi zaplatili cestovní výlohy. A tak Polibti popadla hyenu za ocas.

A opravdu, sestra Sintr ji rychle následovala.

Tady to mělo skončit. Jenže Badana Gruka to vyburcovalo a hned spěchal za nimi. Ten hlupák se zamiloval do Sintr.

Kdyby se namáhala o svém rozhodnutí aspoň trochu popřemýšlet, byla by pochopila, do jakého strašného nebezpečí je všechny zatáhla. Malazští mariňáci požadovali desetiletou službu a Polibti se prostě usmála, pokrčila rameny a podepsala, říkajíc si v duchu, že jakmile ji hra přestane bavit, prostě zběhne a znovu zmizí v anonymitě.

Žel, Sintr byla z jiného těsta. Co jednou přijala, to si podržela, a přísahu, kterou jednou složila, bude plnit do posledního dechu.

Polibti netrvalo dlouho a uvědomila si, jakou chybu udělala. Nemohla přece utéct a opustit sestru, která se mezitím snažila a předvedla dost nadání, aby povýšila na seržanta. I když Polibti byl osud Badana Gruka více méně lhostejný – jako voják byl nesmírně špatný

a jako oddílový seržant ještě horší – bylo jí jasné, že Sintr mezi nimi uvázala nějaký uzel. A jak Sintr všude chodila za Polibti, tak chodil Badan Gruk za Sintr. Jenže se ukázalo, že v jádru pout mezi Sintr a Badanem Grukem není to strašné jařmo zodpovědnosti. Tam se dělo ještě něco jiného. Opravdu se sestra do toho hlupáka zamilovala? Možná.

Život ve vsi byl mnohem jednodušší i přes všechno to plížení a zběsilé šukání v houštích nad řekou – tam aspoň byla Polibti vlastní paní a ať by se jí stalo cokoli, její sestry by se to nedotklo. Tam by byla v bezpečí.

Kéž by to mohla vrátit zpátky...

Tenhle výlet mezi mariňáky je nejspíš všechny zabije. Legrace to přestala být už dávno. Hrozná plavba na těch strašných korábech až do Sedmiměstí. Pochod. Y'Ghatan. Další plavba po moři. Město Malaz. Invaze na tento kontinent – noc na řece – řetězy, tma, vlhké cely a žádné jídlo –

Ne, Polibti se na Sintr nedokázala ani podívat, aby neviděla, v jakém je žalostném stavu. A nedokázala se ani podívat Badanu Grukovi do utrápených očí plných žalu a bolesti.

Přála si, aby byla v té kobce umřela.

Přála si, aby byli přijali nabídku pobočnice a odešli, jakmile byli oficiálně postaveni mimo zákon. Jenomže Sintr o tom nechtěla ani slyšet. Pochopitelně.

Jeli potmě, ale Polibti vycítila, když sestra náhle přitáhla otěže. Vojáci za ní uhýbali do stran, aby se koně nesrazili. Ozývaly se kletby a nadávky a pak ustaraný hlas Badana Gruka. „Sintr? Co se děje?“ Sintr se otočila v sedle. „Je s náma Nep? Nep Žlábek?“

„Ne,“ odpověděl Badan Gruk.

Polibti viděla, jak se v sestře probouzí strach, a jí samotné se v odpověď rozbušilo srdce prudčeji. Sintr byla citlivá –

„Ve městě! Musíme si pospíšet!“

„Počkej,“ zachraptěla Polibti. „Sintr, prosím tě – jestli tam došlo k nějakým potřím, ať si to vyřídí oni –“

„Ne – *musíme si pospíšet!*“

Najednou pobídla koně a ten vyrazil. Vzpět jí všichni následovali, včetně Polibti. Zatočila se jí hlava – polekala se, že by mohla spadnout z koně – byla slabá, unavená –

Ale její sestra. Sintr. Její zatracená sestra teď byla mariňáčka. Byla věrná pobočnici – a i když ta mrcha o tom neměla nejmenší ponětí, právě vojáci jako Sintr – ti mlčenliví a šíleně věrní – tvořili železnou páteř Lovců kostí.

Polibti se zmocnila zloba, rozedraná jako prapor o půlnoci. *Badan to ví. Já to vím. Tavore – ukradla jsi mi sestru. A s tím se já nikdy nesmírím, ty chladnokrevná potvoro!*

Chci ji zpátky, mor na tebe.

Chci zpátky svou sestru.

„Tak kde je ten hlupák?“

Pěst Keneb pokrčil rameny. „Arbin má radši společnost těžko-oděnců. Vojáků s hlínou v nose a písčnou bouří v hlavě. Pěst s nimi hraje kostky, opjíjí se s nimi a nejspíš i s některými z nich spí, když už jsme u toho.“

Blistig zabručel a posadil se. „A tohle je ten správný způsob, jak si vysloužit úctu?“

„Záleží na tom,“ utrousil Keneb. „Když Arbin vyhrává v kostkách, všechny ostatní přepije a utahá každého, kdo má dost velkou kuráž, aby mu vlezl do postele, tak to možná funguje.“

„Nebuď labuť, Kenebe. Pěst si musí udržovat odstup. Je větší než normální lidé a navíc mnohem děsivější.“ Nalil si další korbel místního pěňivého piva. „Nakonec budu rád, že sedíš tady.“

„Já ani nepatřil na to poslední čtení balíčku. Byl jsem tam místo Žrouta, to je všechno.“

„Ten kluk si musí sníst sám, co si navařil.“ Blistig se předklonil – našli si jakousi nóbl krčmu s přehnanými cenami, kam by stěží zavítal malazský voják s hodnotí nižší než kapitán, a posledních pár týdnů se tady scházely pěsti, hlavně aby popíjely a stěžovaly si. „Jaké je takové čtení? Slyšíš jenom různé řeči. Lidem vyskakují z uší čolci nebo hadi a běda dítěti, které se v tu chvíli narodí někde v okrese – tři oči a rozeklaný jazyk.“ Potřásl hlavou, rychle dopil a oťel si ústa. „Prý to, co se stalo při posledním – pomohlo pobočníci se rozhodnout ve všem, co následovalo. Ohledně celé té noci v Malazu. Všechno ukázaly ty karty. Dokonce i Kalamovu vraždu –“

„Nevíme, jestli ho zavraždili,“ přerušil jej Keneb.

„Byl jsi tam, přímo v kajutě,“ nevdával se Blistig. „Co se stalo?“

Keneb odvrátil zrak a najednou zatoužil po něčem silnějším než pivo. Nevysvětlitelně ho zamrazilo a byl zpocený, jako by měl horečku. „Už to začíná,“ zamumlal. „Jednou se toho dotkneš...“

„Každý, kdo má vlasy na krku, utekl na noc do města. Děšíš mě, Kenebe.“

„Uklidni se. Jestli si dobře vzpomínám, vyskočil mi z ucha jen jeden čolek. A tady přichází Madan.“

* * *

Smraďoun si na noc najal pokoj ve třetím poschodí s balkonem a rychlým přístupem na střechu. Stálo ho to měsíční žold, ale měl od-sud výhled na dočasné velitelství – tedy aspoň na jeho přísedlou kupoli, a ze střechy se dalo seskočit na sousední budovu, přeběhnout na druhý konec a slézt do uličky jen tři ulice od řeky. Vzhledem k okolnostem to bylo nejlepší, co se dalo dělat.

Masan Gilani dorazila se soudkem piva a bochníkem chleba, i když chleba mohl mít podle Smraďounova názoru jediný účel, totiž aby se do něj vsáklly zvratky – bohové věděli, že on hlad neměl. Dovnitř se natlačili Ebron, Křáp, Pajda, Šňůra a Krump s náručemi zapráše-ných lahví vína. Mág byl smrtelně bledý a třásl se. Šňůra s Křápem a Pajdou vypadali vydešeně a Krump se zubil jako praštěný pavlačí.

Smraďoun se na všechny zamračil, zvedl z podlahy tlumok a po-stavil ho na stůl. Při bouchnutí Ebron prudce otočil hlavu.

„Mistr Kápě tě vem, nekromante, tebe i tu tvou smradlavou magii. Kdybych věděl –“

„Ani jsme tě nezvali,“ zavrčel Smraďoun, „a můžeš kdykoliv odejít. A co tady vlastně dělá ten bejvalej zálesák s tím naplaveným dřívím?“

„Chci něco vyřezat!“ sdělil mu Krump se zářivým úsměvem, ja-ko když kůň žebra o jablko. „Možná velkou rybu! Nebo oddíl jíz-dních vojáků! Nebo obřího mloka – i když to by mohlo bejt nebez-pečný, moc nebezpečný, leda bych mu dal ocas na kolíček, aby se dal vytáhnout – a sanici na kloub, aby se hejbal a dělala smích. Mohl bych –“

„Nacpat si ho do huby, to bys mohl udělat,“ uřal ho Smraďoun. „A ještě lepší bude, když to za tebe udělám já, sapére.“

Úsměv zakolísal. „Nemusíš se hned durdit. Všichni jsme sem přišli něco dělat. Seržant Šňůra a kaprál Křáp budou pít, jak říkali, a modlit se ke královně snů. Pajda bude spát a Ebron dělat ochranný kouzla a tak.“ Zalétl pohledem k Masan Gilani – která se rozvalovala v je-diném polstrovaném křesle, nohy natažené, oči přivřené, prsty v klí-ně propletené – a Krumpovi pomalu klesla čelist. „A ona bude krás-ná,“ zašeptal.

Smraďoun si povzdechl, rozvázal řemínky na tlumoku a začal vyndávat různé mrtvolky. Datel, černá krysa, leguán a podivné stvo-ření s modrou kůží a velkýma očima, což mohl být netopýr nebo želva bez krunyře – toho tvora o velikosti lišky našel pověšeného za tři špičky ocasu na stánku na trhu. Když ho kupoval, stařena se chechtala, což byla podle Smraďouna spíš hrozivá reakce. Přesto měl dost slušný –

Vzhlédl. Všichni se na něj dívali. „Co?“

Krump se mračil a jeho obvykle nezajímavý obličej vypadal jaksi... děsivě. „Nejseš náhodou, nejseš... to... *nekromant*? Vid' že ne?“

„Nezval jsem tě sem, Krumpe!“

Ebron se potil. „Poslyš, sapére – ty, Krumpe Kmene, nebo jak se vlastně jmenuješ. Už nejsi Mottský zálesák, na to nezapomínej. Jsi voják. Lovec kostí. Rozkazy dostáváš od Šňůry, seržanta Šňůry, jasný?“

Šňůra si odkašlal. „To je pravda, Krumpe. A, ehm, já ti rozkazuju, abys, ehm, vyřezával.“

Krump zamrkal, olízl si rty a kývl. „Vyřezávat, jasně. Co mám vyřezat, seržante? No tak, řekni cokoliv! Akorát že ne žádný nekromanty, jasný?“

„Jistě. Co tak všechny ostatní tady, teda kromě Smraďouna, samozřejmě. Ale všechny ostatní. Ehm, koně, cválající koně. Koně cválající přes plameny.“

Krump si otřel ústa a vrhl plachý pohled po Masan Gilani. „Ji taky, seržante?“

„Jen si posluž,“ protáhla Masan Gilani. „Nemůžu se dočkat, až to uvidím. A nezapomeň na sebe, Krumpe. Na tom největším koni.“

„Jo, s obrovským mečem v jedné a svítkou v druhé ruce!“

„Výborně.“

Smraďoun se vrátil ke svému mrtvému zvěřinci a rozestavil zdechliny do kruhu hlavami k ocasům.

„Bohové, to smrdí,“ posteskl si Pajda. „Nemůžeš je namočit do nějakých vonných olejů nebo tak něco?“

„Ne, to nemůžu. A teď všichni sklapněte. Tohle nám má všem zachránit kůži, jasný? Dokonce i tobě, Ebrone, jako kdyby ti dneska v noci byla Rašan k něčemu. Udržet mistra Kápě za téměř dveřma je na mně. Tak mě přestaňte vyrušovat, pokud mě nechcete zabít –“

Krump kýval hlavou. „To zní skvěle –“

„A všichni ostatní taky, včetně tebe, Krumpe.“

„To nezní tak skvěle.“

„Vyřezávej,“ přikazoval Šňůra.

Sapér se znovu sklonil ke stolu a vyplazoval jazyk připomínající larvu masařky.

Smraďoun upíral pozornost na sbírku mrtvolek. Netopýrová želva velká jako liška na něj upírala obrovské laní oko. Potlačil zachvění a pak sebou trhl, když mrtvý leguán líně mrkl. „Bohové pod náma,“ zasténal. „Dorazil dóm smrti.“

Špunty začaly vyskakovat.

* * *

„Někdo nás sleduje.“

„Co? Hele, Urbe, to je akorát tvůj stín, to je všecko. Přece sledujeme my je, ne? Já nebudu sledovat žádnýho kaprála s dvěma tvářema, abysem jako zběhnul – dyž sme teďka vobrátili ten list –“

„Jasně, Hellian. Ty ses zrovna vzpamatovala.“

„To akorát proto, že sme bok po boku, to znamená, že to vidíš jinak. Pro mě to bylo levo, a estlivá je to pro tebe pravo, je to akorát tvůj problém. Tak hele, nejni todle bordel? Von šel do bordelu? Co za mýho kaprála von je? Co je špatnýho s malazskejma ženskejma, co? Dojdem pro něj a chci, abys mu uříz koule, jasný? Nadobro s ním skoncujem.“

Když dorazili k úzkému schodišti mezi dvěma širokými, staromódními vchody, Hellian natáhla ruce, jako by hledala zábradlí. Tady ale žádné nebylo, a ona padla na schody a slyšitelně si narazila bradu. „Au! To zatracený zábradlí se mi ulomilo v rukách!“ Šátrala kolem sebe. „Proměnilo se v prach, vidíte?“

Urb se naklonil blíž, aby se ujistil, že její opilý mozek nikde nevytéká – ne že by si toho Hellian všimla – a ulevilo se mu, když viděl jen šrám na bradě. Zatímco se škrábala na nohy a uhlazovala si odbarvené vlasy, Urb se ohlédl do ulice, kterou přišli. „To číhá Smrtileb, Hellian –“

Hellian se kymácivě otočila a zamrkala. „Smrtipysk? Zas von?“ Znovu si zbytečně upravila vlasy. „Ah, je to drahoušek, vid’? Chce mi vlízt do kalhotek –“

„Hellian,“ zasténal Urb. „Svůj přání dal jasně najevo – chce si tě vzít –“

Zamračila se. „Ne, ne, pitumče. Chce je nosit. Vo tom vostatní neví ani ň. Dělal to akorát s kluchama, víš. Se furt snažil dostat pode mě na břicho nebo mě pod sebe stejně tak, aby byla vidět ta druhá díra, a pach sme se prali místo porzádný zábavy. Každopádně, bude lepší chaprála najít, než upadne do zkázy.“

Urb se zachmuřil, aby skryl rozpaky, a následoval vrávorající Hellian nahoru po schodech. „Vojáci využívají kurvy pořád, Hellian –“

„Slušnej a správnej seržant by si měl dělat starosti vo jejich nevinost, Urbe.“

„Jsou to dospělí chlapi, Hellian – nejsou tak nevinný –“

„Kdo? Páč já mluvila vo svém kaprálovi, vo Truc Bezřechovi. S tím, jak dycky chodí sám se sebou, se k němu žádná ženská ani nepřiblíží. Šílenství nejni vlastnost, po který by ženský toužily. Teda u svejch muskejch.“ Mávla na dveře před sebou. „Proto teďka zkoušej kurvy, a to já nedovolím.“ Několikrát se pokusila chytit petlici, konečně

uspěla, a pak jí lomcovala nahoru a dolů. „Bohové pod náma! Kdo vymyslel tudle blbost?“

Urb se přes ni natáhl a dveře otevřel.

Hellian vstoupila, přičemž stále zápolila s petlicí. „Neboj, Urbe, já to zvládnu – jen se kouchej a ušše.“

Urb se protáhl kolem ní a zastavil se v úzké chodbě. Dojem na něj udělala neobyčejná tapeta, složená ze zlata, mákově rudého sametu a pruhů skvrnitě králičí kůže, to vše v šíleném vzoru, který v něm nevysvětlitelně vyvolával touhu vyprázdnit měšec. A černá dřevěná podlaha, vyleštěná a navoskovaná, že vypadala jako tekutá, jako kdybyste šli po skle, pod nímž čekají muka nekonečného zapomnění – až si Urb říkal, jestli to celé není začarované.

„Cham deš?“ chtěla vědět Hellian.

„Otevřela jsi dveře,“ opáčil Urb. „A požádala mě, ať jdu první.“

„Vážně? Vážně? Abyšel první – do bordelu?“

„Přesně tak.“

„Tak v tom případě vytáhni zbraň, Urbe, kdyby nás přepadli.“

Zaváhal. „Umím tasit rychle, Hellian.“

„Podle toho, co sem viděla, neumíš,“ ucedila za ním.

Zmateně se zastavil. „Jak to myslíš?“

„Myslím, že potřebuješ pár lekcí ve zkaženosti, řekla bysem.“ Narovnála se, ale ne úplně, protože se musela opírat o zeď. „Leda bys chtěl Smrtidřepa. Ne že by ses ty vešel do mejch spodků. To sou dětschí kůže?“

„Králičí. A o Smrtileba zájem nemám, Hellian. A ani nechci nosit tvý spodky –“

„Poslouchejte, vy dva –“ štěkl někdo za nimi z bočních dveří, „přestaňte tady drmolit v tý cizinštině a najděte si pokoj!“

Hellian s potemnělou tváří sáhla po meči, ale pochva byla prázdná.

„Tys ukrad – ty, Urbe, dej mi svůj meč, hrome! Nebo vltíni do těch dveří – jo, do těch. Vltíni do těch uprostřed. Použij hlavu – vyraz je!“

Místo aby se Urb pokoušel o něco takového, popadl Hellian za ruku a vedl ji chodbou dál. „Tam nejsou,“ vysvětloval jí, „ten chlap mluvil ledersky.“

„To bylo ledersky? Ta cizí hatmatilka? Žádnej div, že todle město pitumců plný, chdyš mluvěj tachle.“

Urb došel k dalším dveřím a naklonil se blíž, aby líp slyšel. Zabručel. „Hlasy. Dohadujou se. To by mohlo být ono.“

„Vykopni je, vyraz je, najdi dobejvací beran nebo svítivku nebo našťvanýho Napana –“

Urb zvedl petlici, otevřel dveře a vstoupil.

Uvnitř na něj vytřeštili oči dva kaprálové, z větší části svlečení, a dvě ženy, jedna hubená jako tyčka a druhá ohavně tlustá. Urb ukázal na Bezdecha a pak na Truce. „Vy dva, vy se oblíkněte. Na chodbě čeká váš seržant –“

„Ne, to ani náhodou!“ Hellian vpadla do místnosti s planoucíma očima. „Von si je najal dvě! Zkaženost! Zmizte, baby, nebo si uříznu nohu!“

Hubená žena něco vyprskla a najednou měla v ruce nůž. Hrozivě jí zamávala a postupovala proti Hellian. Tlustá prostitutka popadla židli a šourala se krok za ní.

Urb švihl rukou a zasáhl tu s nožem do zápěstí – a zbraň vzápětí cinkla o podlahu – a druhou položil na obličej tlustošce a odstrčil ji. Šeredná děvka s pištěním dopadla na mocné pozadí – až se celá místnost zatřásla. Hubená se držela za pohmožděné předloktí a s řevem vyběhla ze dveří.

Kaprálové na sebe házeli oblečení a tvářili se ustaraně.

„Nech si vrátit peníze!“ řvala Hellian. „Ty dvě by měly platit *tobě!* Ne obráceně! Hej, kdo zavolal armádu?“

Armáda, jak se ukázalo, bylo šest strážců rozkoše, vyzbrojených palicemi, ale boj v místnosti začal být ošklivý, teprve když se tlustoška vrátila, stále se ohánějíc židlí.

Brys Beddikt stál u dlouhého stolu a opatrně si lokl cizího piva. Mátl ho nesourodý vzhled účastníků čtení, z nichž poslední dorazil opilý a v očích měl vyplašený výraz. Zřejmě to byl bývalý kněz.

Tihle Malažané byli opravdu prapodivná banda, se schopností kombinovat neformální, ležérní vztahy s nejpříšernějšími tématy, bezstarostný oddech a uvolněnou disciplínu s nejurputnější profesionalitou. Musel si přiznat, že ho to podivně okouzluje.

V tomto ohledu představovala ještě větší výzvu pobočnice. Tavo-re Paran nepředváděla ani náznak společenského chování, přestože měla urozený původ, který ji měl slušnému chování naučit, jakož i její vysoká vojenská hodnost měla ohladit hrany její povahy. Při velení byla nemotorná, při zdvořilosti neohrabaná, jako kdyby ji zneklidňovala nějaká nepřekonatelná překážka.

Brys by si uměl představit, že touto překážkou je vzpurnost jejích legií. A přesto její důstojníci a vojáci nevykazovali sebemenší nekázeň, ani oči za ní nevyvraceli, ani po ní nevrhali vražedné pohledy. Byla tu věrnost, ano, ale ta měla zvláštní zabarvení, a Brys nedokázal určit její povahu.

Ať bylo zdrojem nesoustředění pobočnice cokoliv, očividně v něm

nenalézala osvobození. Brys měl dojem, že ji to břímě pomalu zmáhá.

Většinu ostatních neznal nebo jen velmi vzdáleně, jak se s nimi kdysi letmo setkal. Poznal velehága Bena Adaefóna Delata, kterému ostatní Malažané říkali Rychlej Ben – třebaže podle Bryse to jméno postrádalo úctu náležející cedovi. Znal i Křováka a Šumaře, neboť byli mezi prvními vojáky, kteří dorazili do paláce.

Ostatní zúčastnění pro něj byli překvapením. Dvě děti, chlapec a holčička, tisteandijská žena, dospělá věkem i chováním, očividně vyvedená z míry svou účastí na tomhle nesourodém shromáždění. Všichni ostatní s výjimkou bývalého kněze byli důstojníci nebo vojáci z vojska pobočnice. Dva světlolvasí mariňáci se zlatou plětí – už ne zrovna mladí – jménem Gesler a Bouňňák. Neurčitý muž, Flaška se jmenoval, jemuž nemohlo být moc přes dvacet. A Tavořina pobočnice, překvapivě krásná a potetovaná Lostara Yil, pohybuující se s půvabem tanečnice, jejíž exotické rysy zmírňoval pouze nevýslovný smutek.

Brys věděl, že vojáci vedou těžký život. Náhlým a nepěkným způsobem přicházejí o přátele. Jizvy jim během let tvrdnou, ctižádost vyprchává a sny se obracejí v prach. Možnosti se vytrácejí a v každém stínu hrozí zrada. Voják musí důvěřovat svému veliteli, a to každému, pod kterým slouží. Jak Brys zjistil, Lovci kostí a jejich pobočnice byli zrazeni vládcem své říše. Byli tedy nezakotvení, a Tavoře měla co dělat, aby udržela vojsko pohromadě. Že vpadli do Lederu, bylo samo o sobě pozoruhodné. Divize a brigády – v dějinách jeho vlastního království – se bouřily už při rozkazech, které nebyly zdaleka tak razantní. Už jen z tohoto důvodu si Brys pobočnice nesmírně vážil a byl přesvědčený, že má nějakou skrytou vlastnost, skrytou ctnost, kterou její vojáci uznávají a reagují na ni – a Brys přemýšlel, jestli ji sám někdy uvidí, snad právě už této noci.

I když stál v pohovu, mírně zvědavý a připravený a popíjel pivo, vnímal, jak napětí v místnosti sílí. Nikdo z toho neměl radost a ze všeho nejmíň seržant, který měl karty probudit – ten chudák vypadal jako ucouraný pes, který právě přeplaval řeku Leder. Oči měl zarudlé a matné, tvář potlučenou, jako kdyby se porval.

Ten mladý voják Flaška postával vedle něj a kupeckým jazykem – možná kvůli Brysovi – se potichu zeptal: „Čas na Rezavou rukavici?“

„Co? Co?“

„To pití, cos vymyslel při posledním vykládání –“

„Ne, alkohol ne. Ne tentokrát. Nech mě bejt, než budu připravenej.“

„Jak zjistíme, kdy jsi připravený?“ zajímalo Lostaru Yil.

„Prostě se rozesadte, jakkoliv, kapitáne. Poznáte to.“ Vrhł na po-

bočníci prosebný pohled. „Je tady moc energie. Až moc. Nemám tušení, co sem přivedu. Tohle je chyba.“

Tavore se podařilo zatvářit ještě napjatěji. „Občas jsou chyby nutné, seržante.“

Křovák si náhle odkašlal a mávl rukou. „Promiňte, pobočnice, ale tady mluvíte se sapérem. Chyby znamenají, že se proměníme v červenou mlhu. Předpokládám, že asi mluvíte o nějakých jiných chybách, ne? Doufám.“

Pobočnice loupala okem po Geslerovu přerostlém společníkovi. „Pobočníku Bouřňáku, jak se provádí přepadení ze zálohy?“

„Už nejsem pobočník,“ zavrčel vousáč.

„Odpovězte na otázku.“

Hromotluk se zamračil, ale když viděl, že to u pobočnice nevyvolalo žádnou reakci, zabručel a pokračoval: „Nalíčíte léčku a pak na ně tvrdě udeříte. Zarazíte jim pěst do krku.“

„Nejdřív je ale nutné léčku připravit.“

„Pokud vás nevyčenicaj předtím, jo.“ Upřel na ni malá očka. „Dneska večer budeme čenichat, nebo útočit?“

Tavore se místo odpovědi obrátila na Tiste Andii. „Sandalat Drukorlat, posaďte se, prosím. Chápu, proč se zdráháte –“

„Nevím, proč tu jsem,“ štěkla Sandalat.

„Historie,“ zamumlal bývalý kněz.

Nastalo dlouhé mlčení, pak se malá Sinn zahihňala a všichni nadskočili.

Když to viděl Brys, zamračil se. „Omlouvám se, že vyrušuju, ale je tohle vhodné místo pro děti?“

Rychlej Ben frkl. „Ta holka je velemág, Brysi. A kluk... no, je jinej.“

„Jiný?“

„Pod vlivem,“ upřesnil Banaschar. „A ne dobrým. Pobočnice, prosím, odvolejte to. Pošlete Šumaře zpátky do kasáren. Je nás tu moc – i u nejbezpečnějšího vykládání má být jen pár lidí, ne takový dav. Chudák vykladač začne v půlce krvácet z uší.“

„Má pravdu,“ ozval se Rychlej Ben a nervózně si poposedl. „Šum je už tak dost velké šereda i bez uší plných krve a tak.“

Pobočnice se podívala na Šumaře. „Seržante, víte, co si v této věci přeju – a moje důvody znáte lépe než kdokoliv z ostatních tady. Poctivě mi řekněte, zvládnete to?“

Všichni upfeli oči na sapéra. Brys viděl, jak každý – možná s výjimkou Sinn – mlčky prosí Šumaře, ať na té strašlivé krabičce přibouchne víko. On se místo toho zašklebil a zíral do země. „Zvládnou to, pobočnice. V tom není problém. Jde o... ty nečekaná hosty.“

Bývalý kněz sebou trhl a Bryse se náhle zmocnil strach. Udělal krok –

Ale to už měl Šumař balíček draků v rukou a stál v čele stolu – i když ještě všichni neseděli – a po leštěné stolní desce sklouzly tři karty.

Vykládání začalo.

Bloud, stojící v šeru před budovou, se zapotácel, jako kdyby do něj udeřily neviditelné pěsti. V ústech cítil krev. Zasyčel vzteky.

V síni svého domku vykulila Seren Pedak oči a pak polekaně vykřikla, protože Pinosel a Ursto Hoobutt se vzňali plamenem – a ona by se k nim byla vrhla, kdyby ji Bugg nechtyl. A ruku měl kluzkou potem.

„Nehýbejte se,“ zasupěl stařec. „Ten oheň spálí jenom je –“

„Jenom *je*? Co to znamená?“

Bylo jasné, že dva dřevní bohové přestali vnímat okolí – viděla jejich oči zírající skrz modré plameny, upřené do prázdna.

„Jejich podstata,“ šeptal Bugg. „Stravuje je... síla – probuzená síla.“ Třásl se, jako by ho opouštěly schopnosti, a po tvářích se mu řinul pot jako olej.

Seren Pedak se odtáhla a položila si dlaně na vystouplé břicho. V ústech měla sucho, srdce jí prudce bušilo. „Kdo je napadl?“

„Stojí mezi tvým dítětem a tou silou – stejně jako já, akvizitor. My... my odoláme. Musíme –“

„*Kdo tohle dělá?*“

„Není zlý – jen je obrovský. *Do Propasti pod námi, tohle není žádný obyčejný vykladač destiček!*“

Seren Pedak už byla vyděšená, k smrti se bála o svého nenarozeného syna a zírala na Pinosel a Ursto Hoobutta – kteří hořeli a hořeli a pod plameny *táli jako vosk*.

V zaplněné místnosti v nejvyšším poschodí hostince houf kdysi mrtvých zvířátek pobíhal, prskal a cvakal zuby. Černá krysa, již z břicha visely vnitřnosti, náhle spadla *vzhůru* a dopadla na strop. Drápky škrábala omítku a střeva jí visela jako klobásky v udrně. Modrá netopýroželva ukousla ocas leguánovi a ten odskočil jako blesk a teď mlátil hlavou do okna v zoufalé snaze zmizet. Datel odhazoval masná pírka, jak létal v hysterických kruzích nad všemi – ale nikdo neměl čas si ho všimnout, protože láhve se rozbíjely a víno teklo jako zředěná krev a ve dřevě teprve naznačení útočící koně

s jezdci se vzpínali a kroutili Krumpovi v klíně a on na to zíral s vyvalenými očima a otevřenými ústy – a po chvílce se první koník vysvobodil, seskočil sapérovi z nohy, dřevěnými kopýtky zadusil na podlaze a jeho nedotažený jezdec mával třískou.

Řev, křik, jekot – Ebron začal zvracet a Pajda, jenž uskakoval, aby se tomu proudu vyhnul, uklouzl v kaluži vína a roztříštil si levé koleno. Zavyl.

Smraďoun se odplazil do rohu. Masan Gilani zalezla pod nóbl postel a datel narazil do pelesti a vybuchl v oblaku smradlavého peří.

Chytrá ženská. Teď jenom doufám, že je tam místo i pro mě.

Jinde ve městě byli svědkové ochotni odpřísáhnout Bloudovým jménem, dokonce i na Prázdný trůn a hroby milovaných, že z hostince vylétěli dva draci. Na padesát kroků kolem přšely k zemi cihly, třísky, prach a kusy roztrhaných těl – a ani ráno nebylo možné jinak uspokojivě vysvětlit trosky celé budovy, odkud nebyl nikdo zachráněn.

Celá místnost se třásla, a když Hellian vrazila loket do vousatého obličje a uslyšela uspokojivé křupnutí, protější zeď popraskala jako tenké sklo a propadla se do místnosti, kde zasypala těla zmítající se v neúčinném sevření na podlaze. Ženy ječely – tedy aspoň ta tlustá, a měla dost silný hlas i výdrž, aby dokázala zaskočit i za ostatní – kteří se všichni horem pádem drápali z trosek.

Hellian se zapotácěla dozadu. Podlaha se náhle zvedla a ona se rozběhla, třebaže si nebyla jistá, kterým směrem vlastně míří, nicméně bylo zjevně moudré najít nejbližší dveře.

Když je objevila, zamračila se, protože ležely na podlaze. Zastavila se a chvíli na ně zírala.

Vrazil do ní Urb. „Něco právě proběhlo přes ulici!“ supěl a plival krev. „Musíme odtud vypadnout –“

„Kde je můj kaprál?“

„Už dole – jdeme!“

Ne, je přece čas na skleničku –

„Hellian! Teď ne!“

„Padej! Dyž ne teď, tak kdy?“

„Přadlena smrti, Rytíř stínu, pán balíčku.“ Šumař měl chladný hlas, téměř nelidsky vrčel. „Stůl je drží, ty ostatní ale ne.“ Začal obracet karty, a jak je odhazoval, letěly jako železná deska k magnetu a zasahovaly jednotlivé zúčastněné – každého udeřila do prsou, až se

zakymácel, a při každém zásahu – zatímco Brys s hrůzou přihlížel – to oběť zvedlo z podlahy, až se židle odkutálely, a narazilo s ní o zeď, ať byla sebedál.

A praskaly přitom kosti. Hlavy narážely do stěny.

Všechno se to dalo velice rychle a Šumař stál jako ve středu bouře, pevně jako zakořeněný strom.

Jako první to zasáhlo malou Sinn. „Panna smrti.“ Jak ji karta plácla do prsou, zvedlo ji to až skoro pod strop. Náraz to byl ošklivý a Sinn tam visela zplihle jako napíchnutá hadrová panenka.

„Žezlo.“

Žrout zavřískl a snažil se uhnout a karta obratně vklouzla pod něj, přitiskla se mu na prsa a šoupla ho přes podlahu ke zdi nalevo ode dveří.

Když ho třetí Šumařova karta praštila do hrudní kosti, zatvářil se Rychlej Ben ohromeně. „Mág noci.“ Odhodilo ho to na zeď za ním s takovou silou, až popraskala omítka. Visel tam nehybně jako mrtvola na bodci.

„Kameník smrti.“ Křovák zabečel a udělal chybu, že se otočil. Karta mu dopadla na záda, takže na zeď narazil obličejem, a tlačila ho vzhůru. Za mužem již v bezvědomí zůstala krvavá šmouha.

Ostatní následovali rychle jako hrstka hozených kamínek. U každého to dopadlo stejně. Prudký náraz, třesoucí se zeď. Sandalat Drukorlat, *Královna noci*. Lostara Yil, *Šampion života*.

„Obelisk.“ Flaška.

Gesler, *Jablko*.

Bouřňák, *Trůn*.

A nakonec se Šumař obrátil k Brysovi. „Král života.“

Karta mu vylétla z ruky, zatřpytila se jako dýka a Brys se ještě stačil nadechnout, než ho zasáhla. Zavřel oči a ucítil ránu, ale nebyla zdaleka tak silná jako u ostatních a jeho prsou se nic nedotklo. Otevřel oči a viděl, že se karta vznáší před ním.

Nad ním se setkal se Šumařovým bezvýrazným pohledem.

Sapér kývl. „Je tě zapotřebí.“

Cože?

Nedotčení zůstali dva a Šumař se obrátil k bližšímu z nich. „Banaschare, vybíráš si špatnou společnost,“ poznamenal. „Blázen v řetězech.“ Vytáhl kartu a švihl rukou. Bývalý kněz zabručel, přepadl na židli dozadu a pak ho to vyhodilo ke klenutému stropu. Při nárazu ho obklopil prach.

Šumař se podíval na pobočníci. „Vy jste to věděla, že?“

Jen civěla, blá jako sníh, a neříkala nic.

„Pro vás, Tavore Paran... *nic*.“

Škubla sebou.

Náhle se otevřely dveře a v zamrzlém tichu zavrzaly panty.

Do místnosti vstoupil Turudal Brizad a strnul. *Turudal... ne, ovšemže ne. Bloud. Jenž stojí neviditelný za Prázdným trůnem. Zajímalo by mě, kdy ses chtěl ukázat.* Brys si uvědomil, že tasil meč, a také si uvědomil, že ho sem Bloud přišel zabít – skutek bez důvodu, přání bez motivu – alespoň bez nějakého, který by pochopil kdokoliv kromě Blouda.

On mě zabije.

A potom zabije Šumaře – za jeho smělost.

A potom všechny ostatní, aby nezůstali svědkové.

Šumař se s mrazivým úsměvem pomalu otočil k Bloudovi. „Kdyby ta karta byla pro tebe,“ poznamenal, „byla by opustila stůl v momentě, kdy jsi otevřel dveře. Víím, myslíš si, že ti patří. Myslíš si, že je tvoje. Mejlíš se.“

Bloudovi se zablesklo v oku. „Jsem pán destiček –“

„A mně je to jedno. No tak, pokračuj. Hrej si se svýma destičkama, starší bože. Pánovi balíčku se postavit nemůžeš – tvůj čas, Bloude, vypršel.“

„Já se vrátil!“

Jak Bloud, kolem něhož rostla surová energie, udělal další krok do komnaty, do cesty se mu postavila Šumařova tichá slova. „Já bych to nedělal.“

Starší bůh ohrnul nos. „Myslíš si snad, že mě Brys Beddikt dokáže zastavit? Že dokáže zabránit tomu, co tu chci udělat?“

Šumař zvedl obočí. „Nemám tušení. Ale jestli uděláš ještě krok, Bloude, pán balíčku *přijde*. Přímo sem. Chceš se mu postavit? Jsi na to připravený?“

A Brys se podíval na kartu ležící na stole. Neživá, nehybná. Jako by zívala, jako chřtán samotné Propasti, a on se najednou zachvěl.

Šumařova tichá výzva Blouda zastavila. V kdysi pohledných rysech Turudala Brizada se objevila nejistota.

„Jestli to chceš slyšet,“ ozval se Brys Beddikt, „tak přese mne bys stejně neprošel, Bloude.“

Oko se upřelo na něj. „Absurdní.“

„Žil jsem v kameni, starší. Jsem popsán jmény nespočetnými. Ten muž, který zemřel v trůnním sále, není ten, který se vrátil, bez ohledu na to, co vidíš.“

„Svádíš mě, abych tě rozdrtil,“ zavrčel Bloud.

Šumař se podíval na kartu na stole. „Probudil se.“ Otočil se ke staršímu bohu. „Možná už je pozdě... pro tebe.“

Bloud náhle couvl, krok, dva, tři, než prošel dveřmi. Vzápětí zmizel z dohledu.

Těla pomalu klouzala na podlahu. Nikdo z nich očividně nebyl při vědomí. V místnosti se cosi uvolnilo, jako když někdo vypustí příliš dlouho zadržovaný dech.

„Pobočnice.“

Tavore se prudce otočila od prázdných dveří zpátky k sapérovi. *Pusť léčku. Najdi svého nepřítele.*

„Tohle nebylo vykládání,“ utrousil Šumař. „Nikdo tady nebyl nalezený. Na nikoho nebyl vznesený nárok. Pobočnice, oni jsou *poznačení*. Rozumíte?“

„Ano,“ zašeptala.

„Myslím,“ pokračoval Šumař s tváří zkrabacenou žalem, „myslím, že vidím konec.“

Kývla.

„Tavore, mrzí mě to,“ zachraptěl Šumař.

Pobočnice jen potřásla hlavou.

A Brys věděl, že ačkoliv nepochopil všechno, pochopil dost. A pokud to mohlo něco znamenat, cokoliv, byl by jí zopakoval Šumařova slova. Této pobočnici, této Tavore Paran, této žalostně osamělé ženě.

V té chvíli se na stůl položil bezvládný Banaschar, jako mrtvola spouštěná z oprátky. Jakmile dolehl, zasténal.

Šumař popošel blíž a zvedl kartu zvanou pán balíčku. Chvíli si ji prohlížel, pak ji vrátil do balíčku ve svých rukou. Vzhlédl k Brysovi a zamrkal.

„Hezká hra, seržante.“

„Působilo to jaksi nezázivně... pořád to tak cítím. Mám trochu obavy.“

Brys kývl. „Přes to všechno ta role nebyla... prázdná.“

„To je pravda. Děkuju.“

„Vy toho pána znáte?“

„Ano.“

„Seržante, kdyby Bloud odhalil, že blufujete –“

Šumař se zakřenil. „Bylo by to jenom na vás, pane. Ale mluvil jste dost sebevědomě.“

„Malažané nejsou jediní, kdo umí blufovat.“

Srdečně se na sebe usmáli, zatímco pobočnice jen přeskakovala pohledem z jednoho muže na druhého a neřkala nic.

* * *

Bugg stál u zadního okna a díval se na Sereninu skromnou zahrádku, která byla zlehka natřená stříbrnými odstíny odrážejícími se od kouřových mračen visících nad městem. Dnes v noci došlo k mnohem větším škodám, než je zřícení několika budov. V místnosti za ním už bylo nějakou dobu ticho, od chvíle, kdy vykládání skončilo. Bugg se pořád cítil... křehký, skoro polámaný.

Zaslechl, jak se Seren Pedak pohybuje. Tiše zabručela, když vstávala, a přistoupila k němu.

„Jsou mrtví, Buggu?“

Ohlédl se na dvě již spojené, bezbarvé louže na podlaze pod židlemi. „Nevím,“ přiznal a dodal, „ale myslím, že jsou.“

„T-to bylo... nečekané – prosím vás, řekněte mi, cedo, že takový osud dnes večer v plánu nebyl.“

„Ne, akvizitor.“

„Potom... *co se stalo?*“

Přetřel si strniště na bradě, povzdechl si a potřásl hlavou. „Vybrala si úzkou cestu – bohové, taková drzost! Musím mluvit s králem. A s Brysem – musíme se rozhodnout –“

„Cedo! Kdo zabil Pinosel a Ursta?“

Obrátil se k ní a zamrkal. „Smrt tudy jenom prošla. Dokonce i Blouda... propustila.“ Frkl. „Ano. *Propustila*. V tom balíčku draků je obrovská síla. Ve správných rukou by nás mohl všechny vysát do sucha. Všechny bohy, staré i mladé. Všechny ascendenty uvržené do rolí. Všechny smrtelníky, odsouzené k tomu, aby se stali tváří na kartě.“ Znovu vyhlédl z okna. „Jednu kartu hodil na stůl. Kartu vašeho syna. Řekl, že ten stůl jí podrží. Proto se ho ani nesnažil vyžádat. Nechal to být. Nechal *ho* být.“ Otřásl se. „Pinosel a Ursto – oni prostě jenom seděli příliš blízko ohně.“

„Oni... co?“

„*Vykladač se držel zpátky, akvizitor*. Na Ursta a Pinosel nikdo nezaútočil. Dokonce ani karta vašeho nenarozeného syna se o *něj* nepokusila. Vykladač ji uzamkl. Jako když tesař zatluče hřebík do dřeva. Propast mě vem, ta čirá *nestydatá* moc učinit něco takového mě zbavuje dechu. Akvizitor, Ursto a Pinosel vás sem přišli bránit před Bloudem. Ano, cítili jsme ho. Cítili jsme jeho vražedné choutky. Ale pak byl odmrštěn, jeho moc rozprášena. To, co dorazilo místo něj, bylo jako tvář slunce, zvětšovalo se to, až to vyplnilo svět – a oni byli uvěznění tady, polapeni v těch židlích, nemohli se hnout...“ Otřásl se. „My všichni.“ Podíval se na kaluže. „Akvizitor, skutečně netuším, jestli jsou mrtví. Pán smrti se této noci nikým nenakrmil, vzal si jen pár nešťastných duší ze zničeného hostince. Možná jsou jen... osla-

beni... a po čase se vzpamatují, znovu najdou své podoby – svá těla. Nevím, ale doufám v to.“

Všiml si jejího zamyšleného výrazu a říkal si, jestli se mu před ní podařilo zakrýt aspoň část své úzkosti a žalu. Pohled v jejích očích hovořil o selhání.

„Promluvte s tím vykladačem,“ vyhrkla. „A... požádejte ho... ať se stáhne. Ať už nikdy nevstoupí do tohoto města. Prosím.“

„On to nechtěl udělat, akvizitor. Udělal, co mohl, aby ochránil... všechny.“ *Možná kromě sebe, myslím.* „Nemyslím, že dojde k dalšímu vykládání.“

Hleděla z okna. „Co ho čeká? Mého... syna?“ zeptala se šeptem.

Pochopil její otázku. „Bude mít vás, Seren Pedak. Matky mají nesmírnou, podivnou sílu –“

„Podivnou?“

Bugg se usmál. „Nám připadá podivná. Nevyzpytatelná. Navíc byl otec vašeho syna velice oblíbený. Mezi jeho přáteli se najdou lidé, kteří nebudou váhat –“

„Onrak T'emlava,“ řekla.

Bugg kývl. „Imass.“

„Ať to znamená cokoliv.“

„Akvizitor, Imassové jsou mnoho věcí, ale jedna z jejich ctností ční nade všechny ostatní. Jejich věrnost nic nenaruší. Vnímají takové síly jako ohromné a –“

„Podivné?“

Bugg chvíli neříkal nic, věda, že by se mohl, pokud by se tak rozhodl, cítit dotčen významem slova, které k jeho větě přidala. Místo toho se usmál. „I to.“

„Omlouvám se, cedo. Máte pravdu. Onrak byl... pozoruhodný a velice mi pomohl. Přesto nečekám, že by mě znovu navštívil.“

„Navštíví, až se vám narodí syn.“

„Jak se dozví, kdy se to stane?“

„Protože jeho kostějská žena Kilava na vás a vaše dítě seslala požehnání. To znamená, že o vás a vašem stavu neustále ví.“

„Ach. Cítila tedy i to, co se stalo dnes v noci? To nebezpečí?“

„Možná,“ usoudil Bugg. „Jistě... zpozorněla. A kdyby hrozilo nějaké přímé narušení, potom by zřejmě... zasáhla.“

„Jak by mě mohla ona ochránit, když by selhali tři starodávní bohové?“ chtěla vědět Seren.

Bugg si povzdychl. „Pomalů začínám docházet k tomuto přesvědčení. Lidé nechápou moc. Považují ji výhradně za souboj, tohle proti tomu, a co je větší? Kdo vyhraje, kdo prohraje? U moci nejde ani tak

o boj – ač pochopitelně chápe, jaké vzájemné škody takový boj znamená a jak činí každého zranitelným – nejde ani tak o boj jako o prohlášení. *Přítomnost*, akvizitor, je skutečným vyjádřením moci. A přítomnost je v jádru vlastně držba prostoru. Prosazení se, chcete-li. Potom vás musí uznat i ostatní mocnosti, menší či větší, na tom nesejde.“

„Myslím, že vám tak úplně nerozumím.“

„Kilava by byla použila svou přítomnost, akvizitor. Jako kdyby vás objala. Pokud stále trváte na zjednodušených srovnáních, potom vám povím, že by byla jako balvan v proudu. Voda může snít o vítězství, může po něm toužit, ale měla by se naučit trpělivosti, že? Vezměte si všechna ta vyschlá řešišť, která jste viděla, akvizitor, a posuďte sama, kdo je vítězem v té válce trpělivosti.“

Žena si unaveně povzdechla.

Uklonil se jí. „Odejdu – mám nějaké naléhavé záležitosti – ale nebezpečí pro vás a vašeho syna pominulo.“

Ohlédla se na kaluže. „Mám to prostě... setřít?“

„Nechte to na ráno – je možné, že tou dobou tu budou už jenom skvrny.“

„Až budu mít hosty, můžu jim to ukázat a říct: ‚Tady se roztekli dva bohové.‘“

Ano, potřebovala se bránit před událostmi dnešní noci. V myšlenkách neměla místo na nic jiného než na dítě v sobě. Ale přes to, co říkala, jí nebyl osud Pinosel a Ursta lhostejný. Teď šlo výhradně o sebeovládání – a Bugg chápal, že to vychází z té nepopsatelné síly v ženě, která se má stát matkou. „Jsou umínění, ti dva. Ještě bych je neodepisoval.“

„Doufám, že máte pravdu. Děkuju, cedo – i když k ohrožení nedošlo, oceňuju, že jste nás chtěl chránit. Prosím, neurazte se, když dodám, že doufám, že další takovou noc už nezažiju.“

„Neurazím se. Dobrou noc, akvizitor.“

Po tom chvilkovém vzplanutí, v chladném čurku po odeznívajícím střetu, se Bloudovi do mysli vkradlo neveselé poznání. Ačkoliv nevěděl, jestli se pán balíčku skutečně probudil – jak tvrdil ten Malazan – nebezpečí takového předčasného střetu bylo příliš velké. Ale drzá nadutost Bryse Beddikta, to bylo něco úplně jiného.

Bloud stál v uličce nedaleko malazského velitelství a třásl se vzteky a ještě něčím, co mělo vynikající chuť. Příslibem pomsty. Ne, Brys Beddikt svůj návrat do paláce nepřežije. Nezáleželo na tom, jak to ten hlupák umí s mečem. Před útokem Bloudovy syrové magie ho neochrání žádná mihotavá čepel.

Pravda, nebude to žádné jemné, neviditelné postrčení. Ale staré zvyky, právě pro jejich předvídatelnost, lze využít. Bránit se před nimi. Kromě toho občas nebyla delikátnost uspokojivá. S rozkoší si vzpomněl, jak držel Péřové čarodějce hlavu pod vodou, dokud se nepřestala bránit. Ano, v energickém činu, v přímém provedení vlastní vůle spočívala jistá nádhera.

Může to být návykové, a on se na to těšil.

V této chvíli měl ale tolik pochybností, že z toho byl nervózní a bál se něco udělat. Ten vykladač byl... děsivý. Ti, kdo byli nešťastní z používání vlastní moci, Blouda vždy vyváděli z míry, protože je nechápal, nerozuměl jejich zdráhání, dobrovolně přijatým pravidlům ovládacím jejich jednání. Motivy byly ze všeho nejdůležitější – nepřítel nepochopíte, pokud nezjistíte, co chce, po čem touží. Jenomže ten vykladač toužil jedině po tom, aby ho všichni nechali na pokoji.

Možná by bylo možné i toho využít. Až na to, že když na vykladače někdo zatlačil, on neváhal zatlačit také. Bez mrknutí, s úsměvem, děsivě sebevědomý. *Prozatím ho nech být. Mysli na ostatní – ohrožuje mě někdo?*

Dítě akvizitor mělo ochránce. Ty špinavé ožraly. Maela. A další. Bylo tam něco prastarého, s černou srstí a planoucímá očima – slyšel varovné vrčení, jako rachot hromu – a to stačilo, aby se raději nepřiblížoval.

No, dítě může počkat.

Byla to opravdu ošklivá válka. Měl ale možné spojence. Banaschara. Slaboča, kterého mohl využít. A Fenera, toho zbabělého boha války – ano, mohl se krmit mocí toho hlupáka. Mohl si vzít, co chtěl, výměnou za útočiště, jež nabízel. A nakonec tu byly další síly, kdesi daleko na východě, které by si mohly vážít jeho spojenectví.

Ještě ho čekala spousta práce. Ale této noci se pomstí té ubohé hromadě zbroje Brysi Beddiktovi.

A tak čekal, až ten hlupák opustí velitelství. Tentokrát žádné postrčení. Ne, hloubku Bloudovy zloby uspokojí jedině jeho ruce na krku toho neřáda. Pravda, muž, který zemřel, nebyl tentýž, jenž se vrátil. Navíc měl do kamene své duše vepsáno nekonečné klubko jmen. A bylo tu ještě něco. Jako kdyby vrhal víc než jen jeden stín. Pakliže byl Brys předurčen k něčemu jinému, k něčemu většímu, než čím byl teď, potom bude nanejvýš vhodné, že Bloud tu hrozbu udusí v zárodku.

Odstraní ho ze hry, a tentokrát zajistí, aby zůstal mrtvý.

* * *

Nic nemůže být horší než vejít do pokoje v průměrném hostinci, přistoupit k posteli, odhrnout vlněnou pokrývku a najít tam draka. Nebo dva. Vše bezděčně odhaleno. A v jediném bídném okamžiku všechny iluze o dokonalé, vzájemné ochraně zmizí. Násilná proměna, a hle, ukáže se, že jeden malý pokojík v hostinci dva draky neudrží.

Všichni sloužící po celém světě jsou přesvědčení, že už viděli všechno. Nešťastná služka, pracující ve zmíněném hostinci, se teď mohla takovým úspěchem chlubit. Žel, byl to jen krátký triumf.

Telorast a Cudrn se znovu proměnily do legračních kostřiček – které se mezitím staly jejich součástí a byly tak roztomilé, že se s těmi krásnými ještěrkami nedokázaly rozloučit – na kopci pár líc severně od města. Jakmile se přenesly přes potupu té nečekané události a panický útěk z Lederas, celé zvonění se řehaly jako blázni.

Výraz té služby byl skutečně nezapomenutelný, a když Cudrn dračí hlavou prorazila zeď, no, všichni hosté vyskákali z pokojů, aby zjistili, co je zdrojem toho kraválu, tedy, takové zděšení – Cudrn rozjařeně pištěla, až by se za břicho popadala, mít nějaké.

Telorast se tesáčky ještě leskly krví, ačkoliv když je použila naposledy, byly mnohem, mnohem větší. Instinktivně cvakla – nikdo jí to nemohl dávat za vinu, ne doopravdy – a sebrala z ulice pod sebou tlustého kupce chvíli předtím, než dosedla na zem za praskotu cihel a otesaného vápence, a není pro každého masožravce nezbytné dopřát si občas trochu tuku? Musí to tak být, protože to kdysi kdesi řekl jakýsi učenec. V každém případě byl kupec vynikající!

Může někdo dávat za vinu žralokovi, že ukousne plavci nohu? Hadovi škrtiči, že spolkne batole? Vlkům, že uštvo stařenu? Ovšemže ne. Ten skutek lze pochopitelně odsoudit a plakat pro zabití oběti, ale poté zabijáka vystopovat a zabít – jako kdyby to byl nějaký hrozný vrah – bylo jednoduše směšné. Vlastně to byla arogance toho nejhoršího druhu. „Takhle to prostě na světě chodí, že někdo je lovec a někdo kořist, Cudrn. A žít v takovém světě znamená smířit se s tím. Zvířata požírají jiná zvířata, a to platí i pro všechny tyhle povedené lidi – copak se jim nedaří jako lovcům? Jestli chceš, a ty chceš, vezmi si tohle: nějaký křupan s ohnutýma nohama chytí do oka zajíce k večeři – měli by se všichni ostatní zajíci shromáždit a snažit se tomu křupanovi pomstít? Bylo by to správné a spravedlivé?“

„Troufám si říct, že zajíci si to myslí!“ vykřikla Cudrn a švihala kostlivým ocasem po nízké trávě.

„Nepochybně, nepochybně, ale představ si to pobouření mezi rodinou a přáteli toho křupana! To by byla válka, krevní msta!

Povolali by vojáky, zvědy s přimhouřenýma očima a mistry lovce s měkkými zelenými kloboučky, král by zvedl daně a za zavazadlovým trémem by se táhla tisícovka kurev! Básníci by pěli rozohněné balady, aby rozdmýchali plameny spravedlivosti! Sepisovali by celé eposy, ve kterých by líčili úplatné skopičiny!“

„Jenom jsou na sebe nafoukaní, Telorast. To je všechno. Ve svých mrňavých představách jsou všichni císaři a císařovny, nechápeš? Kde v jejich říši patří všechno jim a můžou si dělat, co se jim zlíbí. Jak se může nějaké hloupé zvíře opovážit a bránit se?“

„Nakonec je dostaneme, Cudrn.“

„My a zajíci!“

„Správně! Vládnout říši chceš? Ne, drahá, říše povládne tobě!“

Telorast se odmlčela a zabývala se pochmurnými myšlenkami. „Cudrn,“ ozvala se po chvíli a zvedla malou plazí lebku. „Budeme muset jednat brzy.“

„Já vím. Je to hrozné!“

„Někdo ve městě dělá potíže. A my nemáme potíže rády, vidíš? Aspoň si myslím, že nemáme.“

„Pokud to nejsme my, Telorast. Pokud ty potíže vyvoláváme my, je to v pořádku. Vlastně to je dokonalé.“

„Dokud se všechno nezvrtne, jako posledně. A nebyla to tvoje vina? Tak si to pamatuju, Cudrn. Všechno byla tvoje vina. Tentokrát si dávej pozor. Dělej, co říkám, všechno, co říkám.“

„Měly bychom ho tedy roztrhat na kusy?“

„Koho?“

„Toho, kdo tak rád udržuje trůn prázdný. Tam, ven, tam, ven, tam, ven, jen s nimi tak šoupá. Nikomu se to nelíbí! Všude jen chaos a zmatek, občanské války a zrady a krev! Hnus!“

„Myslíš, že bychom ho měly roztrhat na kusy, Cudrn?“

„Myslela jsem, že se mám řídit tvým příkladem. Tak buď příkladem, Telorast. Roztrháme ho na ošklivé malé kousky, nebo ne?“

„Záleží na tom.“ Telorast vyskočila na nohy a začala přecházet, maličká předloktí se jí chvěla. „Je nepřítel?“

„Je – cože? Má ty dobroto, copak nejsou *všichni* naši nepřátelé?“

„Ach! Máš pravdu! Co to jen do mě vjelo?“

„Prostě, myslel si, že si nás nebude všímat. Nám se nelíbí, když si nás někdo nevšímá. Lidé, kteří si nás nevšímají, zemřou. Tímhle pravidlem se řídíme odjakživa. Opomineš nás, a my tě rozžvýkáme na kousky kůže a vlasů! Úlomky kostí, čvachtající a prosakující cucky!“

„Půjdeme ho tedy zabít?“

„Možná.“

„Ach, řekni mi, co mám dělat! Nemůžu ti říkat, aby ses řídila mým příkladem, dokud mi neporadíš!“

„Je to skutečné partnerství,“ souhlasila Cudrn. „Nech mě přemýšlet.“

Telorast se odmlčela a zvedla hlavu ještě výš. „Ha! Co jsou ty zelené kaňky na obloze?“

„Nepřibližuj se.“

Withal si prohlédl svou ženu, usoudil, že tohle už viděl, a tak se od ní držel dál. „Proč tě tam vůbec chtěla? Na to nemůžu přijít.“

Sandalat se posadila, ale trvalo jí to a přitom mrkala, hekala a opatrně vzdychala. „Nečekala jsem tělesný útok, to je jisté.“

Withal skoro popošel blíž, ale podařilo se mu to instinktivní gesto ovládnout. „Ona tě ztloukla? Bohové pod námi, věděl jsem, že pobočnice je tvrdá, ale tady zašla příliš daleko!“

„Á, sklapni. Ovšemže mě neztloukla. Řekněme prostě, že karty byly obdařeny určitou, ehm, silou. Jako kdyby nás to o něčem přesvědčilo. Celá ta magie obklopující balíček draků je urážkou všech rozumných tvorů – jako jsem já.“

Rozumných? *No, asi ano.* „Vykladač ti tedy našel kartu. Kterou?“

Díval se, jak zvažuje, jakou cenu má odpověď. „Odhodila mě na zed.“

„A co?“

„Ta karta, pitomče! Královna noci! Jako kdybych mohla být taková – blbý balíček, co ví o dómu noci? Minulost je mrtvá, trůny opuštěné. Není žádný Král a už vůbec ne Královna! Je to nesmysl – jak může být Rychlej Ben Mágem noci? Vždyť ani není Tiste Andii. Pche, všechno jsou to hlouposti, úplně všechno – bohové, myslím, že mám naprasklá žebra. Uvař mi čaj, lásko, buď užitečný.“

„Rád ti posluhuju,“ zamumlal Withal a vydal se vařit čaj. „Máš na mysli nějaký konkrétní?“

„Ne, ale přidej tam kapku d'abajangového oleje, ano? Přítě se vezmu zbroj. Není tu zima? Přilož na oheň, nechci se nachladit. A hoď mi ty kožešiny. Ta vodní dýmka je jenom na ozdobu? Máme nějaký durhang? Bohové, i mluvení mě bolí.“

To je mi novinka, drahoušku.

Než oživený mrtvý leguán zase znehybněl, ještě se zakousl Pajdovi do pravého ucha. Voják tiše plakal. Smraďoun klečel vedle něj a snažil se uvolnit zaťaté ještěřčí čelisti. Tekla krev a vypadalo to, že Pajdovi zůstane jen polovina ucha.

Ebron seděl na posteli s hlavou v dlaních. „To bude v pořádku, Pajdo. To koleno ti spravíme. A možná ti i přišijeme zpátky ucho –“

„To teda nepřišijem,“ prohlásil Smraďoun. „Určitě se to zanítí a sněť se pak rozleze. Leguání sliny, a zvláště sliny mrtvého leguána, budou určitě hnusný. Jak to vypadá, budu muset provést obřad, abych odstranil jedy, který mu už pronikly do těla.“ Odmlčel se. „Masan, už můžeš vylízt zpod tý postele.“

„To říkáš ty,“ opáčila a zakašlala. „Zatracený bezoáry mistra Ká-pě – už nikdy nebudu čistá.“

Pajda zapištěl, protože Smraďoun vsunul nůž mezi leguánovy čelisti, a když se mu je nepodařilo rozevřít, prostě začal přerezávat svaly a šlachy v kloubech. Chvilí nato zvíře odpadlo a všechny polekalo, jak mu z nozder unikl vzduch.

„Neříkal jsi náhodou, že je mrtvej?“ zabručel Šňůra a šel leguánovi dupnout na hlavu. Na všechny strany se cosi rozstříklo.

„Teď už je,“ odušil Smraďoun. „Lež klidně, Pajdo. Začnem s léčením –“

„Nikdy byste neměli nechávat nekromanta léčit lidi,“ posteskl si Krump, sedící zachmuřeně v rohu. Různé části jeho řezby, beztvaří jezdcí na beztvarych koních zmizeli na chodbě, když prorazili dveře, čehož zjevně dosáhli částečně hryzáním, částečně sekáním a kdoví čím ještě.

Smraďoun se na sapéra zamračil. „Neříkal bys to, kdybys umíral na nějakou ránu a já byl tvoje jediná naděje.“

„Ale jo, říkal.“

Nekromant mu předvedl šeredný úsměv. „Jednou uvidíme, co?“

„Ne, neuvídíme. Zabiju tě dřív, než se nechám zranit.“

„A potom budeme mrtví oba.“

„Správně, tak to má být! Jak sem říkal – z nekromanta nikdá nevezjde nic dobrého a basta!“

Z datla zůstala hromádka peří na podlaze. Netopyřozelva utekla dírou ve dveřích, možná pronásledovala dřevěný oddíl. Černá krysa se pořád držela stropu.

Křáp se postavil před Ebrona. „Měl Smraďoun pravdu, mágu? Ukázal se tady pán smrti?“

„Ne. Ne osobně. Proč se ho nezeptáš sám –“

„Protože má plno práce s léčením. Chci to slyšet od tebe, Ebrone.“

„Spíš jako kdyby se naráz probudily všechny chodby. Kaprále, nevím, co to pobočnice hraje, ale žádná legrace to nebude. Brzo vy-táhneme na pochod – myslím, že dneska v noci se o tom rozhodlo.“

Role jsou rozdaný, i když pochybuju, že někdo – dokonce i Tavore – zná všechny hráče. Poteče krev.“

Smraďoun pochopitelně poslouchal. Práce na Pajdově kolenu se pro něj stala rutinou – jakož i pro všechny léčitely v setnině, z nichž žádný ošetřování toho nešťastného hlupáka neunikl. „Ebron má pravdu. Tvůj oddíl ti nezávidím, jestli zase skončíte jako doprovod Sinn – ona je přímo uprostřed toho všeho.“

„Ji taky nemám rád,“ zabručel Krump.

Ebron se na Smraďouna ušklíbl. „Jak blízko u čeho budeme, nebude znamenat žádný rozdíl. Všichni jsme v průšvih.“

Pozornost všech upoutal podivný bublavý zvuk a všichni upřeli oči na leguána, jenž opět vydechl.

Zpod postele se ozvalo frknutí. „Nevylezu, dokud nevyjde slunce.“

Ostatní odešli, tedy byl to spíš bezhlavý úprk než slavnostní odchod, až zůstali jen pobočnice, Lostar Yil a Brys Beddikt. Světlo z luceren rozptýlovalo prach z omítky a pod nohama to křupalo.

Brys se díval, jak si pobočnice pomalu sedá na židli v čele stolu. Nedalo se poznat, jestli je víc otřesená nebo zmatená. Zármutek, který v sobě nosila Lostara Yil, byl jaksi blíž k povrchu, a co Šumař odešel, neřekla ani slovo. Jen tam stála se zkříženými pažemi – což spíš souviselo s bolavými žebry než s čím jiným.

„Děkuji,“ pravila pobočnice, „že jste přišel, pane.“

Brys se překvapeně zamračil. „Docela dobře můžu být důvodem, proč se o to začal zajímat Bloud, pobočnice. Měla byste plné právo, kdybyste mě proklínala.“

„Tomu nevěřím,“ odušila. „My máme ve zvyku získávat si nepřátele.“

„Tady je to Bloudův dvoreček,“ poukázal Brys. „Přirozeně nemá rád vetřelce. Ale mnohem víc nesnáší ostatní obyvatele, kteří ho sdílejí s ním. Lidi jako já, pobočnice.“

Vzhledla k němu. „Kdysi jste byl mrtvý. Aspoň jsem to slyšela. Byl jste vzkříšen.“

Kývl. „Je pozoruhodné, jak málo máme co mluvit do takových věcí. Kdybych nad tím hloubal příliš dlouho, zmalomyslněl bych. Nelíbí se mi představa, že je tak snadné mnou manipulovat. Raději bych považoval svou duši za svou vlastní.“

Odvrátila zrak a sepjala ruce na stole před sebou – zvláštní gesto – načež se na ně zadívala. „Šumař mluvil o Bloudově... sokovi. Je to pán balíčku draků.“ Zaváhala, než dodala: „Ten muž je můj bratr Ganoes Paran.“

„Aha, chápu.“

Potřásla hlavou, ale nevzhledla, dál zírala na své ruce. „O tom pochybuji. Máme sice stejnou krev, ale pokud vím, nejsme spojenci. Ne... blízcí. Máme mezi sebou nevyřešené věci. Věci, které nelze zachránit skutkem ani slovem.“

„Občas,“ podotkl Brys, „když kromě lítosti nemají lidé nic společného, musí lítost posloužit jako začátek. Usmíření nevyžaduje, aby se jedna strana vzdala druhé. K ukončení sporu stačí, když obě strany uznají, že došlo k chybám.“

Vzmohla se na lehký úsměv. „Brysi Beddikte, vaše slova, jakkoliv moudrá, předpokládají, že spolu zúčastněné strany hovoří. Žel, to není náš případ.“

„Potom jste možná dnes v noci pozornost pána balíčku uvítala. Než však, pokud jsem Šumaře správně pochopil, žádný takový kontakt nepřicházel. Váš voják blušoval. Povězte mi, prosím, ví váš bratr o vašich... nesnázích?“

Loupla po něm ostrým, pátravým pohledem. „Nevzpomínám si, že bych někomu sdělovala podrobnosti o svých nesnázích.“

Brys mlčel. Přemýšlel, jaká tajná pavučina se právě zatřásla.

Pobočnice vstala a zamračila se na Lostar, jako by ji překvapilo, že tu ještě je. „Sdělte králi, že hodláme brzy odejít. Se spojenci se setkáme na hranicích Pustin, odkud odtáhneme na východ.“ Odmlčela se. „Přirozeně si musíme obstarat nezbytné zásoby – za kvalitní materiál samozřejmě zaplatíme zlatem a stříbrem.“

„Budeme se vám to snažit rozmluvit, pobočnice,“ prohlásil Brys. „Pustiny jsou pojmenovány příhodně, a z toho mála, co jsme se zatím dozvěděli, nejsou země na východě právě slibné.“

„My nehledáme sliby,“ namítla pobočnice.

Brys Beddikt se poklonil. „S dovořením odejdu, pobočnice.“

„Chcete doprovod?“

Zavrtěl hlavou. „To nebude nutné. Ale děkuji za nabídku.“

Střecha bude muset stačit. Chtěl věž, něco absurdně vysokého. Nebo vrchol útesu a nějakou kymácející se, rozpadající se tvrz chvíli před zřícením do rozbouřeného moře. Nebo možná pevnost na vysokém útesu pokrytém ledem a sněhovými závěsemi. Opatství na stolové hoře s jediným přístupem v proutěném koši přes systém provazů a kladek. Ale bude mu muset stačit tahle střecha.

Rychlej Ben se zamračil na zelené šmouhy na obloze na jihu, ten oddíl nebeských jezdců, z nichž jediný určitě nepřinášel dobré zprávy. *Mág noci. Ten parchant! Máš nebezpečný nos, Šume, to teda jo.*

A ten svůj nevíňoučký pohled vůbec nezkoušel. Ještě jedno odzbrojující pokrčení rameny a vrazím ti do krku deset chodeb.

Mág noci.

Kdysi existoval trůn... á, zapomeň na to.

Jen se drž dál od Sandalat, to je všechno. Drž se od ní dál, hezky mimo dohled. Nakonec to bylo jenom vykládání karet. Šumařova obvyklá hantýrka. Nic to neznamená. Nic to neznamenalo. Neotravuj, mám moc práce.

Mág noci.

Šumař byl namol, spolu s Bouřňákem a Geslerem vyřvávali staré napanské pirátské odrhovačky, které nebyly ani zdaleka chytré. Flaška, jenž utržil tři zlomená žebra, si šel hledat léčitele, jehož by mohl uplatit, aby se probudil. Sinn se Žroutem utekli jako krysy, kterým někdo usekl ocásek největším sekáčkem na světě. A Křovák... Křovák se teď plížil k Rychlému Benovi, horší než pošahaný asasin.

„Běž pryč.“

„Ani náhodou, Rychlejš. Musíme si promluvit.“

„Ne, nemusíme.“

„Řekl, že jsem Kameník smrti.“

„Tak si běž postavit kryptu a zalez do ní, Křováku. Moc rád ji pro tebe uzavřu všema ochranama, na jaký si jen vzpomenu.“

„Jde o to, že Šum měl nejspíš pravdu.“

Rychlejš Ben přimhouřil oči a otočil se k sapérovi. „Mistr Kápě má poslední dobou plný ruce práce.“

„O tom ty víš víc než já, a nepopírej to.“

„S náma to nemá nic společnýho.“

„Víš to jistě?“

Rychlejš Ben kývl.

„Tak proč jsem já Kameník smrti?“

Výkřik se odrazil od okolních střech a Rychlejš Ben sebou trhl. „Protože je tě zapotřebí,“ prohlásil po chvíli.

„A k čemu jako?“

„Je tě zapotřebí,“ štkl Rychlejš Ben, „abys nám postavil cestu.“

Křovák vytřeštil oči. „Bohové pod náma, a kam jdeme?“

„Skutečná otázka zní, jestli tam někdy dojdeme. Poslyš, Křováku, ona není taková, jak si myslíš. Není taková, jak si kdokoliv z nás myslí. Neumím to vysvětlit – blíž se prostě nedostanu. Nemá smysl něco očekávat. Nebo zpětně hodnotit – na každém kroku tě poplete. Jen si vezmi to vykládání –“

„To byla Šumova akce –“

„Myslíš? Tak to seš vedle jak ta jedle. Ví to, protože mu to řekla.“

Jemu a nikomu jinému. A zkus ze Šumaře vymáčkout nějaký podrobnosti – prostě se nikam nedostaneš. Pravda mu v podstatě vyřízla jazyk.“

„A co z tebe udělalo Mága noci? Jaký mizerný posraný tajemství to máš, Rychlej?“

Čaroděj se odvrátil, zadíval se na město a najednou zkoprněl. „Kurva, co teď?“

Z ústí uličky vyletěla magie a udeřila Bryse Beddikta do boku. Náraz ho odhodil na zem a kolem jeho těla se jako hadi kroutily šedivé pramínky. Než stačil mrknout, magie mu pevně připoutala paže k trupu a smyčky se začaly stahovat.

Ležel na zádech a vzhlížel k noční obloze – která konečně začínala blednout – Brys zaslechl kroky a ve chvílce se mu v zorném poli objevil Bloud. Oko se mu lesklo jako hvězda propalující se mlhou.

„Varoval jsem tě, Brysi Beddikte. Tentokrát k žádným chybám nedojde. Ano, to já tě popostrčil, aby ses napil toho otráveného vína – ach, kancléř něco takového nepředvídal, ale to mu lze odpustit. Jak mě mohlo napadnout, že si najdeš ochránce mezi Maelovými nohsledy?“ Na chvíli se odmlčel. „Na tom nesejde. Skončil jsem s rafinovaností – tohle je mnohem lepší. Můžu se ti dívat do očí, až budeš umírat, a co může přinášet větší uspokojení?“

Smyčky se utáhly a vytlačily Brysovi vzduch z plic. Pomalu se mu zatmívalo před očima, až viděl jen Bloudův obličej, jenž ztratil veškerý půvab, jak byl zkřivený nenasytinou touhou. Bůh zvedl ruku a pomalu ji zařal v pěst – a tlak kolem Brysova hrudníku narůstal, až mu praskala žebra.

Z ničeho nic udeřila Blouda do spánku čísi pěst, až mu srazila hlavu na stranu. Lesklé oko zhaslo a bůh se zhroutil na zem, takže zmizel Brysovi ze zužujícího se zorného pole.

Smyčky najednou povolily a rozpustily se.

Brys se roztreseně nadechl chladného nočního vzduchu.

Zaslechl dusot kopyt. Ulicí se klusem blížilo půl tuctu koní, možná víc. Brys zamrkal, aby dostal z očí pot, převalil se na břicho a s námahou se zvedl na kolena.

Kdosi ho popadl za řemen a postavil ho na nohy.

Před sebou uviděl Tarthenala – známou tvář, těžké, masivní rysy nesmyslně stažené do zuřivého mračení.

„Mám pro tebe otázku. Byla pro tvého bratra a byl jsem na cestě, ale uviděl jsem tebe.“

Jezdci zastavovali a koně podkluzovali na vlhké dlažbě – malazský

oddíl s tasenými zbraněmi. Jedna z nich, žena s tmavou pletí, ukazovala mečem. „Zalezl tam do té uličky – jedem, rozsekáme toho šmejda do guláše!“ Chtěla sesednout, ale pak se sesula a zhroutila se na zem a zbraň zazvonila o dlažbu.

Ostatní vojáci seskákali z koní. Tři přiběhli k bezvládné ženě a ostatní se rozestoupili a vydali se do uličky.

Brys měl stále problém stát vzpřímeně. Rukou se opíral o Tarthenala. „Ublalo Pungu,“ povzdechl si, „děkuji.“

„Měl jsem otázku.“

Brys kývl. „Jistě, tak ven s tím.“

„Ale v tom je právě ta potíž. Zapomněl jsem, co to bylo.“

Jeden z Malažanů naklánějících se nad ležící ženou se narovnal a obrátil se k nim. „SINTR říkala, že tu jsou potíže,“ řekl. Mluvil kucepým jazykem se silným přízvukem. „Prej si musíme pospíšet – sem, někoho zachránit.“

„Myslím, že nebezpečí pominulo,“ poznamenal Brys. „Co je jí, pane?“

„Jsem seržant – lidi mi neříkaj ‚pane‘ ... pane. Je akorát utahaná. Obě, i její sestra.“ Zamračil se. „Ale stejně vás doprovodíme, pane – nikdy by nám nevodpustila, kdyby se vám teď něco stalo. Takže kam jste měl naměřeno...“

Vojáci se už vraceli z uličky a jeden pronesl něco malazsky. Brys nepotřeboval tlumočníka, aby pochopil, že nikoho nenašli – Bloud měl vždycky silný pud sebezáchovy, i když právě dostal po hlavě pěstí od Tarthenala.

„Zdá se, že nakonec přece jen budu mít doprovod,“ usoudil Brys.

„To není nabídka, kterou bych mohl odmítnout, pane,“ podotkl seržant.

Ani to nechci. Poučil jsem se, pobočnice.

Vojáci se pokoušeli zvednout ženu jménem SINTR do sedla. Ublala Pung k nim došel. „Ponesu ji,“ nabídl se. „Je hezká.“

„Udělejte, co říká Toblakai,“ zabručel seržant.

„Je hezká,“ zopakoval Ublala Pung, když zvedal bezvládné tělo do náručí. „A taky hezky voní, ale to nevdává.“

„Doprovodný kruh,“ štkl seržant, „kuše připravený. Jak se někdo vokáže, vodpráskněte ho.“

Brys se modlil, aby cestou do paláce nepotkali žádná ranní ptáčata. „Měli bychom si pospíšet,“ navrhl.

Na nedaleké střeše si Rychlej Ben vzdychl a pak se uvolnil.

„Co to mělo znamenat?“ chtěl vědět Křovák vedle něj.